ROCKPOINT

מגזין מוזיקה אחר

גליון מס' 6, פברואר 2010
לחלוקה בלבד - לא למכירה

AGALLOCH
הם כאן בשביל המוזיקה

קראו בגליון זה:

KISS

W.A.S.P

MEGADETH

MAYHEM Vs MASTODON

20 BEST LIVE ALBUMS EVER

AND MUCH MORE

DEAN GUITARS
Your METAL SOUND

מפעל הגיטרות שאחראי לסאונד המאפיין את דיימבג דארל מ Pantera ואת דייב מאסטיין מ Megadeth הוקם ב 1976 בארה"ב ע"י דין זליניסקי. כיום, יותר מ 30 שנה לאחר מכן, אחראית החברה על מאות מודלים של גיטרות בעלות אוריינטציה מטאלית מובהקת, וכוללות כ 30 מודלים שונים של הגיטרות המאפיינות את גיטריסט Pantera האגדי דיימבג דארל.

בשנים האחרונות החלה Dean לתפוס בהדרגה את המקום הראשון בדירוג הגיטרות המשמשות את אמני המטאל המובילים בעולם אשר עברו בזה אחר זה להשתמש בגיטרה שמציבה סטנדרט חדש בסאונד מטאלי.

בין אלו שעברו להשתמש ב Dean Guitars אפשר למצוא את מייק אמוט מArch Enemy (לשעבר גיטרות "אי אס פי") טרי אזאגטוט מ Morbid Angel (לשעבר גיטרות "בי סי ריץ'") ובעיקר את אגדת הגיטרה דייב מאסטיין מ Megadeth (לשעבר גיטרות "ג'קסון").

כמו כן ידועים בשימושם בגיטרות Dean ובעיקר במודל V דייב מארי מאיירון מיידן ורודולף שנקר מהסקורפיונס.

גם קארל סנדרס מ Nile ואריק פטרסון מ Testament מייצגים את הז'אנר הכבד של האמנים המשתמשים ב Dean Guitars כשמן העבר השני נמצא את ג'רי קאנטרל מ Alice In Chains שאימץ אף הוא את גיטרות Dean.

לקראת סיבוב ההופעות הענק של ארבע ענקיות הטראש מטאל עיצבה Dean Guitars דגם מיוחד עבור דייב מאסטיין, Rust In Peace Model שילווה אותו בכל 2010.

מאסטיין עצמו התראיין ואמר כי "משהו שמבדיל את Dean מכל הגיטרות שעבדתי עמם בעבר זה שהתחושה היא שהכלי נתון לשליטתך המלאה, הגימור, העץ, הקלות שבה ניתן לנגן על הגיטרה הזו, משהו נשמע בה אחרת וזורם יותר מכל מה שניגנתי עליו עד כה, אני מנגן ממש בדיוק באותה הטכניקה בה ניגנתי בעבר אך הפעם הסולואים שלי נשמעים ברור יותר ונקי יותר מתמיד, אני נשמע טוב יותר".

רוצים לראות את עצמכם באתר הרשמי של Dean Guitars לצד השמות הגדולים?

כל מה שעליכם לעשות הוא לשלוח תמונה שלכם, עם גיטרת Dean, ומספר משפטים על עצמכם ועל הגיטרה שבחרתם לנגן בה לכתובת: starz@deanguitars.com
התמונות יפורסמו מדי שבוע באתר הרשמי של Dean Guitars: www.deanguitars.com

רוצים לראות איך בונים, מרכיבים, וכמובן מנגנים על גיטרות Dean?

הצטרפו עכשיו אל: www.youtube.com/user/DeanGuitarsVideos

Piano Music פיאנו מיוזיק

רשת חנויות יבוא שיווק והפצת כלי נגינה בע"מ

CHARLIE BENANTE
Anthrax

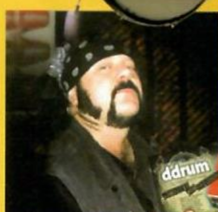
The Diablo Death-Punx drum package is the first built specifically to stand up to the demands for playing speed metal

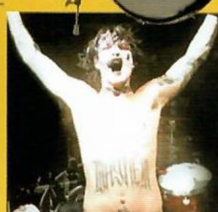

MIKE TERRANA
Tarja Turunen

CARMEN APPICE

VINNIE PAUL
Pantera

TOMMY LEE
Motley Crue

Piano Music פיאנו מיוזיק

רשת חנויות יבוא שיווק והפצת כלי נגינה בע"מ

יבואנים בלעדיים של:

בפיאנו מיוזיק:
פסנתרים ייש של YAMAHA, KAWAI.
מבחר מגברים, אפקטים, אביזרים
ועוד... מהמותגים המובילים.

שירות תיקונים
וסט אפ מקצועי!

סניף ראשי: תל-אביב, רח' פינסקר 66 (צמוד לכיכר דיזינגוף) - 03-6292114/6
רחובות, רח' ביל"ו 19 (מול הקניון) - 08-9417779

www.pianomusic.co.il info@pianomusic.co.il • rehovot@pianomusic.co.il

דבר עורך

בכל "דבר עורך" אני נוהג להעלות נושא שמעסיק אותי או מסר שברצוני להעביר, הפעם לא אתן פתיח ארוך: אני רוצה לדבר על להקות המטאל מחו"ל שמצאו להן מקור מימון חביב ופראייר: המפיק הישראלי.
אקדים ואומר: לא כולן, אך כמות הגועל שנחשפתי אליו בשנה האחרונה מחייבת אותי לכתוב על כך.

במילים פשוטות: אין הצדקה שלהקה שמקבלת באירופה אלפיים דולר להופעה תבוא בדרישות של ששת אלפים כשמדובר בישראל, מדינה קטנה יותר עם תשתית מצומצמת יותר, על כך הלהקה תוסיף דרישות קייטרינג כאורך הגלות לאוכל שבסוף המופע ייזרק לפח האשפה של המועדון, אין הצדקה שלהקה גדולה יותר שמקבלת ששת אלפים דולר להופעה באירופה תבוא ותדרוש כמעט עשרים אלף כשמדובר בישראל ואף תבקש את מימון הטיסות של כל חברי ההרכב + כמה שיותר אנשי צוות/חברים שמתפקדים כ"תאורן"/"מנהל במה" וכיו"ב.

כל זה נעשה בצורה מעוררת גועל ("בשביל פחות מעשרים אלף דולר לא אקום מהמיטה" אמרה לי סולנית מפורסמת) או "לפני הכל: כמה כסף תתן לנו?" שאלה הלהקה שהצהירה באלבומה הגדול ביותר שעבורה ההארדקור זה העיקר ותעשיית הכסף של הלהקות דוחה אותם ככאלו שגדלו בשכונות ניו יורק.

כשזה מגיע לסוכנים הגועל עולה שלב והם מנצלים בצורה בוטה את התחרות בישראל ו"מקפיצים" מחירים בכוונה ומעבירים את ההצעות ע"מ לעשות "סחר סוסים" מי מהמפיקים "ישפר את הצעתו וישווה למתחרה" או "אנחנו יודעים שבישראל אתם אוהבים לשתות את הדם אחד של השני אז נא להכפיל את ההצעה", להקות שמבקשות עבור הופעה בארץ פי חמש ופי עשר (!!!) ממה שהן מקבלות בחו"ל וגם כשמוסבר להן שמדובר בסכום אסטרונומי יחסית לגודל האולם או לקהל הפוטנציאלי הן מתעקשות ואף מאיימות למצוא את האמרגן הישראלי הפראייר (כלשונם) שישלם את זה.

מי מפסיד? המפיקים (מלחמת האגו גורמת להם לקבל את הלהקות במחיר מטורף) הקהל (לא זוכה לקבל להקות רבות בגלל תאוות בצע של הסוכנים שלהם או אף של חברי הלהקות) והלהקות עצמן (ש-90% מהן לא יגיעו לכאן ולא יופיעו כאן כי השתן עלה להם לראש או לסוכנים שלהם).

נכון שבעידן מכירות הדיסקים הדלות הפרנסה היחידה של חברי הלהקות האלו הן ההופעות, אך כמו שהקהל הפסיק לקנות דיסקים כמו בעבר כך גם כמות הקהל בהופעות לא תוכל לעלות מעל האלף גג למופע מצליח היות והמחירים שהלהקות דורשות מחייבות מחיר כרטיס בהתאם.

ולא, אין הצדקה שלהקה שמביאה בישראל 500 איש תשהה במלון 5 כוכבים בחדרים נפרדים תאכל במסעדות יוקרה ותבקש ככל העולה על רוחה מהמפיק שאמור להודות לגדולי העולם על שטרחו להניח את הרגל על בימת מועדון התיאטרון/הבארבי/ביתן מה שלא יהיה.
זה ניצול, ולדעתי על להקות עם התנהגות כזו עדיף לוותר.

קריאה מהנה
ישי שוורץ
עורך ומו"ל

תגובות: editor@rockpoint.co.il

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, yishai@rockpoint.co.il
גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי, amit@rockpoint.co.il
צלם מערכת: ירון נחום
דפוס ולוחות: דפוס שור, benny@rockpoint.co.il

מנהלי שיווק ופירסום: ירון נחום: 052-8784204
אבי אריאל: 054-4619974

עריכה לשונית
והנהלת חשבונות ספקים: account@rockpoint.co.il

חברי המערכת:
ישי שוורץ, עמית הלחמי, ירון נחום, אבי אריאל, ליטל זמר, תומר יודילביץ, שמוליק פיפל.

תוכן

הם כאן בשביל המוזיקה

"כשאתה מקליט אותנו, תחשוב על בנאדם שנכנס לבד ליער, גשם, קר, אין איש מסביב, נשמע רק רעש הרוח, היא מכה בו בפנים, הוא פוסע פנימה למעמקי היער, קר, הוא קופא, מרגיש הכי לבד בעולם, רגע לפני שהוא מתייאש עיניו רואות בקתה, הוא נכנס לתוכה ובה חום נעים של מדורה, גחלים לוחשות, עוטפות אותו בתקווה, בחום, הוא מתיישב ליד המדורה ומקשיב לניפוץ הזרדים על ידי האש, מרגיש מוגן, חם לו פתאום, זה הסאונד שאני רוצה שתיצור לנו" אמר סולן להקת Agalloch למפיק המוסיקלי של אלבומם...

על Agalloch בנימה אישית

המסע האישי שלי לתוך היער של Agalloch מתחיל עוד לפני הקמת הלהקה.., השנה היא 1995, אני בן 21 ושר בלהקה בשם Betrayer, טראש מטאל מקומי, אני שולח מאות קלטות דמו לכל פנזין אפשרי בעולם, לכל חור, מתכתב עם אלפי אנשים, קלטת הדמו נוחתת בפורטלנד ארה"ב , אצל עורך מגזין המטאל Infernal Archives שמעניק לה את הציון "מעולה" ובוחר בה בראש רשימת הפלייליסט שלו, אנחנו מתחילים להתכתב (כן כן, במכתבים, אחד כל שבוע שבועיים במשך שנים) ולהתחבר, שנינו מעריצים שרופים של איירון מיידן, אהבה משותפת, שנינו מנסים לעשות משהו יצירתי בעולם המוסיקה, כל אחד מצידו הוא, אני כמוסיקאי, הוא כעורך מגזין, מהר מאד אנחנו בקשר מצוין, שמו של האיש דון אנדרסון והוא מקים להקת Agalloch, היום 15 שנה לאחר מכן, ואנחנו עדיין בקשר מצוין, החלפנו תפקידים, אני הוא עורך המגזין והוא המוסיקאי שאני כותב עליו, מה נשאר דומה? החברות, וזה ששנינו מעריצים של איירון מיידן...

שנתיים לאחר מכן דון מקים את Sculptured יחד עם עוד בחור שהיה עמי בקשר מכתבים ואני מקבל את קלטת הדמו המצוינת שלהם, בנקודה ההיא חיפשתי להתחיל לייבל והצעתי להוציא להם אלבום, איחרתי בשבועיים שלוש, הם חתמו בחברה חדשה בשם The End Records של בחור בשם אנדראס, יווני במקור, מהר מאד שנינו בקשר, מהר מאד אני מתחיל את "רייבן מיוזיק" מפעל חיי, הצגה של איש אחד, פסקול של חולה מוזיקה מישראל.

תחנה בזמן, 1999, אנדראס מזמין אותי לחתונה שלו בקפריסין, נפגשים לראשונה, 5 ימים של כייף והמון מטאל, במהלך ההכנות לחתונה הוא דואג להשמיע לי את הלהקה החדשה של דון, להקה שהוא ממש עכשיו החתים ומבקש לשמוע מה דעתי עליה ומה הפוטנציאל, הלהקה היא Agalloch והאלבום הוא אלבום הבכורה Pale Folklore שיצא מספר חודשים לאחר מכן.

מוסיקת יער, מוסיקת חורף, מוסיקה סופר איכותית, מרקם מקסים שלוקח מ Opeth את הקשיחות בריפים, מ Katatonia את הרגישות ומלא מעט הרכבי אוונגרד ופוסט רוק את הניסיוניות וההליכה בקו אינדיבידואלי שמטביע חותם אומנותי.
Agalloch לא עקבו אחר זרם, הם המציאו זרם וזרמו לתוכו בהרמוניה מושלמת, Pale Folklore הצליח מאד בישראל, בלי יחסי ציבור מטורפים ורק על סמך מוסיקה איכותית ומעניינת מכר האלבום כמות מאד נכבדה של עותקים, שמחתי בשביל אנדראס, שמחתי בשבילי, ושמחתי בשביל דון, בעיקר שמחתי שבימי הראשונים כחברת תקליטים אני מביא לקהל המטאל בארץ איכות, להקה מיוחדת, משהו שלא היה להם עד כה.

2002, שלוש שנים לאחר מכן, אם Pale Folklore היה הצלחה אז איך נגדיר את The Mantle (או "האלבום עם הצבי" כמו שאהבו לקרוא לו בארץ) כהיסטריה? כהפתעה? כתשובה מוחצת לכל מי שטען שאיכות לא מוכרת ורק זבל מצליח? כל התשובות נכונות, האלבום הזה העלה את Agalloch לרמה של הצלחה גדולה בישראל ובאירופה, Agalloch לקחו את האלמנטים מאלבום הבכורה והעלו את רמת המוסיקה והמקוריות לסטנדרט חדש, הסאונד היה מקורי, לא מזכיר אף להקה אחרת, החומר היה מיוחד מאד, הרפתקני, אמיתי, כואב, חורט בלב, Agalloch הצליחו להחרט בלב ולפצוע את הנפש כמו נניח My Dying Bride או Katatonia אך לא נפלו למלכודת של אובר דרמטיות או שעמום שלפעמים מאפיין את הלהקות ההן, Agalloch הביאו כאב אלגנטי, כואב, אבל כזה שימצא בית חם גם אצל אוהבי פינק פלויד, מוסיקת אוונגרד ופוסט רוק ניסיוני, איכות זה שם המשחק, טונות של רגש אבל טונות של איכות ללא בומבסטיות מיותרת.

The Mantle מכר בישראל אלפי עותקים מאז שיצא, למטאליסטים, לאוהבי פינק פלויד, לאוהבי מוסיקה אפלה, פרוגרסיבית, ייחודית, בעיקר לאוהבי מוסיקה, וכל זאת כמעט בלי פרומו ומערך יחסי ציבור, פשוט מפה לאוזן, מאדם לאדם, ממוכר לקונה, וזה עבד,

המוסיקה של Agalloch נוגעת בכל מי שהיה מוכן לפתוח עבורה חדר קטן בנפש, היא נגעה ומאז לא יצאה משם, האהבה ללהקה באה מהאהבה למוסיקה שלהם, ליצירה, לא לטרנד ולא לאופנה, אינספור אופנות חלפו במטאל בעשור האחרון ומעמדה של Agalloch רק מתחזק

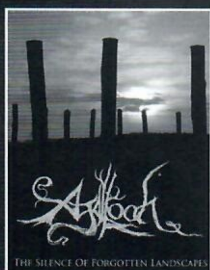

והולך, יש דברים שהם מעבר לאופנה, מעבר לטרנד, זה משתקף בכל מה שהלהקה הזו עושה, החל מהעטיפות וכלה במוסיקה, ייחוד זה שם המשחק, ו Agalloch מביאים משהו שאין לאף אחד.
עוד 4 שנים עוברות, 2006, האלבום השלישי Ashes Against The Grain.
הגחלים לוחשות שוב, Agalloch פותחים את היצירה עם Limbs, קטע של עשר דקות, בלי ספק מדהים, אולי הקטע הכי חזק שלהם, Ashes Against The Grain הוא אלבום חם כמו להבה, שלהבת, גחלים, מה שלא תרצו, האקוסטיות עוטפות אותך, השאגות קורעות אותך, הלחנים נתפסים בך והכל עשוי באלגנטיות מופלאה, אין כאן ריפים או רעיונות זולים, אין כאן גם ניסיון להיות יוקרתי בכוונה, הכל אמיתי, זועק מרוב אותנטיות, Agalloch המשיכה את הקו שרק משתדרג מאלבום לאלבום ושחררה למעבה היער עוד אלבום מופת, כל תאור אחר יהיה שקר, מדובר באלבום מופת.

Agalloch הם הסוד השמור של עולם המטאל, בקלות הם יכלו להיות גדולים כמו Opeth, רק הנטייה הטבעית שלהם היא פחות לפרוגרסיב ויותר לרעיונות מקוריים שמביאים צליל ייחודי ואמירה אישית.

2009, עכשיו הגיע העת לבדוק אם הקסם המגנטי הזה עובד גם על הבמה או שמדובר בעוד אחת מלהקות האולפן שנעלמות על במה ומול קהל, Agalloch משחררים DVD ראשון בקריירה הנקרא The Silence Of Forgotten Landscapes שצולם בהופעה בבלגיה.

כל המופע מצולם בשחור לבן, אם זה הורס? ההפך - זה רק מוסיף ומחזק את המוסיקה שלהם, Agalloch מוכיחה שהיא להקת במה מעולה, הקהל ראה אותה בצבע, אני ראיתי על המסך בשחור לבן ועברתי חוויה מטלטלת במובן הכי חיובי של המילה, אי אפשר להתנתק מזה, המופע לופת אותך ולא משחרר, הלהקה מעבירה את האווירה של האלבומים על הבמה בצורה אף יותר משכנעת מהאלבומים, סאונד חם ונפלא, מופע מקסים, הרגשה אינטימית, Agalloch אצלי בסלון, נשאר רק להדליק את האח ולצפות בזרדים מתנפצים אט אט ובגחלים הלוחשות בבערה, המופע של Agalloch הוא חובה לצפייה לכל אוהב מוסיקה, נסו אותו, אי אפשר להשאר אדיש מולם, וזה לא באמת משנה מאיזה רקע מוסיקלי אתם באים, ה DVD הזה שם סוף לספק לגבי היכולות של הלהקה על הבמה, הוא סותם פיות ומעמיד את המופע הזה ברשימת הפייבוריטים שלי לצפייה חוזרת, Agalloch הם לא מטאל זול, הם מטאל ארטיסטי במובן הכי רציני ועמוק של המילה, אני עדיין פוסע עמם ביער, ביער הנפש שלי, במחשבות,ברגש, אני עדיין מחפש את אותה בקתה, את המרגוע, את הסוף לבדידות הנוראית שאוכלת כל חלקה טובה בלב, עד אז - יש לי חברים טובים למסע, מרגיש מוגן, חם לי פתאום, פחות כואב "זה הסאונד שאני רוצה שתיצור לנו" הם ביקשו כשנכנסו להקליט, זה הסאונד שיצא, זה הסאונד של האור בקצה החושך, המדורה במעבה היער, אי אפשר להתעלם מזה.

The Silence of Forgotten Landscapes DVD

Ashes Against The Grain

The Mantle

Pale Folklore

הזקנים ניצחו

תשעה מיליון עותקים בחצי שנה, זה המספר המדהים והבלתי נתפס שמכרה AC/DC מאלבומה החדש Black Ice בשיא עידן הדיגיטל וההורדות, ההפתעה בעולם היא עצומה, בלתי נתפסת, איך הצליחו AC/DC לאחר ארבעה עשורים של פעילות להביא בהפוכה לכל מספידי הדיסקים?

רכבת הרוקנ`רול של AC/DC דרסה את הציניקנים, רמסה את הסקפטיים, ובאותה פשטות מאפיינת חלפה על פני כל תעשיית המוסיקה כשהיא משאירה מאחוריה ענן עשן, קוראים לזה Less Is More וזו פרסומת לסודה, המשקה הכי AC/DC בעולם, כמו כן זו פחות או יותר הסיסמה הבלתי רשמית של ההרכב הזה, בלי לקשקש הרבה, בלי עשרות פרומואים ולהיטים, בלי שערוריות, הם בעצם יותר גדולים מכולם.
אני חושב שגם בריאן ג`ונסון הסולן בעל מראה נהג המונית וחברי להקתו לא צפו את ההיסטריה הכלל עולמית שהגיעה כעת לממדי ענק, AC/DC תמיד היתה להקה שמוכרת אלבומים אבל תשעה מיליון עותקים ב 2009 זה שווה ערך ל 30 מיליון עותקים ב 1989 וזה מספר פשוט בלתי נתפס.
הלהקה מאוסטרליה הוציאה את אלבומה ה 15 במספר בסוף אוקטובר 2008, שמונה שנים מאז האלבום שקדם לו Stiff Upper Lip שהיה הבלוזי ביותר שהלהקה הוציאה מאז ומעולם.
זה הרווח הגדול ביותר בין אלבומים שהיה ללהקה מעולם, היא פיצתה על כך באלבום ארוך, הארוך ביותר שלהם מאז ומעולם, 15 שירים, 15 המנוני רוק, כמעט שניים לכל שנת המתנה שחיכינו.
האלבום הפתיע בענק, פיצץ את התעשייה, כמעט שני מיליון עותקים נמכרו בשבוע הראשון בעולם, ב 29 מדינות הוא הפך מייד לאלבום הנמכר ביותר (לא אצלנו.. ישראל עדיין מפגרת אחרי מדינות רבות בתחום הזה) ואנחנו מדברים כאן על להקה שהגיל הממוצע של חבריה הוא כמעט 60, זה פשוט לא יאמן.
Rock & Roll Train הסינגל הראשון מהאלבום שוחרר באמצע אוגוסט ולווה בקליפ מצוין, יחד עמו עלתה הידיעה שהאלבום יצא בעוד כחודשיים, אף אחד לא ציפה להצלחה האדירה שהגיעה.
נראה כי מישהו בחברת "קולומביה" כן צפה משהו, האלבום לווה במסע יחסי ציבור מקורי ועצום בגודלו, חנויות של הלהקה נפתחו ברחבי ארה"ב ומשאיות ענק של האלבום נדדו בערים הגדולות כשהן משמיעות את שירי האלבום בקולי קולות ועוצרות כל כמה רחובות כדי למכור עותקים, חולצות וממוצרי הלהקה.
התוצאה היתה בלתי נתפסת, באנגליה מכר האלבום 110 אלף עותקים בשבוע הראשון, קפיצה של יותר מ 700% מה 14 אלף שמכר Stiff Upper Lip באותה מדינה בשנת 2000 עוד לפני מגפת ההורדות, אתם מבינים את זה? מה אומרים המספרים האלו?

אין כאן ויכוח אם Black Ice טוב יותר מהאלבומים הקלאסיים של הלהקה, ההפתעה באה מכיוון אחר, להקת רוק/הארד רוק שקיימת משנות השבעים ולמעשה לא המציאה באלבום הזה שום דבר חדש הצליחה לעקוף בקלות את כל אמני המיינסטרים של היום, את כל מורידי המוסיקה, ולהעמיד את מספידי הדיסקים בפינה בעונש.

אז למה כמה ואיך?
הקהל הבוגר של AC/DC התעורר ויצא "מהמערה"
מדובר בלהקה שחלק גדול מהקהל שלה הם אנשים בני 60-30, האנשים האלו ברובם המכריע בעלי משפחות ועבודה ומצב כלכלי שמאפשר להם לגהץ כרטיס אשראי ולקנות את האלבום בלי לחשוב פעמיים, אלו אנשים שלרובם אין פשוט זמן לשבת מול האינטרנט ולהוריד מוסיקה בכמויות, ארחיק לכת ואומר שחלק גדול מהם אפילו לא יודעים לעשות את זה.

אותם השכילה הלהקה להוציא החוצה ממקומות העבודה, מהמשרדים, מהמכוניות, מהמשאיות, מהעסקים, ולגרום להם להרגיש לשעה בני 17 ובשביל ההרגשה הזו הם שילמו 12 דולר ללהקה שהכי מזכירה להם את הילדות, מדובר באנשים שנמצאים בגיל בו עושים דברים הרבה יותר יקרים כדי להרגיש צעיר בלב, מלקנות אופנוע בגיל 40 או לעשות ספורט אתגרי ועד לממן טיפולים פסיכולוגים, AC/DC גבתה מהם רק 12 דולר והם חטפו את המציאה בשתי ידיים.

אני בטוח שחלק גדול מהתשעה מיליון שקנו בינתיים את Black Ice לא קנו דסק הרבה שנים קודם לכן, מדובר בקהל המעריצים העצום של הלהקה שאוהב אותה מילדות אבל לא בהכרח מהווה חלק פעיל כצרכן מוסיקה, זה ההבדל העיקרי בין למכור מיליון בימים אלו (כמו מטאליקה, מוטלי קרו, או Guns n' Roses) לבין למכור פי עשר.

מעבר לפתיח הזה המעבר לחברת תקליטים חדשה הזרים הרבה אדרנלין למערכת של הלהקה והרבה כסף גדול שנשרף על מסע קידום מכירות מהמרשימים שראתה תעשיית המוסיקה, מאות אלפי דולרים הלכו לפרומו של האלבום, העולם קיבל מכה של AC/DC לפנים במשך חודשיים, אם זה הצליח? לא צריך באמת להסביר עד כמה....

זה יצר Hype, הדליק את הקהל הצעיר ופתאום לאהוב את AC/DC היה "קול" ומגניב, להקות כמו Airbourne מאוסטרליה או Bullet משבדיה שעושות באופן הצדעתי AC/DC של שנות האלפיים זכו להצלחה בעולם והכניסו עוד שמן למדורה, הלהבה עלתה לממדי ענק.

עם כל זה הגיע סינגל ראשון כובש, מקפיץ וכזה שמחזיר את כל המעריצים הישנים הביתה,

Rock & Roll Train הוא מסוג השירים שאתה שומע וממש לא משנה איך נשמעים שאר השירים באלבום: אתה קונה אותו על המקום, שיר חזק מאד, אולי הכי חזק שיצא להם מאז Thunderstruck.

בגיל 61 בראיין ג`ונסון נשמע מדהים, אי אפשר לדמיין אפילו את הטירוף וההשתוללות של הלהקה הזו יחסית לגיל, הפארטייה של AC/DC לא תיגמר לעולם, יש לי תחושה שזה האלבום האחרון שלהם, אם כן אז בלי ספק יש פה פינאלה שלא היתה כדוגמתה, הזקנים ניצחו ובגדול.

הנכדים של AC/DC

Airbourne
הלהקה האוסטרלית עם הגיטריסט והמתופף אחים (מוכר??...) הוחתמה ב 2005 ע"י Capitol Records שביטלה את החוזה שנה מאוחר יותר, הלהקה נאספה ע"י Roadrunner Records ושחררה את אלבום הבכורה Running Wild ב 2007, האלבום זכה להצלחה בעולם ועורר הרבה צעירים לחפש את האבות הרוחניים של Airbourne שנחשבים לאחת הלהקות הצעירות המבטיחות ביותר כיום.

Bullet
מהקצה השני של העולם, סטוקהולם שבדיה, מגיעים Bullet, הלהקה הוציאה בשנה האחרונה את אלבומה השני Bite The Bullet ושחרר יריה קטלנית מהצפון הרחוק, Bullet מנגנים אינטנסיבי, סוחף, וכל שיר שלהם הוא המנון Highway To Hell במקצב קצת מהיר יותר, הלהקה צוברת תאוצה בימים אלו ונוספים לה עוד ועוד מעריצים.

"ישראל היא אי של שפיות
באזור של ברברים"

W.A.S.P.

Blackie Lawless סולן להקת המטאל הותיקה מתקיף בכל החזיתות "בבסיס האסלאם כמו שהוא כיום נמצא פאשיזם וטרור ואובמה הנאיבי והשחקן לא מבין את זה" "הוא ביקש שיבדקו עליו אז בדקתי, האיש מוקף אנטישמים והוא גדל בבית מוסלמי כשהחונך שלו היה שונא יהודים מוצהר" (על אובמה) "ללהקות היום אין מה להגיד אז הם לא רוצות לדבר על כלום חוץ מהריפים הטיפשיים שהם גונבים מלהקות אחרות" "לא אכפת לי לומר בגלוי שאני פרו ישראלי, מה יקרה לי? לא יזמינו אותי להופעה בדובאי?"
ראיון לא שגרתי עם אדם לא שגרתי, 3 שעות של שיחה מרתקת.

אתה זוכר את הראיון שלנו לפני שנתיים?
ברור ישי, זה היה ראיון מאד מיוחד גם עבורי, הראשון שעשיתי לישראל בכל הקריירה שלי ומאד שמחתי שזה קרה, אני זוכר ששוחחנו שעתיים וזה היה כמו שיחת נפש, הרבה פחות כמו ראיון, אלו השיחות שאני הכי אוהב, הכי נוגעות בי, נמאס לי מכל השאלות הטפשיות על האלבום החדש האולפן שהקלטנו והאם הוא יותר או פחות כבד מהקודם ואיך זה בהשוואה לאייטיז, אני מודע לזה שזה חלק מהמשחק אבל מאד שמחתי שאתך זה הגיע למקום אחר, הראיון ההוא גרם לי לחשוב הרבה, יש מרחק עצום למעשה בינינו ובין הסביבה שאנו חיים ומצד שני השיחה זרמה כל כך קרוב וכל כך טבעי, היה שם קליק מדהים והרגשתי שאנחנו רואים את העולם כמעט באותו אופן, מעל לכל שמחתי שהמעריצים שלנו בישראל זכו לקבל ראיון אמיתי אתנו, מעין פיצוי על כל השנים האלו שלא כתבו עלינו אצלכם.

מה השתנה אצלך כאדם מאז?
מה השתנה אצלי? הזדקנתי בשנתיים, נהייתי כואב יותר בהרבה מובנים, תראה מה השתנה בעולם בשנתיים האלו, תראה את הפסטיבל רוק שאמריקה עשתה סביב אובמה שיביא להם את הירח בתוך קופסת יהלומים, על סמך מה? על סמך זה שהוא דיבר? בגלל זה אמריקה בחרה בו, תראה את האטום באיראן, יושב בנאדם שבעיני הוא כמו היטלר מרוסן, קורא בגלוי להשמדת עם, והמטומטמים בקונגרס מדברים עליו כאילו יש להם עסק עם איזה מלומד מדנמרק, מדובר ברוצח, בגזען, בבנאדם שמעוניין למחוק מהעולם אנשים רק כי הם מדת אחרת, קורא בגלוי לכך, אני לא יכול להאמין לזה (צועק), איך אתם רואים את זה? אתם אי של שפיות באזור של ברברים, זה היה ממש מפחיד אותי אם הייתי חי בישראל, איך אתם יושבים שם באדישות מול המטורף הזה? אתם מרוצים מנתניהו דרך אגב? מה דעתך עליו?

לא בחרתי בו ויש לי הרבה מאד השגות על הצהרות שהוא שחרר ב94-95 אבל הסיבוב האחרון שלו לא רע אם להיות כנה, לא מת עליו אבל הוא הרבה פחות בעייתי ממה שחשבתי הפעם.

אני יודע בדיוק על מה אתה מדבר (לאיש יש ידע עצום על ישראל י.ש) אתה מדבר על ההפגנה בככר ציון בירושלים ב 94 ועל ההפגנה על ארון המתים של רבין שהכינו מתנחלים והוא צעד לידו, זה היה חודשים לפני שרבין נרצח, גם אותי זה הרתיח, אבל אני חושב שבסיבוב הזה הוא האיש שאתם צריכים שם, יש לכם עסק עם אויב מר, מאד אכזרי, ולצערי עם נשיא אמריקאי שלא מבין את זה וגדל באווירה אנטישמית כילד, אני לא מתייחס למוצא הערבי שלו אלא לאנשים הקרובים אליו ביותר שמקיפים אותו, לפני שהוא נבחר הוא הצהיר "תבדקו עלי, תבדקו מי המקורבים אלי" אז בדקתי, החונך שגידל אותו היה שונא יהודים, הסביבה הקרובה שלו היא פרו ערבית מוצהרת, לא אכפת לי שחור או לבן, אבל אכפת לי שהוא מתחנף למוסלמים בעולם כמו שאף נשיא לא העז, הנאום הזה במצרים הכיל תכנים שלי כישראלי היו מאד מציקים, אני מרגיש שאמריקה מתפכחת מהאשליה שלו, אני לא רפובליקני, אני בנאדם שאכפת לו.

זו אשליה לדעתך?
ברור, כל להקה בעולם הייתה מתה לכזה פסטיבל כמו פסטיבל אובמה, זה יוצר אווירה לא בריאה, האיש יביא תוצאות - תריעו לו, תעשו מאה פסטיבלים, האיש רק נבחר וכבר אתם חוגגים כאילו כל המטרות הושגו, הם לא, תראה את ספינת הנשק שהגיעה מאיראן ונתפסה ע"י ישראל, הטרור משתולל מול העיניים של כולנו, איפה אובמה בפרשה הזו? למה הוא מתייחס לאיראנים בכפפות של משי? זה מטריף אותי (צועק) מדובר ברוצחים בשם אלוהים, באנשים שמוכנים להרוג חפים מפשע.

יש הטוענים כי גם הצבא הישראלי הרג חפים מפשע ב"עופרת יצוקה" מה דעתך ?
תראה לי צבא אחד בעולם כולל הצבא האמריקאי שמודיע לאזרחים לפני שהוא מפציץ ומבקש מהם לצאת מהשטח, אתה מכיר עוד צבא כזה חוץ מהצבא הישראלי? ספר לי עליו, מעבר לזה, אני אומר לך את דעתי בנושא בכלליות, הבעיה של הפלסטינים אינה בעיה טריטוריאלית כי לו היה להם עניין רק בשטח כזה או אחר זה היה מסתדר מזמן, היו מגיעים לפשרה על השטח והיה לכם שקט, אני רואה את זה בצורה פשוטה, דמיין שהשכן שלך רב אתך על חלקים בחצר, בנקודה מסוימת הוא נכנס לחצר שלך, מתיישב בה, וממשיך להתקדם לעבר הסלון שלך, אתה בא אליו בדברים, אומר לו משהו בסגנון של "אתן לך את החלק בחצר שבו אתה יושב ובוא נסיים את הריב הזה" אבל הוא מסרב ומתקדם לעבר הסלון שלך תוך כדי זה שהוא מצהיר שהוא רוצה לשבת לך בסלון ואם לא תתן לו לעשות זאת - הוא יהרוג אותך, למה? כי זה הסלון שלו, כי לטענתו סבא שלו היה גר שם לפני 300 או 5000 שנה.

אני שואל אותך, איך היית מגיב? כל אידיוט שבא אלי בטענה על ההתנהגות של ישראל כלפי הפלסטינים אני נותן לו את הדוגמא הזו והוא משתתק, מבחינת הישראלים הייתם מוכנים לתת גם את ירושלים המזרחית תמורת שלום אמת, הציעו את זה בזמנו לערפאת, והוא סירב, אני שואל אותך, למה? כי האג'נדה שלו היא לא שלום, אלא מדינת איסלם על כל שטח מדינת ישראל בשלבים.

היו לך הרבה דברים קשים להגיד על נשיאים קודמים ועל הפוליטיקה האמריקאית גם בעבר, אתה אחד הבודדים במטאל שמוכן לדבר בחופשיות כזו על הדעות שלו
כי יש לי מה להגיד, תמיד היה, ואני חושב שזו המחויבות שלי כאמן וכיוצר, רק כך אני נשאר רלוונטי ולא הופך לבבואה מטומטמת של עצמי ולמחזור דביק ועסקי, להקות רבות מדי מפחדות לדבר על מה שלא קשור למוסיקה שלהם פשוט כי אין להם מה להגיד, מפני שהם תסלח לי על הביטוי, ערמה של טיפשים שתיינים שהעולם שלהם צר ומשעמם, אין על מה לדבר אתם חוץ מהריפים שהם גנבו מלהקות אחרות או איזה בירה הם שתו היום, אנשים ריקניים, טיפשים, אני לא טיפש ויש לי ראייה רחבה כלפי העולם שמהווה את הבסיס לכל היצירה שלי בלהקה הזו, השירים שלי, הראיונות שלי, הדברים שאני כותב באלבומים בנוסף לשירים, הם הכלי שלי להתבטא, אני בכוונה לא מציין רק את השירים כי ראיון כזה יכול להביא אנשים שלא התעניינו בי קודם להקשיב למוסיקה שלי הרבה יותר מאשר עוד ביקורת על האלבום, ראיון כזה עושה לי כאמן שירות ענק והחשיבות שלו בעיני הוא כמו לכתוב שיר מיוחד לקהל הישראלי, המילים שלי, בין אם הם מושרות בשיר, כתובות באלבום או נאמרות בראיון, הם היצירה שלי לקהל בישראל, כך אני רואה את זה, כמובן שלא כל ראיון הוא כזה אבל בעיני החשיבות כאן היא מאד גבוהה ואני מתייחס לזה בשיא הרצינות.

ואיך אתה רואה להקות אחרות כיום מהבחינה הזו?
לצערי להקות עסוקות בשטויות במקום ביצירה, אני לא אומר שאני איזה גאון של פעם בדור, אבל לפחות אני כנה והמאזינים שלי יודעים שאני עומד מאחורי מה שאני אומר, שאני לא מוכר להם בולשיט, מבחינתי W.A.S.P עברו כמה שלבים, השלב הראשון היה מאלבום הבכורה ועד Inside The Electric Circus כולל, השלב השני היה מ The Headless Children ועד K.F.D כולל, והשלב השלישי הוא מאז ועד היום, עם אלבומים כמו Dying For The World שדיבר על הסכנה ברודנות בעיראק, או Dominator וכמובן Babylon שהמשיך אותו.

Babylon הוא המשך ל Dominator מבחינתך? גם טקסטואלית?
בפירוש כן, מכל הבחינות, זה כמו לכתוב אלבום ואחרי שנתיים לכתוב את חלק ב שלו, Babylon הוא אלבום יותר טוב לדעתי אבל גם Dominator היה בהחלט מוצלח, אני מאד שלם עם שניהם, דבר שאני לא יכול להגיד למשל על The Neon God שעשיתי.

ומבחינתך זו מעין התכתבות עם הקהל דרך האלבומים?
כן, אני יודע שיש אנשים שעבורם אנחנו הרבה הרבה מעבר ללהקה רגילה, אני שמח שיש כאלו אנשים ולמעשה עבורם אני יוצר, כמובן שתמיד יהיו המעריצים שרוצים לעשות גוד טיים עם I Wanna Be Somebody או Wild Child וזה בסדר גמור, אבל מבחינתי W.A.S.P זה הרבה יותר מגוד טיים, זו להקה רצינית, עם אמירה עמוקה ולא מתפשרת, אישית מאד, שפונה אל המאזין כחבר, האלבומים, הראיונות, הכל, זו ההתכתבות שלי אתם, הלוואי והייתי יכול יותר.

איך זה שעם כל האהבה שלך לישראל מעולם לא היית בארץ?
אומר לך בכנות, אני חצי יהודי או שליש יהודי, משהו כזה, מצד האב, ידעת?

יודע עליך הרבה מאד איש, אני מכיר אנשים שהכירו אותך כשהיית בן 17 ומכרת אפקטים של תאורה להופעות במועדונים בלוס אנג'לס,

פירוטכניקה ופעלולי במה זולים שעשית בבית, מזה היית חי וכמובן מהבחורות שהיו שורצות אצלך 24/7, אני מכיר את הבנאדם שאותו הזמנת לחדר החזרות לשמוע את הלהקה החדשה שלך W.A.S.P אחרי שמכרת לו פנסים תאורה ופצצות עשן להופעה של להקה קטנה שהוא ניהל שלימים נהייתה מוטלי קרו...
ואוו, לא הרבה מכירים את הסיפור הזה, מוטלי קרו הם מהאנשים הקרובים ביותר אלי, חברים מילדות, עשינו אז המון שטויות שהיום אני מצטער עליהם, בכל אופן, בנושא ישראל, אני בנאדם שלא קל לו לסמוך על אנשים ומעולם לא הכרתי אף אחד בישראל ולנסוע סתם כך למדינה בלי להכיר כלום נראה לי לא לעניין כי בטח אפספס את רוב מה שאני צריך לראות, אני חייב להגיע לישראל, אם לא להופעה אז לפחות לחודש של חקר השורשים שלי, למרות שגם הופעה תהיה דבר מדהים, אבל עזוב רגע את הביזנס בצד, אני רוצה להגיע יחד עם אבי לישראל כדי לסגור עבורנו מעגל, הוא כבר עבר את השמונים ובשנה שעברה היה מאד חולה, אני רוצה להגיע אתו, אני חושב שהוא יכול פיזית כיום להגיע, להגיע בלעדיו יהיה חצי עבודה מבחינתי, תבטיח לי שאתה לוקח חופש מהעבודה ואנחנו חורשים את הארץ, אני רוצה לפחות שבוע בירושלים, יש שם המון דברים שאני רוצה לראות, ואני חייב להגיע לים המלח ולראות כמה אתרים היסטוריים אצלכם.

החופש עלי הטיסה עליך, סגרנו
אני אדבר עם אבי איך שנסיים את השיחה.

הלהקה היא כבר מזמן אתה סולו למרות שהנגנים מאד מרשימים, העיקר נע סביבך
זה נכון, אין מה להסתיר דבר שגם ככה כולם רואים, למעשה אני W.A.S.P ואני יודע שיצא לי שם של בנאדם עם עקרונות שקשה לעבוד אתו אבל תן לי לספר לך משהו ממקור ראשון ולא משמועות: אני מעולם לא פיטרתי נגן מהלהקה ומעולם לא לחצתי על מישהו לעזוב, כל מי שניגן איתי ועזב עשה זאת מיוזמתו, מבחינתי לא הייתי מחליף מעולם הרכב, אני מאד שמח עם הרכב הנגנים שלי כיום, אבל זה תוצר של הרבה חילופי הרכב, לשמחתי הם איתי כבר מספר שנים וזה הולך מצוין, אני לא דיקטטור אבל ברור שהמילה האחרונה בלהקה היא שלי, זה טבעי, אני לא ממנהיגי הלהקות שמבקשים תנאים מטורפים בהופעות, או יחס שונה להם מאשר לשאר הנגנים, ממש לא, כשיש בעיה עם נגן בלהקה אני תמיד מנסה לפתור אותה בדרך הטובה ביותר, פיטורין מבחינתי זה לא דרך, זו בריחה, זה כמו שאתה רב עם אשתך ומתגרש במקום לחפור לעומק ולפתור את הבעיות.

אתה חושב שיש ביכולת של השירים שלך או מוסיקה בכלל יכולת לשנות? או שהכל בעצם גוד טיים אחד גדול בסוף היום?
יש בזה גוד טיים, אנחנו מנגנים מטאל, רוק, או הארד רוק, מה שלא תקרא לזה, מוסיקה עם ביצים, עם דרייב חזק, אנרגטית מאד, מלאה יצרים, אבל מבחינתי זה רבע מהעניין, שלושת רבעי העניין זו האמירה שלי כיוצר, הניקיון שאני מרגיש בלב לאחר שאני משחרר את מה שהעיק עלי, והיכולת של אנשים בכל העולם להתחבר לזה ולקחת מזה לעולם שלהם ולהתחזק מהשירים שלי או לקבל חומר למחשבה, אני לא חושב שמוסיקה יכולה לשנות את העולם ברמה הנאיבית של העניין, אבל אני כן חושב שמוסיקה יכולה לשנות אנשים, רוצה דוגמא חיה שאני מכיר מקרוב? אני ואתה.

AFM RECORDS Presents

CELEBRATE FOR ROCK & METAL

Utopia

האלבום החדש של הרכב
המטאל המלודי הגרמני,
המשך לאלבום המצליח
Doom Of Destiny ולאנרגיות של אלבום
הבכורה Kingdom Of The Night, מומלץ
לאוהבי מטאל מלודי במיטבו.

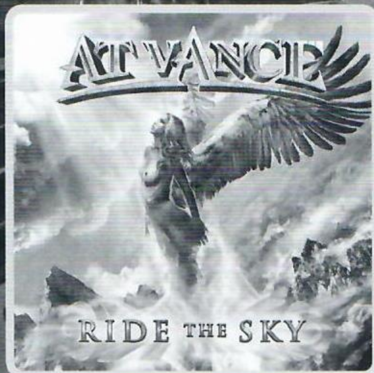

The Curse Of The Antichrist

אלבום הופעה חיה כפול ואגרסיבי ללהקת
הטראש הותיקה מגרמניה, שעתיים של דפיקת
ראש בכל הכוח.

Ride The Sky

Helloween, פאוור מטאל מלודי משובח למעריצי
- Masterplan, Edguy, Sonata Arctica
אלבום חדש.

Mob Rules - Radical Peace

משובח Heavy Metal -
אלבום חדש.

Brainstorm - Memorial Roots

אלבום חדש להרכב המטאל
הגרמני האיכותי.

Paradox - Riot Squad

אלבום חדש ללהקת
הטראש מטאל הותיקה.

Nightmare - Insurrection

האלבום החדש של הלהקה
הותיקה מצרפת שאף הופיעה
בישראל ב-2006!

www.ravenmetal.com :הפצה בלעדית בישראל

From The Darkest Past

בשנת 1990 שיחרר בחור נורבגי צעיר בלייבל הקטן שלו את אלבום הבכורה The Awakening של ההרכב השבדי Merciless, הבחור היה Euronymous מלהקת Mayhem והלייבל היה Deathlike Silence, הלהקה השבדית האגדית ניגנה טראש מטאל רצחני, אפל, נוגע בבלאק במהותו, כבד ולא מרחם, המגזינים באירופה התחרו ביניהם מי ייתן את הציון הגבוה יותר לקלאסיקה המתגבשת, עד היום נחשב The Awakening לאלבום אקסטרים מטאל נפלא שרק משתבח עם השנים ועומד במבחן הזמן.

כאן אנו עוסקים באלבום הסטודיו הרביעי של הלהקה שהנקרא בפשטות Merciless ויצא ב 2002 בלייבל השבדי Black Lodge Records, אנו עוסקים בו משום שהוא הגיע לאחר כמעט עשור של חוסר פעילות, למעשה מאז האלבום Unbound שיצא באמצע הניינטיז הלהקה פחות או יותר שבקה חיים.

הוצאתו המחודשת של אלבום הבכורה ב Osmose Productions החזירה ללהקה את החשק לחזור ולעשות מוסיקה ולהקליט חומר חדש, כך נולד האלבום שהנקרא על שם ההרכב.
Merciless מעניין אותי היום כי אני מקשיב לו הלוך ושוב כבר כמה שבועות ונשבה שוב בקסם של המטאל הרצחני שלו, מעטות הלהקות שאחרי הפסקה ארוכה מצליחות לחזור לתודעה עם אלבום שלא מבייש את שמם ואף עומד בשורה אחת עם האלבומים המוכרים שלהם מהעבר, Merciless בהחלט אחת מהלהקות האלו, והאלבום Merciless מבחינת טיבו הוא לא פחות טוב מ The Awakening אם נתעלם רגע מהגלוריפיקציה המתבקשת לאלבום המיתולוגי והנפלא ההוא.

עוד פרמטר שמחזיר אותי ללהקה הנפלאה הזו הוא התחייה המחודשת של הטראש מטאל בעולם והעניין שהדור הצעיר מגלה בסגנון, לא להכיר את Merciless יהיה חור רציני בהשכלה חברים, בטח לטראשרים שבתוכנו, אם Merciless לא השתנו עד היום הם כבר לא ישתנו לעולם ועובדה זו מחממת לי את הלב וממלאת את לבי אושר, Merciless לקחו כאן את הבלאקיות של Bathory בארבעת אלבומיהם הראשונים, חיברו אותה בהצלחה עם

הטראש הגרמני המוכר לנו מלהקות כגון Kreator, Sodom, Destruction ו Assassin ויצרו מרקם אפל יותר של טראש מטאל, מופק אורגני ואמיתי, בלי אפקטים מיותרים, הפקה חמה, סאונד לתוך הפרצוף, ריפים חותכים ומהירים בזה אחר זה, זמר רצחני, כייף חיים. המוסיקה העצבנית של Merciless לא תתאים ולא צריכה להתאים לכל אחד, היא צריכה להוות להבה בוערת אצל מי שרוח המטאל באמת פועמת לו בלב ודם מטאלי זורם לו בורידים, כל כך רחוק מהטרנדים והאופנות, כל כך אמיתי להיותו מטאל אפל וקודח, אגרסיבי, מסוג הלהקות שמזוהות עבורי עם המטאל ועם כל המהות של המטאל, Merciless מפגיזים כאן שיר אחר שיר, כל האלבום, 50 דקות של השתוללות כמו שצריך, זה מטאל, שאלתם מה זה מטאל? זה מטאל!!!

Mater Of All Metal

ישי שוורץ - המלצה אישית

מפלצת הטראש מאיטליה הוקמה ב 1984, עד היום היא מכה באכזריות את כל האופנות המתחלפות ואת כל מה שמשדר זיוף, 25 שנה של טראש מטאל עצבני ואגרסיבי, 25 שנה של מלחמה, בואו וקראו מהו באמת מטאל אמיתי, לקרוא ולשמור!

איטליה 1984, הטראש מטאל עושה את צעדי הענק שלו בארה"ב ובאירופה בעוד חודשים ספורים ישחררו Sodom ו Kreator את אלבומי הבכורה, ארבעה איטלקים זועמים מקימים את אחת מלהקות הטראש מטאל האגדתיות ב Underground מאז ועד היום תוך כדי שהם רוקחים השפעות מהלהקות הגרמנית ואף מ Slayer ו Venom, מהר מאד זוכה Necrodeath למעמד של הדבר האלים ביותר מוסיקלית שיצא מהאזור, בשבדיה מוציאה Bathory את האלבום הראשון, המטאל מקבל טוויסט אפל יותר ומרושע יותר, Necrodeath ניצבים בחזית.

Into The Macabre אלבום הבכורה יצא ב 1987 לאחר שני קלטות דמו וחשף את הלהקה לקהל, הוא שיקף חומר ברוטלי, ייחודי, שלא נשמע כמו אף להקה אחרת בתחום.

האלבום השני Fragments Of Insanity יצא ב 1989 והיה מעט יותר טכני מקודמו אך כמובן שמר על הכבדות והאגרסיות האופייניות ללהקה, Necrodeath זכו להכרה בכל אירופה.

זמן קצר לאחר האלבום הלהקה הקפיאה את פעילותה, הסיבות היו מגוונות ורבות, התוצאה זהה: העולם הפסיד את אחת מהלהקות הבועטות והאמיתיות ביותר שקמו בסגנון הטראש מטאל.

הפסיד? לא בדיוק, 1999, עשור בדיוק לאחר מכן הרימה המפלצת מאיטליה את ראשה בשנית, הפעם זה היה קטלני הרבה יותר, אלים יותר, רצחני ואגרסיבי כל הדרך לגהינום.

Mater Of All Evil ("אם כל הרוע" באיטלקית) יצא ב 1999 ופיצץ במלוא העוצמה, אלו היו השנים המתות של הטראש מטאל, Kreator עסקו בניסיונות מוסיקליים, Sodom בשחזורים על גבי שחזורים, Destruction עוד לא הרימו את הראש מחדש ועל מה שקרה ל Slayer או Anthrax באותן שנים אני מעדיף לא לכתוב...

Necrodeath חזרו למשחק משום מקום, באו מאחורה והעיפו בעיטה לכל הסגנון, האלבום היה הצהרה "ככה עושים את זה" וככזה היה מטורף, האיטלקים הביאו בסיבוב לכולם והלהקה זכתה שוב להצלחה, גדולה אף מאשר בתחילת דרכה, תוך כדי שהיא יוצאת לסיבובי הופעות עם להקות כמו Marduk וקונה לטראש מטאל האלים שלה מעריצים רבים גם מתחומי מטאל אחרים.

חשוב לזכור, ב 1999 הטראש מטאל הוגדר כמת או לפחות כגוסס, האופנה הקיימת כיום לא היתה אז והסגנון נשאר על תהילת עבר, Necrodeath לא באו לשחזר תהילת עבר ולא באו לעשות ניו סקול טראש - ההפך: הם באו לתת אלבום רלוונטי, כבד ומרושע יותר מקודמיו, כזה שישמע יותר כועס מכל מה שיוצא סביבו באותה התקופה, והם הצליחו.

Necrodeath - Mater Of All Evil

תענוג מטאל אגרסיבי ונוטף שנאה, Necrodeath באלבום האיחוד משנת 1999 תקעו יתד עמוק בבטן של להקות הטראש הגדולות, הם לא באו לרכב על גלי האופנה של הניו סקול, הם לא באו להתחנף לאף אחד, אבל ל-א-ף אחד, הרביעייה מאיטליה חזרה לפני כעשור עם אלבום מפלצת, אלים מוסיקלית בצורה יוצאת דופן, אינטנסיבי, בועט ולא מרפה ממך לרגע, מדהים, אלבום שנפתח במשפט "זה ישן בתוכנו מאות שנים, חיכה להתפרץ" ו Necrodeath התפרצו כמו טיל מבוית היטב.

עד היום כשאני מקשיב לאלבום הזה אני מקבל צמרמורת בגב, כל כך קשה לי לומר כיום על להקה שהיא אמיתית, שאין בה זיוף, שאני מאמין לה, שהייתי רוצה לכתוב אלבום כזה בעצמי, בין Pleasure To Kill של קריאייטור, Agent Orange של סודום ו Bonded By Blood של אקסודוס שוכן לו אלבום שנשאר בתודעה של המיטיבים להכיר אך לא הפך לאייקון בתחום וחבל שכך.

בכל פרמטר שנמדוד אותו - Mater Of All Evil יעמוד וייתן קרב טוב לכל אלבום טראש מטאל קלאסי, מוזר לי לראות כיום אנשים שטוענים ש Evile או Warbringer או Municipal Waste זה הטראש הכי חזק שהם שמעו בשנים האחרונות, כי עם כל הכבוד (ויש כבוד) ללהקות האלו - שלושתן נשמעות כמו פלסטיק חסר זהות וחסר כח ו"בשר" ליד Necrodeath ובמיוחד ליד האלבום הזה, וההבדל הוא מהותי, לא הבדל הפקתי, ל Necrodeath הצעקה יוצאת מהמעיים והזעם יוצא מהבטן, שומעים את זה, אי אפשר לזייף כאלו דברים, זה מתחיל על השיר הראשון The Creature ומסתיים בשיר האחרון Fathers, זה אמיתי, נוטף שנאה, מטאל מזוקק ללא כל הצבעי מאכל שמוסיפים לנו בשנים האחרונות, בירה בלי מים, בשר נטו, זה הדבר האמיתי חברים, ככה טראש מטאל צריך להשמע, זה פשוט אלבום מדהים, אידיוט מי שלא רוכש אותו.

MEGADETH

במערכה האחרונה?

דייב מאסטיין הוא איש מורכב, מרתק, בעייתי, רהוט, זועם ושנון, האישיות ההרסנית שלו הביאה עשרות שירי מטאל קלאסיים במהלך הקריירה הארוכה של Megadeth, במקביל תמיד היה נראה שאצל מאסטיין "יד אחת בונה ויד שנייה הורסת", אם אלו ההתמכרויות החוזרות ונשנות לסמים, ניסיונות מוסיקלים לכיוונים קומוניקטיביים יותר שלא צלחו לא יצירתית ולא מסחרית, מריבה נצחית עם מטאליקה, פה ג'ורה על כל העולם והמון עצב פנימי ותסכול.

עם כל זאת, מדובר באחד מיוצרי המטאל הכי טובים אי פעם, מוסיקאי מצויין, נגן מעולה עם סטייל משלו ונשמה, וכותב טקסטים שיש לו תמיד מה לומר ותמיד זה יישמע מעניין ועמוק.

כואב לו, אין לי ספק שכואב לו, גם כשהוא רוטן על כולם וטוען ש "נברתי כי איני מפחד מאף אחד, בבטחון אלך בלילה אפל ואלחם את מלחמתי", גם אז כואב לו והוא משכנע בעיקר את עצמו, בטחון עצמי מעולם לא היה לו וזה כל הקסם שלו, בגלל זה הוא ענק בעיני, כי האמירה שלו אותנטית והלב של האיש שותת דם ממש כמו בקליפ של Sweating Bullets מ 1995, דייב מאסטיין נלחם בשדים פנימיים ויילחם אתם כל החיים, גם ההצהרה הטפשית שלו כחודש לאחר צאת האלבום הזה שהוא מאוכזב מהמכירות ומהתוצאה היא תוצר ישיר של השדים האלו, כשהוא מתוסכל - יוצא ממנו הטוב ביותר מבחינה אומנותית, תראו את Rust In Peace.

לקח לי הרבה שמיעות לעכל את האלבום החדש של "מגהדייב" (מבחינתי הוא אמן סולו מזמן וזה בסדר גמור) דווקא כי מאד אהבתי את United Abomination שהיה מלא באמירה חברתית נוקבת וכלל כמה שירים מופלאים (Washington Is Next).
כאן מאסטיין מתכנס בעצמו, אין כאן לא את המוסד, לא את האינטרפול ולא את מגדלי התאומים, יש כאן כאב שותת של פרידה (The Hardest Part Of Letting Go) שמראה שלאיש יש כנראה עדיין בעיות קשות בחיי הנישואין שלו, ועדיין הוא מגיב מצד אחד כמו בוגר ומצד שני מוטיב הנקמה ששלט למשל ב Tornado Of Souls שולט בהרבה מתמלילי האלבום, אני ממש מדמיין את האיש נושך את השפתיים בכעס.

השאלות ממשיכות לנקר בו ללא הרף, איך אתמודד, אין אמשיך, איך אשמור על השפיות, יש כאן מבחינת הטקסט מעין התכנסות עמוקה, כשאני חושב על זה אני יכול בקלות לטעון ש The Hardest Part Of Letting Go הוא בעצם שיר על הקושי להפרד מ Megadeth ולא מאשתו, כמו כן שם האלבום הולם מאד את התיאוריה הזו.
Endgame הוא השיר הפוליטי היחיד באלבום, דייב שונא את המשטר ותמיד שנא אותו, אבל אצלו הכל מתערבב, הכל קוקטייל של רגשות ומחשבות שלא מרפות.

מוסיקלית האלבום טוב מאד, שופע סולואים שהם הדבר הכי קרוב ל Rust In Peace ששמעתי ממנו ב 15 שנה האחרונות, דהירות הגיטרה לאורך כל האלבום מאד מרשימות ובהרבה מקרים נותנות תחושה דומה לזו שהרגשתי כששמעתי אותם לראשונה באייטיז, ספיד מטאל אמיתי, השיר היחיד שהוא מלודי יותר באלבום הוא 44 Minutes אבל היות ומדובר בשיר מצויין אין לי ולו טענה אחת בנדון.

Endgame הוא אלבום שכל מי שאוהב את הלהקה צריך לקנות, דייב מאסטיין הוא יוצר ברמה שלא פוגשים כל יום, הוא לא מאכזב גם הפעם, ואם זה יעשה לך קצת יותר טוב בלב המטאלי שלך אז דייב: הכנסת למטאליקה בהפוכה, בעוד שהאלבום שלהם זה "די טוב, והכי טוב שניתן להוציא מהלהקה כיום" האלבום שלך הוא אלבום מצויין של להקה רלוונטית שלא צריכה מפיקים מבחוץ כדי שיעשו לה מתיחת פנים, בסיבוב הזה נצחון ברור ל Megadeth.

UNTIL THE END OF TIME

www.theendrecords.com

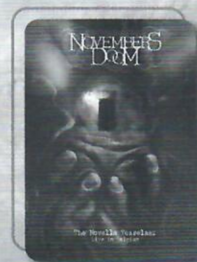
Distributed in Israel since 1998 by Raven Music

Now Available

NOVEMBERS DOOM

Into Night's Requiem Infernal

Dark Doom/Death Metal at it's best, the new studio album, mixed by Dan Swano (Edge Of Sanity) and contains 8 epic depressive Doom/Death laments, perfect for fans of My Dying Bride, Draconian, Old Paradise Lost and Opeth.

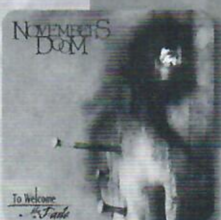
Chicago-based underground metal veterans **NOVEMBERS DOOM** are celebrating their 20th anniversary this year. The band, which formed in '89, have a long and storied past and are easily one of metal's most under-appreciated stalwarts. This summer will see the release of **NOVEMBERS DOOM's** seventh full-length effort, entitled 'Into Night's Requiem Infernal.' The album was tracked at Belle City Sound by **Chris Djuricic**, who also handles bass duties in the band, and mixed by **Dan Swano** at Unisound. "The combination of Djuricic and Swano creates the perfect sound for us," explains vocalist Paul Kuhr, "and we've received nothing but stellar reviews of sound quality from this combination in the past. 'Into Night's Requiem Infernal' is dark, aggressive, and melodic and we're are confident that the new material will please fans of the band, as well as turn many new heads in our direction."

The Novella Vosselaar DVD

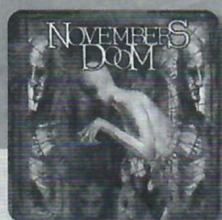
On November 10th, 2007, Novembers Doom performed in Vosselaar, Belgium at the Biebob.
The evening was captured on audio and video for the release of the band's first live DVD, titled 'The Novella Vosselaar: Live in Belgium'. Recorded in front of a capacity audience, the set list covers material from their long career. Ranging from fast and heavy to slow melancholy ballads, the set was chosen to cover all aspects of their musical direction.

Also includes three promotional videos. 'The Novella Vosselaar: Live in Belgium' is a perfect way for fans all over the world to experience Novembers Doom live, who may not have had the opportunity to attend a performance, or for those who wish to enjoy the live atmosphere in the comfort of home.

Also Available from "november's doom": on sale

To Welcome The Fade CD

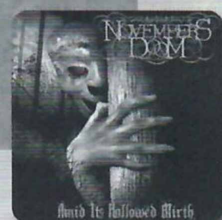
Of Sculptured Invy And Stone Flowers CD

The Novella Reservoir CD

The Pale Haunt Departure CD

Amid Its Hallowed Mirth CD

Karl Sanders - Saurian Exorcisms

From the mastermind of NILE comes a second solo album of traditional ancient middle eastern music, this is the soundtrack of Egypt in the catacomb's times, not metallic but highly mystical and dark, for fans of Nile, Dead Can Dance, Orphaned Land, and oriental ancient music.
KARL SANDERS' magnum opus and every instrument present, including percussion, was performed by Sanders himself. Drawing on ancient music from around Egypt, Tibet, India, and the Middle East, 'Saurian Exorcisms' is a unique sonic journey that immerses the listener in a fantastically exotic world.

Black the Skye

מייהם ומסטודון - האלבום המשותף

מאת שמוליק פייפל

מייהם ומסטודון באלבום משותף? מה זאת המופרכות הזאת? מה הקשר בין להקה של פסיכים נורווגים שעושה בלאק מטאל קיצוני לבין להקה ששורשיה בהרדקור? אנק בתיבול סלאדג' (אמנם פסיכית לא פחות) מצפון מזרח ארצות הברית? הרי עצם המחשבה על שתי הלהקות האלה על במה אחת היא דסוננטית משהו? אז כמו שאמר טיירל לדקארד שעה שביקש ממנו להפעיל ווייט-קאמף על רייצ'ל: Indulge me,...I want to see a negative" "before I provide you with a positive, וההמשך ידוע.

במייהם ניתקלתי לראשונה בראשית שנת אלפיים, בתקופה בה התגוררתי בטוקיו, עם יציאת "גראנד דקלריישן". היונה הפצועה הייתה מוטלת באחת מהפינות של חנות הדיסקים הענקית באחד מן המגדלים של שינג'וקו, והמתה לעזרה ראשונה. הצליל נשמע לי אז, כהיום, דחוס וקודר, עם הדיקלום החרוך והמונוטוני של מנייאק שהיה ניגוד חמור וגמור לשלל להקות-הילדות הצייצניות שהומטרו על הציבור ביפן חדשות לבקרים. המוסיקה הייתה דחופה, עמוסה, עוצמתית. הקשבתי, במסויגות הרגילה שלי ללהקות חדשות, ולא שוכנעתי לחלוטין שלא מדובר בלהקת מתרוצצים צעירה שכל מאווים לעשות כמה שיותר רעש בכמה שפחות זמן. ואז הגיעה, בתחילת מה שהיה אמור להיות הצד השני אילו היה זה אלבום ויניל, הרצועה "IL PRINCIPE". הרגשתי כאילו נחתתי באחת במופע קברט שטני, מאופק ודורסני בעת ובעונה אחת. זה היה מדהים, נועז, בניגוד מוחלט למה שקדם לו, והעניק לאלבום כולו פרספקטיבה חדשה. מייד החלטתי שהמדובר בחבורה מוכשרת ביותר של מוסיקאים והתחלתי לעקוב אחריהם.

מובן מאליו שמאז השלמתי את האלבומים של מייהם אחורה, וחלקם מצוינים, אבל "גרנד" נשאר נקודת מפנה בקריירה של מייהם, הנקודה בה הצהירו מייהם שמעבר להיותם להקת בלאק קיצונית המקושרת אסוציאטיבית לתדמית צרה ומוגדרת שרקחו כמה פסיכים בסידרה של מעשים שחלקם לא יעשו, הם מוסיקאים מוכשרים המחוייבים אך ורק לדבר אחד-למוזה. העובדה שהמדובר בטיפוסים שליליים למדי בכל מובן מקובל, המסוכסכים עם עצמם, ביניהם ועם העולם, הפכה עם הזמן שלאחר יציאת "כימרה" (מיד להלן) לחסרת חשיבות בעיני שכן היצירה המשותפת שלהם הפכה ישות בפני עצמה, המנותקת מאופים המפוקפק לעיתים של חבריה. במובן זה הם נפלו אצלי מיד בחברותא אחת עם להקות הרוק הפרוגרסיבי של תחילת שנות השבעים, עליהן גדלתי, ששפכו את אישיותם המורכבת ללא פשרות אל היצירות שיצרו, הגדירו מחדש את מה שניתן לספר במוסיקה לקהל הרחב של המוסיקה הפופולרית, שכן במוסיקה הקלאסית הדברים ידועים כבר ממזמן, ונפלו בסופו של דבר קורבן לעצמן.

מאז ומתמיד חיפשתי במוסיקה יותר ממכתם אהבה שבלוני בשלוש דקות ושתים עשרה שניות לבנות טיפש-עשרה, יותר מחם קר שחור לבן. רציתי רומן, רציתי מסע, רציתי מסתורין, והרוק הפרוגרסיבי היה עבורי המקום הטבעי. לא עם כל אחד מאומני הפרוג שאהבתי, והדבר הזה נכון גם ללא ספק לגבי מייהם, הייתי רוצה, או מסוגל, לחיות באותו בית, אבל כל אחד מהם היה עבורי אישיות בפני עצמה עימה הייתי

נפגש מפעם בפעם.

מייהם הצדיקה לחלוטין את סיווגה כפרוג כשיצא "כימרה", בעיני אלבום פרוג לכל דבר. שירים ארוכים יחסית, עמוסים בתוכן ומבוצעים לעילא, שהביאו לכלל בשלות את הטוב ביותר שהיה לבלאק מטאל להציע לכל אורך הדרך: דרמה גדולה, אפוס עצמתי ועתיר יצרים, צבוע בשחור. חתימות הזמן המורכבות, הריפים הדוהרים והשירה התיאטרלית היו אמצעי בלבד לסיפור, למסע מוסיקלי מפותל ולהצהרה אישית מרתקת. הקטעים היו מגובשים ומבוצעים בקנאות עד לפרט האחרון, במיומנות שחצתה את גבולות הז'אנר. הייתה זו יצירת אומנות במובן הקלאסי של הביטוי.

יותר מאחרים נגע השיר "My Death" במקום המדויק. כל הדרכים שמייהם פתחו עבורי התחברו בשיר הזה ליצירה שבעיני היא השלמה ביותר שלהם. אמנם השיר הוא חלק בלתי נפרד מ"כימרה" אולם במובנים רבים הוא עומד בפני עצמו כיצירה מושלמת. כראוי לשמו, זהו הרקויאם הגדול של מייהם, הלהקה שנולדה לרקויאם.

מאוחר יותר, כבר אחרי שיצא "Ordo Ad Chao", ראיתי את מייהם בהופעה ממש על ערס הדווי (שלהם!) במועדון התיאטרון, אחרי שמנייאק סיכל תקופה ארוכה את כוונתי לראות אותם עם חוסר היציבות הכבד שלו, ובסוף עף בגלל זה. התקשרתי לבלספמר ואמרתי לו...סתם, סתם. היה זה בעצם מופע הקברט היחיד שהייתי בו בימי חיי, וזה היה נפלא ואישש את כל מה שהיה בליבי על מייהם כמוסיקאים עד אותו זמן.

"Ordo Ad Chao" היה אלבום שונה מאוד מכימרה, ובכוונה. והכוונה הזו הייתה אחד הדברים שהטרידו אותי במיוחד בקשר אליו. העובדה שבלספמר הודה באחד הרעיונות איתו שהוא ניסה לחזור לצליל הגיטרה המחורבן ביותר שיכול היה לייצר, כמו גם להפקה הגרועה ביותר, דבר שבקלות ניתן היה להבין לבד מהאזנה ל-CD, הטרידה אותי מכיון שהצביעה פוטנציאלית על מניעים זרים. מה זה משנה מה היה קודם? למה לעזאזל צריך היה במקרה הזה לעשות הכי מחורבן שאפשר? שאלתי את עצמי, האם זה משהו שהוא רלוונטי לעכשיו? ולמה? אינני בטוח שהסאונד וההפקה המדורדרים של "אורדו" הביאו משהו בעל ערך ליצירה, אבל אני מוכן לתת למייהם להנות מן הספק. יחד עם זאת "אורדו" נשאר בעיני אלבום אבוד משהו שיותר מכל הצביע על הבקיעים בחומה ולא על המשכיות. הרפרנס לדעיכת הפרוגוזאורים של ראשית שנות השבעים היה מבחינתי כמעט בלתי נמנע.

עם מסטודון הרומן שלי דומה להפתיע, ואולי בגלל זה הכתבה הזו

MASTODON

נכתבת בכלל. האלבום הראשון של מסטודון ששמעתי היה דווקא "Remission", ובאותה עת לא השאיר עלי רושם בלתי נמחה. אותו זמן נשארה בעבורי מסטודון להקה ששורשיה נטועים בהרדקור ?אנק של שנות השמונים על כל המשתמע מכך, ולא יצאה מן המארג הכללי של הז'אנר. את "לויתן" פיספסתי בבוא העת לגמרי, וחזרתי אליו רק בדיעבד.

מספר שנים לאחר מכן ציין בפני יום אחד חברי יותם באנדרסטייטמנט הרגיל שלו שלמסטודון יש דיסק חדש ושכדאי שאני אקשיב לזה. עשיתי כמצוותו וכל הסיפור התחיל מחדש.

ההרדקור כבר לא היה המרכז ב- "Blood Mountain", הוא הפך באופן בולט לאמצעי למשהו אחר, ובמקרה של "Blood Mountain" הייתה זו שירה גדולה. נעלם הצורך הכפייתי במעברים אינסופיים בתופים, נעלמו המבנים השבלוניים, והפראזות האופייניות נארגו למשהו גדול יותר. בקטעים מסוימים השירה הייתה מלודית להפליא ואפילו המנונית, עם נשימה דרמתית ארוכה עד כדי תום יורק (סולן...כן,כן). הקטעים היו מורכבים ללא מורא אבל אורגניים לחלוטין, אין צליל מיותר. צללתי לים הזה שוב שוב ובכל פעם מצאתי עומקים חדשים.

מאותו רגע פשוט ישבנו יותם ואני והתחבטנו לאיפה ניתן לקחת את הדבר הזה שנקרא "Blood Mountain" הלאה. אני לא האמנתי שזו משוכה שמסטודון יכולים לעבור אותה. יותם ואני הלכנו בינתיים לראות את מסטודון מחממים את טול ברוטרדם והצפיות רק עלו, מסטודון נתנו הופעה מעולה, ועימן הספקות. שלוש שנים אחרי "Blood" יצא "Crack the Skye", והים הפך לאוקינוס ענק.

לא אכנס עכשיו לאלבום (ובכוונה אני משתמש בטרמינולוגיה הארכאית הזו), כיון שאינני מרגיש עדיין שיש לי פרספקטיבה מספקת על הלויתן הזה. די אם אומר שכל מה שהתחיל בקודם התעצם, גדל והתבגר.

מבחינה זו מהווה העיסוק העלילתי הנרחב באלבום בפרשיות מתקופת רוסיה הצארית אך עדות מופלאה לרומן הרוסי הקלאסי שהוא האלבום הזה. רחב יריעה בלי קלישאה ומבלי לייגע, דרמטי, גדול מהחיים, אבל גם לירי, אישי ואנושי. למסטודון היה משהו מורכב ועמוק להגיד, משהו שאי אפשר להגיד בסיסמאות ולא בשני אקורדים. וכן, זה אלבום קונספט, אז מה? לשימחתי אף מצאתי בו התחברות מוצהרת לסנסביליטיז של הפרוג רוק, חיבוק מודגש עם הרבה אהבה וכבוד ליס, פרנק זאפה, קינג קרימזון ופינק פלויד (שמעו למשל את הסולו ב-"The Last Baron"). ושוב, גם, הענין הזה עם תום יורק...כן,כן. את מסטודון לא מענין שפעם הם היו להקת הרדקור, כל מה שמעניין אותם זה הסיפור של מסטודון, ובוי, יש להם מה לספר.

כששמעתי את הדיסק בפעם הראשונה אמרתי לעצמי אלוהים אדירים כמה זמן ומאמץ צריך להקדיש כדי לבנות דבר כזה, זה מסוג הפרויקטים שרואים בדיסקברי חמשת אלפים איש יוצקים בבטון במשך 5 שנים עם תקציב של חמישה מליארד דולר או משהו כזה. ובאמת ראיתי אחר-כך ב-"the making of", שצורף לגירסא המהודרת של ה CD, שהחברה האלה ישבו בחדר חזרות יותר משנה כל יום, כל היום, וניגנו את הקטעים עד שירד להם דם מהאוזניים, ורק אחר-כך נכנסו לאולפן. בחורים כלבבי. דברים ברוח זו גם אמר המפיק של האלבום, ברנדן א'ובריאן, כשמסטודון נכנסו אליו עם "The Last Baron", הקטע החותם את האלבום, שאורכו כשלוש עשרה דקות: "חברה, עם הקטע הזה אתם לבד, אני כבר לא יודע אם יש לי מה לתרום כאן".

ועכשיו נשאלת השאלה איך לוקחים את זה הלאה...

מייהם ומסטודון

חלק מהענין שלי במטאל לאורך כל השנים נבע מתחושתי שהמטאל היה ונשאר היורש האמיתי של הפרוג-רוק. המטאל, כעולם בפני עצמו על כל גווניו, היה ונשאר מאז שנות השמונים הזירה היחידה כמעט לדרמות גדולות, סצינות מרובות סטטיסטים ואפוסים חובקי עולם, ערס לחדשנות, להעזה וליחודיות. חלק מהמניעים להולדת המטאל מלכתחילה, ולקיום המטאל הלא ממוסחר לאורך כל השנים, היתה השאיפה לפרוץ גבולות ולחקור עולמות חדשים, כל זאת שעה שבעולם שמחוץ למטאל הפכו הקונספטים הפרוגיים האלה למנודים מחמת מיאוס. במובן זה מייהם ומסטודון הם בעיני יותר להקות פרוג מסימפוני X למשל או מסונטה ארקטיקה, על אף שהחיבור הסגנוני של האחרונות לפרוג רוק שקוף יותר, בדיוק כיון שהאחרונות לא שיחזרו את רעידת האדמה שחוללו להקות הפרוג בראשית דרכן לעולם הרוק, אלא דווקא היו אלה בשנים האחרונות, בין היתר, מייהם ומסטודון שעשו זאת.

עולם המוסיקה המתקדמת בכלל ועולם המטאל והפרוג רוק בפרט שזור בחיבורים מוזרים לכאורה. בין אם המדובר בחיבה שנרקמה בין טול לקינג קרימזון או בין רוברט פריפ למשוגע, אמנים שטרחו לציין את ההשפעות שלהם זה על זה ואת ההערכה ההדדית ביניהם, או בחיבור בין לס קלייפול (פריימוס), ג'יימס הטפילד (מטאליקה) וטום מורלו (רייג' אגיינסט דה משין) (עיין ערך Antipop, האלבום המלא האחרון של פריימוס מ-1999), או בחיבור בין מורלו לכריס קורנל או בין אליס קופר לדייב מאסטיין, והרשימה עוד ארוכה. ולא בכדי. יוצרים גדולים מזהים יוצרים גדולים, שכן הם מזהים את היוצרים שבנו קשר בלתי אמצעי בין רגשותיהם לבין יצירתם, את האמנים שהפכו לכלי שרת למוזה שלהם.

מעבר לכל השוני בין מייהם למסטודון עדיין מייצגות שתי הלהקות האלה עבורי יותר מן המשותף מאשר מן הנפרד, יותר מן הזהות מאשר מן השוני. שתיהן שייכות למועדון מיוחס של להקות שהצליחו כאומנים יוצרים למצוא לעצמן קול נפרד מן ההמון, קול מוביל, קול יחודי, לסלול דרך קדימה למקום שהוא כולו שלהן. לקבוצה זו משתייכות כמובן גם להקות נוספות, שחלקן הוזכרו כבר לעיל, אולם הרשימה היא בהחלט מצומצמת.

במובן זה החיבור הדמיוני בין מייהם ומסטודון איננו דמיוני כלל וכלל. אם רק יצליחו כל הנוגעים בדבר להתגבר על האגו העצום שלהם, ואני מעריך שמי שאני מתכוון אליו בענין זה, מבלי לנקוב בשמות (בלספמר), יודע בדיוק שאני מתכוון אליו, יתכן בהחלט דיאלוג מוסיקלי בין היוצרים הגדולים האלה. נכון, יש פה מן הערבוב בין שמן ומים במובן מסוים אבל אולי זה מה שיכול להיות מענין. כבר אמר מי שאמר פעם "אם תרצו אין זו אגדה" ובהחלט יצא מזה משהו מענין...ובכלל, מי אמר שצריך להיות הגיון בתוך המוזה?

Nightrage

השתקפות של כעס

ברגשות מעורבים ניגשתי לאלבום הסטודיו החדש והרביעי במספר של Nightrage, אהיה כנה אתכם: במטאל השבדי המלודי, זה שזכה לכינוי "הסאונד של גטבורג" לא מצאתי אלבום אחד שהעיף אותי מהכסא מאז נטשו At The Gates את הבמה ב 1996 והותירו אחריהם חלל ענק שעד היום לא מולא, לא אהבתי את הכיוון החצי פופי חצי מטאלקור שלקחו להקות כגון Soilwork או In Flames ומצד שני הרכבים כמו Dark Tranquility שחררו אמנם אלבומים טובים אבל קשה לי להתחמק מהתחושה שהשיא שלהם היה איפושהוא בין The Gallery ל The Mind's I וכל מה שיצא לאחר מכן פשוט לא התקרב לרמה הזו גם אם היה טוב כשלעצמו.

את שלושת האלבומים הקודמים של Nightrage לא שמעתי יותר מפעם אחת גג פעמיים לאלבום, כולם נחמדים, לא רעים, אבל חסר בהם הניצוץ, חסר הרעב, חסר התחושה שהעולם עומד להתפוצץ בכל רגע, תחושה שדווקא תומאס לינדברג, האיש ששר באלבומם הראשון של Nightrage ידע להעביר במסגרת להקת האם שלו At The Gates.
סקפטי הגעתי וציפיותיי היו לעוד אלבום שבדי חביב שיקבל ציון 7 וינוח לו עם סקירה קטנה בסוף המגזין ובלי יותר מדי רעש תקשורתי בישראל, אחד הדברים הכי יפים במוסיקה זה שלפעמים אתה יוצא אידיוט, כמה כייף לצאת אידיוט במקרים כאלו, לא לצפות לכלום ולקבל בראש עד שהמוח עף, אין על זה, בשביל זה אנחנו כאן, כדי להיות מופתעים בכל פעם מחדש ולגלות שעוד לא שמענו הכל, שאנחנו עוד לא יודעים הכל.

Nightrage פיצצו אותי עם האלבום הזה Wearing A Martyr's Crown שמו, מישהו אמר ש Death Metal שבדי מלודי מת? הנה הגיע המשיח, יעלו המתים מן הקברים וירימו ראשם (שמעתי יותר מדי Autopsy.. סורי.. י.ש) ולמעשה האלבום הזה מחזיר לי את האמונה בסגנון שחשבתי שהוא יותר חרוש משדה של חקלאי חרוץ, סגנון שנטחן עד דק והנה רגע לפני שהוא הופל לאבק באים Nightrage ומשחררים את הפקק...

It's like a sickness burning
deep inside
It's like the flood
It's like the tide
It's like infinity
It's like a door that never shuts
It's like the flood that rises up

כל שיר כאן רוצח, אין פה סתם שירים, גם לא אחד, הכל פיקס, ככה כותבים חומר בסגנון הזה, השירים כתובים נפלא, מנוגנים נפלא, כובשים אותי משמיעה ראשונה ולא נמאסים גם אחרי שמיעה עשירית, הדבר הטוב שהוא שאני לא יכול להצביע כאן ולו על שיר אחד שהייתי נותן לו פחות מ 9, כל השירים פשוט נהדרים, אחד אחד, אין טעם לציין אחד או כמה מהם כי פשוט כולם מעולים, הרבה זמן לא שמעתי אלבום ברמה אחידה וגבוהה כל כך, הרמוניות בגיטרות בדיוק כמו שאני אוהב, תיפוף מצוין, לא מלא טריגרים אלא מלא עוצמה וכח, שירה כואבת ופרונטלית, תפקידי שירה מעולם, אם זה היה אלבום הקאמבק של At The Gates הייתי מבסוט, גם ככה אני מבסוט, בואו ניגש לסאונד, זה יותר מדי טוב כדי להיות אמיתי.....
האלבום הוקלט ב Fredman Studio האגדי, איזה סאונד, פשוט לא יאמן, אמיתי, אורגני, חם, מרגש, הגיטרות מצלצלות מדהים, פשוט מלאות חום ונפח, הסולואים מצויינים, הכל בנוי מעולה, פשוט כבוד ענק להפקה של האלבום הזה שלא רק גורמת ללהקה להשמע מיליון דולר אלא נשמעת אמיתית כמו שלא יצא משבדיה מטאל בסגנון מזה יותר מעשור, תכלס מאז The Mind's I או Slaughter Of The Soul לא התלהבתי ככה מאלבום בתחום, ומדבר כאן בנאדם שמלווה את הסגנון הזה יד ביד מתחילת שנות התשעים, מימיו הראשונים, ואף הוציא אלבום בינלאומי בסגנון, האמת שכבר איבדתי תקווה, חשבתי שאי אפשר כבר לשחזר את הקסם של 1993-1997 ומצד שני כל כך רציתי שתגיע להקה ותראה לכל הלהקות הגדולות שנטשו את השורשים שלהם מאיפה משתין הדג, אז נכון, ל Nightrage זה לקח שלושה אלבומים נחמדים כדי להגיע באלבום הרביעי ל Peak של היצירה ולהביא אותה בסיבוב באלבום מרענן, מהנה, מלא רגש, מלא עניין, כייף לשמיעה, פשוט מסוג האלבומים שאתה קורא להם מהמדף, שוב, ושוב, ושוב...איכות, פשוט איכות עד הסוף.

U.D.O.

Dominator

ל U.D.O ול W.A.S.P יש אלבום עם שם משותף - Dominator, מה מצאו שניהם בשם המטופש הזה איני יודע, אבל האלבום של W.A.S.P שיצא ב 2008 היה טוב מאד, וכעת אנו שמים על שולחן הניתוחים את אלבומו החדש של האיש בעל קול הפלדה, מר Udo Dirkschnieder בכבודו ובעצמו. לב הפלדה עם הביצים שבקיר (לא הבנתם? בעיה שלכם...) וכאן מדובר באיש שעל שמו קרויה להקתו שהיא הממשיכה הטבעית ל Accept האגדית ובאיש עם קריירת מטאל יציבה ומכובדת לאורך שלושה עשורים מלאי עשייה ומלאי אלבומים.

הנכס הגדול ביותר ל Udo זה קול הפלדה שלו, התשובה המטאלית לבראיין ג'ונסון, הקול שיכול להפוך גם שיר בינוני לפצצת מטאל, מי שאוהב מטאל מסורתי בדרך כלל נמנה עם המעריצים של Udo, הרוב גם גדלו על Accept באופן זה או אחר, כך שקריירת הסולו של האיש בעל מראה הקוזאק הרוסי הינה המשך טבעי.

Udo פותח עם The Bogeyman וממשיך עם שיר הנושא Dominator שמרים את התקרה באוויר, המתח עולה בהדרגה, Black And White מביא טוויסט בחומר לכיוון אותו עשה האיש באלבום Solid ובשירים כמו Independence Day, יש ל Udo כשרון להפגיז במיוחד בבלדות או בשירים החצי שקטים, אלו שמצריכים שימוש בשירה מלודית ואז ברגע המתאים לתת את הגז ולהחליק באופן טבעי אל תוך מסכת הפלדה אל הקול המתכתי והנפלא שלו, קול ששומעים באמת פעם בעשרות שנים.
Infected נפתח כבד, הופך כמעט טראש מטאל, אחד השירים הכי כבדים ומהירים שהיו להרכב מעולם, דהירות, עוצמה, כייף חיים, אנחנו כבר בשיר הרביעי והאקשן רק הולך ומתגבר.

Heavy Metal Heaven הוא המנון לפי הספר, ברור לכם על מה הטקסט אני מניח, ו Udo דופק פה בשיר מחווה לאוהבי ה Heavy Metal בכל העולם, יש משהו משעשע בלשיר על סוג המוסיקה שאתה מנגן ולהלל אותו, משעשע במובן החיובי, זה תמיד גורם לי לחייך, אלביס פרסלי התחיל עם זה ב Jailhouse Rock, אחר כך באו Kiss ומוטלי קרו ואז באו Manowar ו Judas Priest והכניסו לרפרטואר עשרות המנוני האדרה למוסיקה שהם עצמם יוצרים, בכנות: Heavy Metal Universe של Gamma Ray זה המנון המטאל הכי טוב ששמעתי בחיים, אבל כל שיר כזה גורם לי לחייך, וכך עושה גם Udo כמובן.

Doom Ride זה המטאל המסורתי של ההרכב כמו שצריך, עם שירת ה Gang בפזמונים, Stillness Of Time הוא שיר ענק, הכי טוב באלבום, חצי בלדה חצי מטאל, הקול של האיש פשוט מחשמל אותי, אם היה צדק בישראל ההופעה שלו בתל אביב ב 2006 הייתה מביאה אלפיים איש ולא 500.

The Devils Rendezvous ממשיך את Cut Me Out המצוין מהאלבום Holy, שיר מעולה.
Speed Demon כשמו כן הוא, מרכבת ספיד מטאל אגרסיבית, אולי השיר הכי כבד של האיש מאז ומעולם, ואילו Whispers In The Dark שסוגר את האלבום זו הבלדה שכולנו חיכינו לה, שיר מקסים, השירה בוגרת, הקול של האיש פשוט מהמם, איזה סיום פצצתי לאלבום, אני לא יודע אם זה האלבום הכי טוב של Udo אבל זה בהחלט אלבום מטאל טוב מאד ואחד הבולטים שלו וכל מי שאוהב אותו ייהנה בטירוף, מטאלהארט עד יומו האחרון, אנחנו אוהבים אותך.

HEAVENLY

Carpe Diem

מי מפחד מקיטש? כלומר, לא מפופ דביק, אלא ממטאל מלודי, שמאלצי, "הסתדרותי" אבל עשוי טיפ טופ, מנוגן נפלא ומבוצע טופ קלאס? מאותה קיטשיות שאפיינה את Kai Hansen ואת Edguy בשיא הקריירה שלהם? מי קשוח מדי או ניו סקול מדי כדי להודות שהוא נהנה בטירוף לתת בראש עם Power Metal משובח? יודעים מה? אני יכול לשמוע את Deathcrush של Mayhem ומייד לאחר מכן את Carpe Diem של Heavenly ולהנות משתיהן, ומכל אחת לקבל מנה אחרת של אנרגיה, כיוון אחר למחשבה, הנאה מסוג שונה.

Heavenly באים מהצד המלודי עם קריירה שהחלה בצרפת באמצע שנות התשעים לאחר שהלהקה זכתה במשאל קוראים של חברת התקליטים Noise שבדק מי הלהקה הצעירה שהכי שווה החתמה, הם הוציאו באותה חברה שני אלבומים ואז עברו לחברת AFM Records בה הוציאו ב 2005 את האלבום המצויין Virus ובימים אלו את האלבום החדש.

Carpe Diem לוקח את אחת ההשפעות הגדולות ביותר על הלהקה: Queen ומעמיד אותה למעשה בחזית המוסיקה, שיר כמו Farewell לא מותיר מקום לשאלה על איזו מוזיקה גדלו חברי ההרכב, עם פרדי מרקורי היה כותב Power Metal זה היה נשמע בדיוק כך, עם הקול האופראי הגבוה, התיאטרליות, הבומבסטיות ואלמנט המחזות זמר.

השירה של הסולן הפכה ברגעים רבים ליותר פופית, יותר בכיוון של פרדי מרקורי ופחות בכיוון של Kai Hansen שהיה ההשוואה הבולטת באלבומים הקודמים, ניכר שהלהקה מנסה להתפתח לכיוונים חדשים ולא בהכרח ללכת על השטאנץ הרגיל של ה Power Metal הגרמני אלא ללכת על השילוב של מטאל מלודי עם נגיעות חזקות של Queen, זה מקורי, מדליק, אבל יכול להיות מוזר לאנשים עם תפיסה מוזיקלית שמרנית משני הקצוות, זה מאד פופי, במקביל זה מטאל, אל תחפשו פה אגרסיות, זה לא Grave Digger ולא Running Wild, יש כאן עבודה יפה של תזמור, הלחנה ומחשבה שיוצאת מהקופסא הרגילה של הסגנון, על כך מגיע ל Heavenly כבוד היות ובסיכום הסופי הם עושים מוזיקה טובה, מאד מהנה, את Virus אני מוצא אצלי שוב ושוב בפליייליסט, ואני בטוח שגורלו של Carpe Diem לא יהיה שונה, אני לא מפחד מקיטש, גם לא מהשמאלציות של המטאל המלודי עם כל הפאתוס הנלווה, קצת סוכר טוב וכייפי, מה יש? אם בא לכם מתוק עשוי מעולה - זה האלבום, רוצים לגוון אחר כך עם משהו מריר ומרושע? לכו תשמעו Mayhem מייד אח"כ, מי שמסוגל להנות משני העולמות כמוני - מרוויח בגדול.

Nightmare

Heavy Metal ביום הדין

Insurrection, אלבומה החדש של להקת המטאל הצרפתית Nightmare יצא בתאריך סימבולי, ה 11 לספטמבר השנה, החיזיון הכאוטי משתקף לא רק בשם האלבום ובתאריך יציאתו לאור אלא לכל אורך המוסיקה ובמילות השירים.

Nightmare קיימת עוד מ 1984, להקת המטאל הראשונה מארץ הבאגט, עוד כשהשוק בצרפת לא ידע מטאל באופן שוטף, בשנים הראשונות זכתה הלהקה להופיע עם Def Leppard ו Judas Priest וקריירה ארוכת שנים וחמישה אלבומים שיצאו בעשור האחרון החזירו את הלהקה לתמונה ואף הביאו אותה ב 2006 להופעה אחת בתל אביב עם צאת אלבומם The Dominion Gate שזכה להצלחה בארץ.

Nightmare מתבלטת משאר הלהקות בתחום בזכות סולן ענק בשם Jo Amore בעל קול ענק ומכושף בסגנון Ronnie James Dio, השירה שלו מלאת עוצמה ופאתוס, כח ועומק, זה מסוג הסולנים שמעלים להקות לדרגות גבוהות מאד, Jo שמתקרב לסוף שנות הארבעים שלו, אב ל 4 ילדים, הוא סולן שבקלות נכנס לליגה הבכירה ביותר של זמרי המטאל המלודי באירופה.

האלבום החדש Insurrection הופק על ידי Achim Kohler בגרמניה, המפיק שאחראי על הסאונד של Primal Fear, Brainstorm ועוד, Achim נתן ללהקה סאונד קשוח יותר, אפל יותר וכמעט טראשי בקטעים מסוימים, דבר המוציא את אלמנט ה Power Metal ומחליף אותו במטאל יותר מסורתי, Heavy ישיר ובועט אך בסאונד מופק ועוצמתי מאד.

בכלל ניתן לומר כי הנסיון הרב שרכשה הלהקה במהלך השנים נשמע באופן מובהק לכל אורך האלבום ויוצר יחידה מגובשת ואחידה מבחינת נגינה, הלחנה, וביצוע.

Nightmare קצת יותר קשוחים כאן, זה כבר לא החיבורים המוסיקלים עם After Forever וקטעי ה Epic שהיו בשני האלבומים הקודמים, במקומם באו ריפים כעוסים, Heavy Metal שיושב הרבה יותר קרוב ללהקות כמו Primal Fear, הרבה בזכות הסולן הכריזמטי והפרונטלי של שתי הלהקות האלו.

טקסטים מאד כאובים, ניתן לראות שאירועי הטרור בעולם והפונדמנטליזם מאד השפיעו על הכתיבה, זה הרבה יותר קרוב לכתיבה של Nevermore נניח מבחינת המילים והרבה פחות פנטסיה, כמעט ללא פנטסיה, העולם מסתבר הוא מקום הרבה יותר מפחיד ויצירתי מכל דרקון או חד קרן שנפגוש באגדות, ו Nightmare הבינו שכשהם נותנים לסולן בעל שיעור קומה כמו שיש להם בהרכב, לשיר טקסטים עם משמעות, כל היצירה עולה כמה דרגות מבחינת העניין והעומק.

Three Miles Away נותן בראש כמעט טראש מטאל, וזה נשמע חיבור טבעי באלבום כה טעון, בלי ספק זה האלבום הכי כבד ש Nightmare הוציאו מעולם, אחרי קריירה של יותר מ 25 שנה הלהקה מגיעה לשיא הכבדות שלה מבחינה מוסיקלית, זה הדבר היפה במטאל, אין חוקים, הכל כשר, באמצע שנות הארבעים לעשות את האלבום הכי כבד שלך זה בהחלט כשר, כשר ואף מבורך, רגע, ביטויי הרבנות האלו לא מטאליים בעליל, אוקיי, נציג זאת אחרת: Nightmare יותר בועטים כיום מלהקות של בני עשרים, הרעב לא נגמר להם לרגע ו-Insurrection בהחלט מראה זאת באופן ברור.

ORDEN OGAN

Easton Hope

הפיראטים באים!

הנה התקווה הגדולה של המטאל המלודי מגרמניה ל 2010, להקת Orden Ogan שמוציאה בימים אלו את אלבומה השלישי Easton Hope, ומתבלת את המטאל המלודי האהוב בפולק מטאל משעשע, אגדות פיראטים, סיפורי עבר, אלכוהול והרבה צחוקים וכייף.

בשנת 2008 כתב מגזין המטאל המכובד Rock Hard ש Orden Ogan היא הלהקה הגרמנית היחידה מהעשור האחרון שיכולה להמשיך את השושלת של Blind Guardian ולהיות מובילה בסדר גודל ענק, הביקורת הזו הובילה להתעניינות מצד חברת התקליטים AFM Records שהחתימה את הלהקה מייד ומשחררת את האלבום החדש בתקווה גדולה שהמגזין אכן צדק.

ואכן Orden Ogan לא מאכזבים, הם לא נשמעים כמו Blind Guardian, הם נשמעים מושפעים מהם, מהם ומעוד לא מעט להקות אחרות, Skyclad, Running Wild, Hammerfall, Elvenking, Turisas ועוד רבים, אבל לא נשמעים כמו אף אחת מהם, וזה היתרון, רוח רעננה וחדשה על סיפון ספינת הפיראטים.

עתונות המטאל מגרמניה מקבלת את הלהקה והאלבום החדש בחיבוק חם ואוהד, הלהקה תופיע השנה בפסטיבל Wacken וצפויה לצלם את המופע ל DVD שיצא בעתיד, אני בטוח שמה שהתחיל עם התאהבות של הקהל בפסטיבל ב Korpiklaani ימשיך עם Orden Ogan, וזה מביא אותי לנושא הבא ברשותכם:
We Are Pirates זה המנון המטאל של השנה וזה שיהיה מהר מאד המנון בפסטיבלי מטאל באירופה, כייף של שיר, זרוּם פצצה, מלא חיוך והומור, הלהקה לא לוקחת את עצמה יותר מדי ברצינות והצחוקים נמשכים לאורך כל השיר והקליפ המשגע שלו.
מה שלהקות לא מצליחות לעשות בשנים של קריירה יעשה כאן קליפ גאוני ומקסים אחד, מצחיק ברמת על, אני בטוח שאלפי מטאליסטים יעבירו אותון ביו טיוב מאחד לשני, מפה לאוזן הלהקה הזו תהיה הדבר הבא עוד כמה שנים, אין בזה ספק ולו קל שבקלים.
וזה יפה, זה יפה כי במקום לרכב על רכבת ההצלחה של הפולק הסקנדינבי Orden Ogan הולכת טבעי, לגרמניה, להשפעות מסיפורי הפיראטים של Running Wild וכאמור Blind Guardian, האלבום מתובל נכון לכל אורכו, מילת המפתח כאן היא פאן, הנאה טהורה, שירי בירה, שירים שעושים שמח, חגיגה, אבל מהסוג שעוד לא שמעתם.

באה חבורה של ילדים ועושה שמח, ככה התחילו Sabaton לפני קצת יותר מחמש שנים, אני בטוח שללהקה הזו מצפה עתיד לא פחות מבטיח, Easton Hope הוא אלבום כייפי, כזה שפשוט לא מוריד את החיוך מהשפתיים, בכזה חורף אני זקוק לו, יושב בבית עם חום ושפעת מספר 6 מאז סוף הקיץ, והשירים של Orden Ogan עושים לי שמח בלב, לפני שנתיים הופיעה Running Wild את הופעת הפרידה שלה ב Wacken, השנה יופיעו שם Orden Ogan, סוף זה תמיד התחלה מסתבר, ולהרכב הזה צפוייה קריירה מאד ארוכה שתתחיל לתפוס גודל בקרוב מאד.

חדש בגבעון מ- SHURE®
הקונדנסר החדש

מיקרופון קונדנסר רב-תכליתי עם קליטה צידית
חד כיוונית
לשירה, דיבור, כלי-נגינה, הגברה, שידור והקלטות...

- .20-20,000Hz
- עמיד ב-SPL גבוה - עד **134db**.
  כשהמנחת מופעל **20db**- עד **154db** לעוצמות קול גבוהות במיוחד.
- טווח תדרים גדול להיענות דינאמית רחבה.
  תדרים גבוהים, בהירים, מידים נקיים ובאסים חזקים.
- יציאת XLR ללא כבל.

940 ש״ח כולל מע״מ

- **90 שקלים הנחה** למביאים מודעה זו עד 30.3.2010.
- הנחה נוספת למשלמים במזומן, המסירה במשרדנו בלבד.
- **כעת במלאי!**
- **אחריות לשנתיים!**

כמו כן קיים במלאי דגם: PG27-USB גרסת מחשב, הכולל מתאם וכבל USB במחיר 1350 ש״ח כולל מע״מ.

גבעון אלקטרוניקה בע״מ
GIVEON ELECTRONICS Ltd.

רח׳ האומנים 7א׳ ת״א. טל׳: 03-5612171
info@giveon.co.il, www.giveon.co.il

Leaves' Eyes

NJORD

A JOURNEY TO THE MAGICAL AND LEGENDARY NORTH.

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. 2 BONUS TRACKS!

RELEASE DATE: 31.08.2009

LIMITED DELUXE EDITION: DIGIPACK INCLUDING VIKING LONGSHIP AVAILABLE VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

LEAVES' EYES - MY DESTINY

THE NEW 6-TRACK MCD FROM THE GOTHIC METAL SENSATION.

[illegible] NON-ALBUM TRACKS!

OUT NOW!

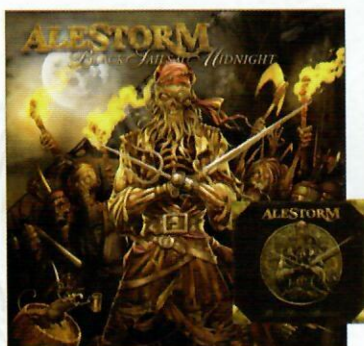
OUT NOW!

STREAM OF PASSION
THE FLAME WITHIN

SYMPHONIC AND ROMANTIC! A GOTHIC METAL MASTERPIECE WITH VOCALIST EXTRAORDINAIRE MARCELA BOVIO!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. BONUS TRACK!

ALESTORM
BLACK SAILS AT MIDNIGHT

SCOTTISH PIRATE METAL! THE BLACK SAILS ARE HOISTED...LET THE RAIDS BEGIN!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DELUXE DIGIPACK + SLIPCASE INCL. A 45-MINUTE LIVE BONUS DVD (WACKEN 2008)!

TYR - BY THE LIGHT OF THE NORTHERN STAR

ODIN'S HORN CALLS VIKINGS TO STAND READY TO FIGHT!

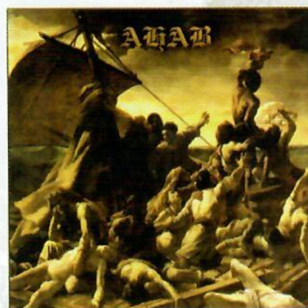
ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. 2 BONUS TRACKS!

TRAIL OF TEARS
BLOODSTAINED ENDURANCE

FIRST-CLASS SONOROUS FEMALE-FRONTED GOTHIC METAL!

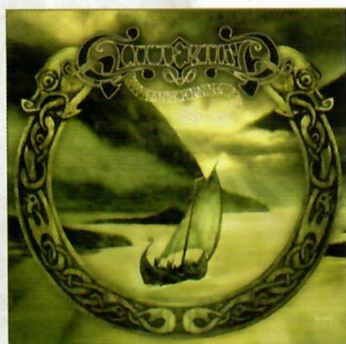
ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCLUDING BONUS TRACK!

AHAB - THE DIVINITY OF OCEANS

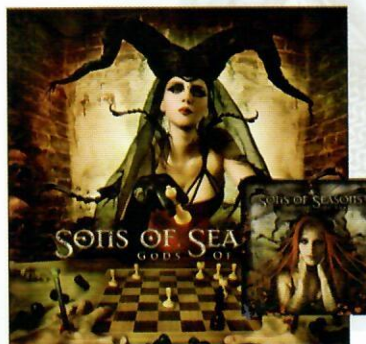
A BALEFUL LEVIATHAN OF FUNERAL DOOM METAL!

LIMITED VINYL AVAILABLE VIA NAPALMRECORDS.COM

GLITTERTIND - LANDKJENNING

NORWEGIAN FOLK METAL FROM THE ENCHANTED DEPTHS OF THE LEGENDARY JOTUNHEIMEN!

SONS OF SEASONS
GODS OF VERMIN

DARK SYMPHONIC METAL WITH OLIVER PALOTAI (KAMELOT), HENNING BASSE (METALIUM), AND SIMONE SIMONS (EPICA)!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCLUDING BONUS TRACK!

SYRACH - A DARK BURIAL

JET BLACK DOOM SYMPHONIES FROM THE DEPTHS OF NORWAY.

iTunes

ORDER ONLINE TODAY AND RECEIVE A FREE 16-TRACK COMPILATION CD FEATURING A PREVIEW OF THE LATEST FROM NAPALM RECORDS: WWW.NAPALMRECORDS.COM

חדש בגבעון מ- SHURE®
מיקרופון KSM313 RIBBON
(רוזווולייט)

מיקרופון סרט (Ribbon) דו-כיווני עם טכנולוגיית Roswellite
האגדית המעניקה צליל מדהים עם בידוד רעש מעולה.

- מיקרופון דו-כיווני המאפשר הבחנה בין שני כיווני הקול ובידודם מצלילים המגיעים מהצדדים.
- 146db לאורך כל תחום התדרים (30-15,000Hz). גמישות עליונה ב-SPL קיצונים.
- רכיבי Class A מותאמים במיוחד למיקסום הסיגנל היוצא ולהפחתת אובדן האות.
- לשימוש עם כלי נגינה אקוסטיים, מוגברים או בשירה קרובה למיקרופון. אידיאלי לאולמות קונצרטים ובתי אופרה.
- האיכות הבלתי מתפשרת של SHURE ממשיכה לכבוש אמנים נוספים עם מיקרופונים בהרכבה ידנית, מיוחדת,עם מכלולים עשויים פלדת אל-חלד, ורכיבים הכוללים מתכות אצילות כסף וזהב.
- מיקרופון RIBBON חזק, צלול ועוצמתי.

דגם KSM313 **6,200** ש"ח כולל מע"מ

- **אחריות לשנתיים!**
- **400 שקלים הנחה** למביאים מודעה זו עד 30.3.2010
- הנחה נוספת למשלמים במזומן
- המסירה במשרדנו בלבד
- **כעת במלאי!**

גבעון אלקטרוניקה בע"מ
GIVEON ELECTRONICS Ltd.

רח' האומנים 7א' ת"א. טל': 03-5612171
info@giveon.co.il, www.giveon.co.il

JON OLIVA'S PAIN

פסטיבל של כאב, ריפוי, ונפש פצועה

אחת הטענות שתמיד שמעתי על מוסיקאים מפי המעריצים שלהם היו "למה הוא הפסיק לעשות סמים/לשתות אלכוהול/להרוס את עצמו? עכשיו המוסיקה שלו נהרסה וכל היופי הכואב שבה נמוג" דוגמאות לא חסר, שתי הבולטות ביותר: Alice In Chains ו Megadeth, דומה שחלק גדול מהגאוניות של Dirt ו Rust In Peace הגיע משימוש ממושך בסמים כבדים ויצר הרס עצמי טוטאלי של סטנלי ומאסטיין.

ג'ון אוליבה הוא המוח הקול והחזון מאחורי ענקית המטאל Savatage, הוא נלחם במשך שנים ארוכות את מלחמת החיים שלו, זה החל במותו של אחיו ושותפו ליצירה כריס, המשיך בנפילה לסמים קשים ואלכוהול, דיכאונות, הפרעת אכילה, ותהליכי ריפוי אינסופיים.
האיש כבר כמה שנים מחוץ לסמים, וכל תהליך הריפוי שלו יוצא החוצה בקריירת הסולו שלו שחוגגת בימים אלו אלבום חדש.
אוליבה אחראי על קלאסיקות מטאל שלא יפוג תוקפן לעולם, Gutter Ballet ו Streets של Savatage הם אלבומי מופת, Hall Of The Mountain King ו Power Of The Night הם אלבומי מטאל מלודי מעולים, וכמובן חובה להזכיר את Edge Of Thorns המצוין.

גם בקריירת הסולו שלו הצליח אוליבה בשנה שעברה לשחרר את Global Warning, אלבום מופלא ומרגש, אישי, שמהווה תמרור אזהרה המרתיע על האכזריות בעולמינו אנו, די להקשיב ל Firefly מאותו אלבום ולהבין שזה שיר שיכל היה להכתב על ידי הביטלס לו היו קיימים היום, שיר שיוצא פעם בקריירה.
האלבומים של אוליבה שומרים על 60% מהצבע והכיוון של Savatage, עליהם אפשר להוסיף 20% לד זפלין ו 20% שנעים בין מטאל כבד ופסיכוטי לבין מלודיות עדינות ומלטפות, אי אפשר להגדיר את זה, אבל החומר שלו תמיד סופר איכותי ומאד מעניין.
אין ספק שאוליבה מוסיקאי מדהים, מחונן, אך מה שבעיני חשוב אף יותר - הוא Songwriter מדהים, השר את שיריו האישיים במלוא האמת הפנימית שלו.

Festival (בעל העטיפה המדהימה, חייב לומר) לוקח אותנו מהמקום בו Global Warning הפסיק, מהצליל הראשון של Lies אני מתאהב נואשות, הגיטרות האלו שלוקחות אותי ל Savatage פותחות אלבום בשיר כבד כמיטב המסורת של Edge Of Thorns הנפלא, קולו של אוליבה חרוך מסיגריות, פסיכוטי, מרגש, עוצמתי, איזה זמר !! אני מאמין לכל מילה, כל הברה שיוצאת לאיש הזה מהפה.

הקלידים הפרוגרסיבים שנכנסים בהמשך וההמונד נותנים אווירת סבנטיז רוק שמאד אופיינית לאוליבה, כאן יש קצת נגיעות של דיפ פרפל אך הן מוגשות בטוב טעם וכהשפעה בלבד, Death Rides A Black Horse כבר לוקח לכיוון יותר מטורף, קברטי, כאן הפסטיבל באמת מתחיל, זה פסטיבל של נוירוטיות, של טירוף, מחשבות שרצות במעגלים, אני מקבל צמרמורת כשאני שומע את אוליבה שר את המילים הקשות של החיטוט העצמי שלו, נוגע בי עמוק, זה כבר לא מטאל, זו כבר אמנות, יחי ההבדל הקטן, מדהים.

Festival ממשיך, איזה פסטיבל מוטרף, נשף מסכות של אלף פנים, שיר מטאלי יחסית, אחד הקומוניקטיבים יותר לקהל המטאל המסורתי, אבל גם הוא איכותי מאד ולא מוריד במאומה את הרף שהציבו שני קודמיו.

ב Afterglow אני כבר שומע נגיעה אוריינטלית עדינה, Living On The Edge חוזר למטאל המלודי של להקת האם, אפילו מעט הארד רוק, טריף מוסיקלי.
Looking For Nothing נשמע כמו מה שהיה קורה עם לד זפלין היו להקה עם טקסטים ברמה, תמיד פינטזתי על כמה טוב זה היה יכול להיות אם במקום "בייבי בייבי אני עוזב אותך" היה שם איזה טקסט כואב שבאמת שורף בבטן, הנה בא מר אוליבה ובגדולתו (סלח לי על כפל המשמעות) הצליח להפגיז שיר מקסים שכזה, אחת מנקודות השיא של האלבום.

The Evil Within שוב נותן בראש בעצבנות, אוליבה זועק את המילים הכואבות שלו החוצה, יש לו עוצמה בשירה וצורת הגשה שאין להרבה זמרים, זה לא רק הקול הייחודי, זו בעיקר ההגשה, צורת השירה.
Winter Haven הוא עוד אחד משיאי האלבום לדעתי, שילוב מקסים של פרוגרסיב, הארד רוק, סבנטיז רוק ומטאל, תבשיל שיש לו טעם מיוחד, שיר שכל אוהב מוסיקה פשוט יתאהב בו.
I Fear You (משחק מילים חביב על דפש מוד?) פחד מאנשים, מהיצר הרע שלהם, מהחושך שבאנשים, שיר מקסים.
Now סוגר את האלבום בשיר מרגש בדיוק מהסוג שהיה חסר כדי לתת את הפינאלה, אוליבה שר בעדינות, ללא טירוף, ברגש ומהלב, אין הרבה מוסיקאים שזה יישמע עליהם אמיתי, אבל על מוסיקאי בסדר גודל ענק כמו אוליבה זה נשמע אותנטי ואמיתי לחלוטין.

Festival הוא אלבום נפלא, מתנה מעולה לכל אוהב מוסיקה אמיתי שאתם מכירים, ולמעשה - מתנה נפלאה עבורכם, תהליך הריפוי של האיש מביא לנו ולו רק טוב, שלא ייגמר לעולם.

מחלת הנשיקה

הרבה זמן, יותר מדי למעשה, עבר מאלבום הסטודיו האחרון של קיס, למעשה מ 1992 לא יצא להרכב אלבום אולפן אלא רק הופעות, אוספים ושאר מוצרים לתפארת חשבון הבנק של ג'ין סימונס, אני לא אתחיל אפילו לדסקס את האיש עצמו כי אייגע אתכם בפולמוס ארוך עד כמה הבנאדם גאון מצד אחד וצר אופקים מצד שני, בשורה התחתונה אני מעריץ שרוף של קיס ולמדתי מהאיש ומלהקתו המון.
השאלה הנשאלת כאן היא האם Sonic Boom עומד בזכות עצמו כאלבום חזק ומשכנע או שיש כאן רצון של הביזנסמן הטוב ביקום לקפוץ על רכבת ההצלחה של AC/DC ולהראות לעולם למי יש לשון יותר ארוכה.

מבחינת מכירות מוקדם עדיין לשפוט את Sonic Boom היות ויצא לא מזמן לשוק ואני בטוח שהאיש והלשון יעשו הכל כדי למכור כמה שיותר עותקים ממנו, אני בא לדבר על המוסיקה כי זה הדבר שאני הכי אוהב בקיס - המוסיקה.
קיס הצליחו במשך השנים ליצור קלאסיקות משירים פשוטים וכייפים, פלקטים וצפויים אבל בכל זאת - הכי טובים בעולם, רשימת הלהיטים שלהם אינסופית ואני בטח לא אתחיל לפרט אותה בתוך הכתבה הזו, קצת קרדיט לקוראיי יש לי.
מה שכן, עם כל הביזנס, תמיד אבל תמיד היו להם רגעים מפציצים שהראו לעולם שהלהקה כותבת שירים אדירים, Beth או God Gives Rock n Roll To You יכולים להכתב רק על ידי פזמונאי מוכשר מאד, הרבה ינסו , מעטים יצליחו, בודדים יגשימו.

Sonic Boom עושה לי שמח בלב, זה הדבר הכי חשוב כאן, על השיר הראשון Modern Day Delilah שדווקא מזכיר את הכיוון שלהם בסבנטיז (אבל בסאונד עדכני) ועוד יותר ב Russian Roulette שמחמם את העסק, Stand כבר נשמע קלאסיקת רוק, מהסוג שעשה את Love Gun אלבום מדהים, כאן כבר ברור שזה הולך בדרך הנכונה, ההמנון הראשון באלבום הגיע.
Hot And Cold מזכיר מאד את Tomorrow And Tonight שנכתב שלושה עשורים קודם, וגם הוא עוד שיר אדיר מבית היוצר של סטנלי וסימונס, היופי בתמימות שלהם שתמיד קנה אותי מגיע כאן עם כל הקסם, אי אפשר לאהוב רוק ולא לחייך כששומעים את זה.
All For The Glory זה בלי ספק הפייבוריט שלי באלבום, בעצם זה המוטו של קיס, זה המוטו של סימונס וסטנלי מהיום הראשון, כייף, רוק לתוך הפנים, השיר הזה יושב יחד עם כל הקטעים הכי גדולים של הלהקה וזו רק שאלה של זמן עד שיצא כסינגל, סוחף, יכול להעיף את מכירות האלבום לשמיים, בסוף היום קיס הוקמה מילד שגדל בקריות לאם ניצולת שואה שברחה ממחנות ההשמדה, הילד גדל בלי אב וחוש ההישרדות של אמו הוא שהנחה אותו, אני מלא כבוד למקום שהוא הגיע אליו משם, קיס היא הלהקה הכי מוכרת בעולם אחרי הביטלס (מבחינת מכירות אלבומים) ו All For The Glory, מוטו, וזה הלך להם, עד הסוף.
Danger Us ממשיך את הכייף, אני לא קולט שאני שומע את קיס ב 2009 עם אלבום חדש והם נשמעים כמו שאני כל כך אוהב, פשוט חיוך על הפנים.
העיקר (ואני חוזר שוב לשאלה המרכזית) בעיני הוא שאי אפשר לטעון שהלהקה חזרה עם אלבום חסר טעם, ההפך: יש כאן את המרכיבים בתבשיל הטעים והמוכר שלהם, זה שגורם לנו לעשות רוק כל הלילה ולחגוג כל היום...

על הפקה מוסיקלית

כתבה פרסומית מאת: BPM

מתי לאחרונה קראתם ראיון עם מפיק מוזיקלי? סביר להניח עבר כבר זמן, אם בכלל. כן, ישנם מקצועות ותפקידים בעולם המוזיקה שלעד כנראה יישארו הרחק מהתודעה הציבורית וזאת למרות שהמפיק המוזיקלי הוא החוליה החשובה ביותר ביצירה אחרי האמן. הוא זה שקובע בסופו של דבר כיצד החומר הגולמי אותו הוא מקבל מהאמן יישמע באוזני המאזין - מה יהיה המקצב, אילו כלים ישתתפו, מתי יגיע השיר לשיא, מה יהיה אורכו ועוד.

בישראל, כמעט כמו בכל תחום אחר, גם ההכרה בחשיבותה של ההפקה המוזיקלית הגיעה באיחור אופנתי של כמה שנים. אבל הבשורות הטובות הן שהתחום בהחלט מקבל תנופה - ההפקות הופכות מהוקצעות יותר, מוקפדות וקרובות יותר למה שאנחנו שומעים בחו"ל ומקצוע ההפקה נלמד בבתי ספר ומכללות דוגמת **מכללת BPM** שהייתה הראשונה ללמד את התחום ברצינות בארץ וממנה גם יצאו המרואיינים שלנו - כולם יוצרים ומפיקים בתחום הרוק הכבד והפאנק והם במידה רבה דור העתיד של מפיקי הרוק בישראל.

ש: אחת השאלות ששואלים כל אמן היא "מי ההשראה שלך", האם גם בתחום ההפקה אתם שואבים השראה ממפיק מסוים? מה גרם לכם להיכנס לתחום?

אנדי וואלאס

בוב רוק

פטו מזור, מוזיקאי ומפיק: אני אדם שאוהב לעשות הכל לבד, וכל פעם שכאמן נכנסתי לאולפן לא קיבלתי מענה מתאים ולכן גם רציתי להיכנס לתחום ההפקה המוזיקלית. הרגשתי שכדי להגשים את החזון שלי אני חייב להפיק את זה מכיוון שאני היחידי שיודע איך זה אמור להישמע באמת.

פדריקו טייץ: אצלי זה יותר עניין רדיפה אחרי הסאונד המושלם, מפיקים כמו בוב רוק שהפיק את השלישי של מטאליקה, או ד"ר פיל גוד של מוטלי קרו שאלו שתי ההפקות הגדולות ביותר של הניינטיז. ויש גם טכנאי סאונד כמו אנדי וואלאס שעשו דברים מדהימים וסאונד מאוד ייחודי.

גיל אורלב חבר בלהקת "גרינהאוס" ומפיק: את תחום של ההפקה הכרתי למעשה במכללת בי. פי. אם. אחרי זה התחלתי להתעניין במפיקים כמו עופר מאירי, יזהר אשדות או בחו"ל הפקות כמו של יו 2 וכד'.

ש: מהי לדעתך להקת הרוק הישראלית שמופקת הכי טוב בארץ היום?

פטו: אני לא שומע הרבה כי אני מתאכזב בקלות אבל לצערי אני חייב להגיד ש"היהודים", ואני אומר "לצערי" כי זה כבר מלפני שנים. גם אם היו דברים טובים יותר מאז הם לא מקבלים במה בחוץ.

פדריקו טייץ: האלבום האחרון של "היהודים" נשמע מאוד קרוב לחו"ל. כשהנגנים מעולים גם התוצאה מעולה. אין פה קסמים.
גיל: אני חושב ש"מטרופולין" זו דוגמא מעולה להפקה שבה רואים שמפיק (עופר מאירי) ידע בדיוק מה הוא רוצה ויצר את זה לפרטי פרטים.

ש: עד כמה רמת ההפקה המוזיקלית בישראל שונה מזו שאנחנו שומעים בחו"ל בתחום של המטאל והפאנק?

פטו: ישראל לא ממש מודעת לפוטנציאל שקיים פה מבחינה מוזיקלית. רמת ההפקה בתחום הרוק לא כל כך שונה אבל לפעמים מתאמצים מדי וזה יוצא אובר. רוק זה די פשוט - אפשר לעשות אותו עם כלים פשוטים. מצד שני, לא כל אחד יכול ליצור פאנק או מטאל, חייבים לדעת לעשות את זה.

פדריקו: אנחנו רחוקים שנות אור מחו"ל. אני חושב שהעניין בארץ עד היום הוא שישנם 2-3 אולפנים שהפכו למונופול ומפעילים אותם אנשים שכבר עשרות שנים בתחום ומקובעים על נוסחה מסוימת ואותי זה משעמם. המטרה שלי כשפתחתי את האולפן שלי Flam היא לתת לכל אמן שמגיע את הזווית המיוחדת שלו והסאונד שלו.

גיל: הניסיון להוציא חומרים למרות מגבלות הזמן והתקציב שקיימים בארץ נותנים את אותותיהם גם בהפקה. לפעמים "זורמים" עם טעויות שנעשות באולפן או שינויים שנכנסו תוך כדי. יכולים לצאת מזה דברים מגניבים אבל בחו"ל ההקפדה יותר ניכרת, גם אם לוקח 20 טייקים להגיע אל התוצאה הסופית. כמו בכל סוג של אמנות קשה לדעת מה יותר טוב, אבל זה שונה.

ש: מה התכונה החשובה ביותר לדעתכם שמאפיינת מפיק מוזיקלי מוצלח?

פטו: "קודם כל אתה חייב להיות בן אדם טוב - גם פסיכולוג, גם מוזיקאי וגם מורה, כזה שהאמנים והנגנים ירגישו איתו בבית, כזה שיעניק להם ביטחון שהוא מצרך חשוב מאוד בתוך אולפן הקלטות. תכונה נוספת היא להשאיר את האוזניים פתוחות ואת הראש פתוח לרעיונות של ההרכב. והכי חשוב - הוא חייב לאהוב מוזיקה.

פדריקו: אני חושב שזה שילוב של שמיעה טובה, סבלנות והיכולת להשאיר את האגו בצד.

גיל: הכי חשוב שהוא יזרום עם ההרכב. שישתלב כמו נגן נוסף בלהקה ולא ינסה לבוא ולשנות את ההרכב או להוציא את העוקץ ממה שהם מנסים לעשות.

לסיכום ניתן בהחלט לומר שיש עתיד לתחום ההפקה המוזיקלית בישראל ויותר מסביר להניח שלא יעבור זמן רב ובאלבומי הרוק המובילים בישראל יופיעו בקרדיטים שמותיהם של פטו, פדריקו וגיל. רק תזכרו איפה קראתם עליהם קודם!

היהודים

On With The Show

10 BEST LIVE ROCK ALBUMS

למרות שאלבומי הופעה חיה מעולם לא זכו לאהדה יתרה בישראל ונתפסים בד"כ כמוצר מיותר - ישנם יוצאים מן הכלל שמכילים את הרגעים היפים ביותר, אלו שאי אפשר לשחזר בעבודת אולפן סטרילית, קיבצנו עבורכם את עשרת אלבומי ההופעה שאי אפשר לחיות בלעדיהם, אלו שהיית נותן הכל כדי להיות שם באמת.

1 Bruce Springsteen & The E Street Band - Live 1975-1985

"האלבום המחומש" קראו לו כשיצא, סט של שלושה דיסקים וחמישה תקליטים המתעדים את הבוס ולהקתו בשיא הקריירה, כל הביצועים עושים בית ספר לביצועי האולפן, מרימים את הרגש והאנרגיה שבשירים לשמיים, מספיק לשמוע את השירה הרוטטת מרגש ב The River או את הצעקה מלאת היאוש ב Darkness At The Edge Of Town ולהבין שהוקלטו כאן רגעים נדירים, ארבע שעות של מופע שלא שמענו טוב ממנו מעולם, מושלם.

2 U2 - Under A Blood Red Sky

קשה להאמין אבל ב 1985 הם היו להקת מחאה רדיקלית עם דעות שגבלו באנרכיזם, תמיכה במחתרת האירית ופציפיזם - מאז בונו הפך לכל מה שהוא הטיף נגדו אבל אז הם כיסחו את הצורה על הבמה, גיטרות לפרצוף, שירה מלאת כעס ואנרגיה שאו טו טו המוסיקה תשנה את העולם, היא שינתה: U2 הפכה למפלצת בורגנית יאפית, אבל האלבום הזה היה מסע הנצחון האמיתי שלהם, לא סתם הוא נחשב אגדה עד היום.

3 Deep Purple - Made In Japan

1972 תיעדה את הלהקה בהופעות בטוקיו ובאוסקה, אני תמיד אעדיף לשמוע את האלבום הזה על כל אלבום אולפן שלהם, העיבודים, השירים שזכו לבונוסים לא מעטים, ורגעי הקסם האינסופיים של Child In Time הופכים את האלבום הזה ליצירת מופת, יש כאלו שהיו מדרגים אותו בראש הרשימה, אין פלא שעד היום הרוק הכבד הוא סוג המוסיקה הכי אהוד ביפן - זו הייתה ההתחלה ובעיני הרבה אנשים גם הסוף שאי אפשר לעבור אותו - מעולה.

4 Rush - Exit... Stage Left

ישר מהטור של Moving Pictures - אלבום הפרוג רוק הכי אהוד אי פעם, 1981 מביאה את הלהקה לסיבוב הופעות ענק, רגעים שאי אפשר למחוק מהזיכרון, זו הופעה שממחישה שגם עם מוסיקה לא פשוטה ניתן לתת מופע שימגנט את הקהל וידברו עליו שלושה עשורים לאחר מכן, אם לא היו Rush לא היו Dream Theater וכל מתופף מתחיל לוקח את ההופעה הזו וחולם על מה היה קורה לו היה הוא האיש מאחורי סט המצילות.

5 The Smiths - Rank

כשהאלבום יצא ב 1988 המבקרים קטלו אותו - אנחנו אהבנו, הסמיתס נשמעים כאן יותר קרוב לפאנק מלכל דבר אחר, הגיטרות של ג'וני מאר מכסחות לכל אורך ההופעה והשירים כבדים יותר, בועטים יותר, ומעבירים את הכעס שבמילים שנקבר בהקלטות האולפן עקב השירה המלאכית של מוריסי, כאן הוא צועק מהבטן, זה אמין, מדמם, ומעביר את המסר של הלהקה יותר טוב מכל הקלטת אולפן של השירים האלו בעבר.

6 Depeche Mode - 101

כל ישראלי ממוצע חולה עליהם, אנחנו המדינה היחידה שדפש מוד יותר גדולים בה ממטאליקה או מספרינגסטין, אבל את מה שיש להם אי אפשר לקחת - 101 הוא אלבום הופעה מצוין, אנרגטי, מכניס דרייב לשירים והרבה אקשן להצגת התיאטרליות של מרטין גור והחבר'ה, דומה שעל הבמה ממש כמו הסמיתס הם נתנו פורקן לכל מה שהמפיקים סירסו באולפן, אני אעדיף את 101 על כל אלבום אולפן שלהם - בלי ספק.

7 Led Zeppelin - The Songs Remain The Same

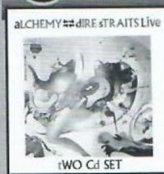
כשהמוסיקה שלך כה אורגנית, חיה גם באולפן ומקרינה ראשוניות ובשריות בצורה בה זפלין הקליטו - אלבום ההופעה הזה שיצא במהדורת דיסק באיחור עצום מצליח להמחיש באופן מדהים למה התכוון המשורר, זו להקה שגם ככה האלבומים שלה נשמעו מאד "לייב" ומאד בנויים לשחזור מדוייק על הבמה בלי תוספות גדולות, כך שאלבום הופעה נהפך בעצם לדבר האמיתי כשאלבומי האולפן (בעיקר שלושת הראשונים) של ההרכב מנסים לשחזר באולפן אנרגיה של הופעה, היה פה פוטנציאל להיות ה Made In Japan שלהם - זה לא, אבל עדיין מדובר במפץ ענק..

8 Bauhaus - Press The Eject And Give Me The Tape

בימים שהיו קלטות ופיטר מרפי היה הפסיכופת האליטיסט התורן שיקף אלבום ההופעה הזה נירוטיות וטירוף שלא היו אז בנמצא, באוהאוס של המופע הזה היו הרבה יותר שחורים (אפשר... עובדה) מטורפים ואנרגטיים מכל להקות הניו וייב של תחילת האייטיז, גם בשירים השקטים יותר כמו Hollow Hills מצליח פיטר מרפי להביא את אברבאנל לאוזני המאזין, איגי פופ ודיוויד באווי יצאו לדייט מלא זפת בגיהינום - ככה זה נשמע.

9 Dire Straits - Alchemy

כשהם עלו לבמה ויצאו ממסגרת שירי ה 3 דקות וחצי - הם הפכו ללהקה הרבה יותר מעניינת וייחודית, מארק קנופלר הרשה לעצמו הרבה יותר מול קהל מאשר באולפן ואנחנו מרשים לעצמנו להכניס להקה די מיינסטרימית לדירוג פשוט כי מדובר באלבום הופעה מצויין, רוק מלודי שאין כמוהו היום עם גיטריסט אדיר ושירים טובים מאד שמבוצע על הבמה בלי הסירוס של האולפן, כאן זה ממש בולט ולכן לא יכלנו לסרב.

10 Alice In Chains - Unplugged

מאד התלבטנו מול האנפלאגד של נירוונה ובסוף נפל הפור על מי שאנחנו אוהבים יותר, היה כאן מימד נוסף, עומק נוסף שהכניס את האלבום לעשירייה שלנו, הרכות שבהתמכרות, היכולת לתת כאב מזוקק כמו מחט לוריד של נרקומן, עיבודים עדינים ליאוש טוטאלי, מלודיה נפלאה של הרס עצמי, בשקט ובלי דיסטורשן האלבום הזה מעיף את המוח לעזאזל וטוחן את הלב לחתיכות.

10 BEST LIVE METAL ALBUMS

1 Iron Maiden - Live After Death

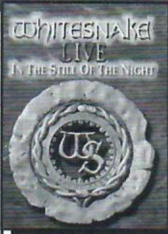

זה לא היה ברור? בפער אדיר מכל אלבום הופעה שיצא במטאל, אלבום ההופעה של איירון מיידן מ 1985 זה פשוט אלבום ההופעה הכי טוב שיצא אי פעם בתחום, נלחם בגבעות, בשדות, נגן על ארצנו מול כל מה שיקרה, באוויר, בים, ביבשה, לא ניכנע, מי שלא מבין מה המשמעות של המשפט הזה ולמה הוא מוזכר כאן שיעשה לעצמו 2 טובות: הראשונה: שיקנה את האלבום הזה היום, השנייה: שלא יגיד בקול שלא זיהה את פתיחת המופע של Aces High עם נאום צ'רצ'יל.

2 AC/DC - Live

אחחח, כמעט מדליית זהב אבל לא, בכל זאת מדובר במופע אדיר, AC/DC בפסטיבל דונינגטון ב 1991 מול כמעט מאתיים אלף איש מעיפים את העולם באוויר, AC/DC היא להקת ההופעות הטובה ביותר בעולם, למה האלבום המושלם הזה נמצא רק במקום השני? כי להקה שבמכלול מופיעה קצת פחות טוב מהם שחררה ב 1985 אלבום שלא רואה אף הופעה אחרת ממטר, למרות הכל: מקום שני, מאד מכובד, מצדיעים להם, חובה.

3 Whitesnake - In The Still Of The Night - Live

לדיוויד קוברדייל צריך לתת כובע של קוסם - בגיל 60 כמעט האיש החזיר את להקתו לפעילות ויצא באלבום הופעה שהשאיר עשן לכל מתחריו ולכל הלהקות הצעירות, מדובר במופע רוק מהסרטים, הכל פיקס, כשחלמתי על הופעה טופ קלאס זה מה שהיה לי בראש, מדהים איך שההופעה הזו היא בעצם האלבום הכי טוב שהאיש הוציא בארבעה עשורים של קריירה, על כמה אלבומי הופעה אפשר להגיד את זה?

4 Slayer - Decade Of Aggression

זה אלבום הטראש/אקסטרים מטאל היחיד ברשימה, למה? תשאלו את מסטיין או את אולריך או את קבאלרה איך זה שלא השכילו לעשות אלבום הופעה בזמן השיא של הלהקה, Slayer השכילו והקליטו ב 1990 את הטור העולמי לאלבום הופעה כפול, אינטנסיבי ובועט, כך צריך להשמע מופע מטאל עצבני, מקפיא דם ומלא אנרגיה, לעצום את העיניים ולהכנס לעולם המוטרף של Slayer.

5 Kiss - Alive

אומרים שזה אלבום ההופעה הכי טוב שיצא אי פעם, אני לא מסכים עם הקביעה הזו אבל זה עדיין בחמישייה, קלאסיקה שלא תגווע לעולם, כמו יין טוב Kiss יגדלו דורות של רוקרים שיגדלו דורות של רוקרים, Gene Simmons גאון, אין דמות כזו בכל תעשיית המוסיקה וסביר שלא תהיה, זה אחד האלבומים הראשונים שהייתי ממליץ למי שבא מחוץ לתחום להכיר, פנטסטי.

6 Motley Crue - Carnival Of Sins

יש 2 מקומות שחברי מוטלי קרו מרגישים בהם הכי בבית: ברחוב ועל הבמה, אם הם היו יוצאים באלבום הופעה ב 1989 סביר להניח שהמיקום היה גבוה יותר, זו הופעה מסיבוב החזרה של ההרכב לפעילות ב 2005 ומדובר באלבום כפול עם כל השירים הטובים, 30 אלף איש באקסטזה ובקולות רקע לאורך כל המופע ולמרות שוינס ניל קצת נותן לקהל לשיר יותר מדי, טומי לי וניקי סיקס הם עדיין הרית'ם סקשן הכי טוב ששמעתי בחיים שלי ועל הבמה זה הכי בולט.

7 Judas Priest - Priest Live

צריך להוסיף? איך שרוב הלפורד מתחיל לשיר את Out In The Cold הצמרמורת עולה והבטן מתהפכת, מופע מ 1986 עם כל הלהיטים מכל התקופות, אחת ההופעות הכי מזוהות עם המטאל של האייטיז, אמנם לפני ימי Painkiller אבל בזמן אמת זו היתה הלהקה הכי חזקה אחרי Iron Maiden ורוב הלפורד על הבמה זה פשוט קול של אלוהים עם עור וברזלים.

8 Ozzy Osbourne - Speak Of The Devil

זה אלבום ההופעה הכי טוב של בלק סאבאת` והוא ללא בלק סבאת`..., אוזי האיש והאגדה יצא לקריירת סולו והוציא ב 1981 אלבום הופעה שכולו משירי להקת האם, הוא בשיא הטירוף, ימי הקוקאין והפיכתו לנביא הזעם של עולם הרוק ועם כל זה - הופעה מדהימה, שעה של כישוף, כששומעים את המופע הזה מרגישים שם, ואלו היו הימים שאוזי היה הדבר הכי מפחיד שידע עולם המטאל.

9 Blind Guardian - Live

ההצגה הכי טובה בעיר - תיאטרליות, שירה בציבור, הלהקה במופע אדיר שמראה כמה עוצמה יש לחומר שלהם על הבמה, הקהל משתתף ושר את כל השירים מילה במילה, ההשתתפות הזו עושה את אלבום ההופעה ללא פחות ממדהים, הלהקה נשמעת על הבמה לא פחות טוב מבאולפן, פשוט מעולה.

10 Queensryche - Operation Livecrime

אלבום ההופעה של Operation Mindcrime הקלאסי, הלהקה מציגה מופע שנשמע ונראה יותר טוב מכל המופעים של Dream Theater או שאר להקות הפרוג מטאל, אנרגטי, סוחף, נשמע אדיר ומעניק לאלבום חיות וצבע חדש, יחד עם אלבום האולפן מדובר באחת היצירות הגדולות ביותר שידע עולם המטאל מאז ומעולם.

מדליקים ת'אור

באולפני "ברדו" ברמת גן מתבשלים הרגעים האחרונים של אלבומה החדש של הלהקה OrwarrioR שאמור לצאת בקרוב. הגענו לאולפן לשמוע ותפסנו את גיטריסט הלהקה יוסי ססי-סהרון לשיחה בארבע עיניים על האלבום, ההשפעות, גיטריסטים ובכלל מוסיקה.

"למרות המלודיות הרבות והסאונד הרך, מי שיאזין היטב יבחין כי האלבום החדש יותר מטאלי בהווייתו ויותר טכני מקודמו" מספר ססי שאחראי לרוב החומר של הלהקה מיום הקמתה, ומוסיף "הריפים יותר מורכבים וקיים עושר של כלי נגינה מסורתיים, ההעדפות האישיות שלנו מתפתחות ואנו לא אוהבים לחזור על עצמנו באותו אופן בדיוק. עשינו הרבה הופעות בעולם ובאופן טבעי אתה סופג השפעות באם במישרין או בעקיפין, אני יכול לומר לך למשל שמאד אהבתי את Judas Priest האחרון והידיעה שהם הצליחו להביא כזה אלבום בגיל כמעט 60 ואחרי 30 שנות קריירה זה מדהים. חותמת הסאונד של Orphaned Land ניתנת לזיהוי כמובן, יש כאן קטעי גיטרה שאותי אפילו מחזירים אחורה לימי האלבום El Norra Alila שהיה מבחינות רבות הכי טכני ו"אקספרמנטלי" שלנו, שומעים שזה אנחנו בקומפוזיציה אבל אני לא חושב שזה נכון להתקע במקום ולכן יהיה שוני באלבום מבחינת הסאונד ובמעטפת העיבודית".

עם כל הכיוון המוכר של הלהקה, נכנס באלבום הזה גורם מוכר ודומיננטי בעולם המוסיקה: סטיבן וילסון, האיש שהפיק את Opeth ומוכר גם כמנהיג להקת Porcupine Tree ושותפו של אביב גפן בהרכב Blackfield.

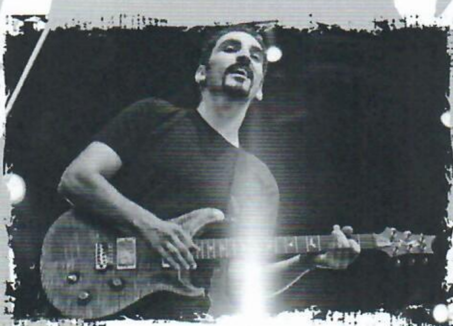
"העבודה עם סטיבן וילסון התבשלה כמה שנים" מספר ססי "הוא מכיר חומר שלנו עוד מביקורו הראשון בארץ, השנים עברו ואנחנו הרכב שעובד בקצב משלו לטוב ולרע, הבאנו אותו הפעם כדי לתת את הצבע במיקס ולהשתתף מוסיקלית, הוא ינגן בקלידים ובמלטרון, אבל הוא לא נגע לנו בחומר או שינה מהותית את השירים, תהליך המיקס שיעשה באנגליה באולפן הביתי שלו ייתן יותר ביטוי לתרומה שלו לאלבום" אומר ססי.

"האלבום יכיל כמעט 80 דקות(!) של מוסיקה, אנו על הגבול של הקיבולת הטכנית המקסימאלית של הקומפקט-דיסק, חשוב לנו לתת לקהל את המקסימום"

אני שואל אותו על השוני בתהליך כתיבת החומרים של הלהקה אצלו כגיטריסט.

"רוב הסקיצות לשירים נכתבו אצלי בבית באולפן הביתי שהקמתי. מדהים אילו תוצאות טובות ניתן להשיג מציוד נגיש וידע איך לתפעל אותו + קצת דמיון ומקוריות. אני מאד אוהב את ההתנסות והלמידה הזו, למדתי לתפעל את התוכנות ובהרבה מקרים הבאתי רפרנסים ברמה מאד מרשימה לדעתי הישר מהאולפן הביתי ומסקיצות שנעשו בתנאי בית רגילים לחלוטין, יש לי בבית לא מעט גיטרות וכמובן כלים כגון עוד, סאז, בוזוקי, ג'ומבוש וכיו"ב כך שאני מתנסה בכל מיני תפקידים לכלים, כולל לכתוב את החומר על גיטרה אקוסטית ומשם הדברים מתחילים לרקום עור וגידים".

מה שאהבתי תמיד בסטייל שלך הוא השימוש בדמיון כגורם דומיננטי בכתיבה והעובדה שאצלך היד שנותנת את הטון היא דווקא יד שמאל ולא יד ימין כמקובל ברוב להקות המטאל, מאילו גיטריסטים אתה מושפע?

אני שמח שציינת את זה ומבחינתי זו מחמאה, לתת את הנגיעה האישית שלך ולהוציא את המקסימום מהלב והחשיבה ולא דווקא מרפטטיביות בשריר המפרק. הייתה תקופה שמאד הושפעתי בסטייל ולקחתי אלמנטים מ Joe Satriani, בעיקר מהאלבום The Extremist שיצא בתחילת הניינטיז, אך אף פעם לא ניסיתי להישמע כמוהו. ההשפעות המוזיקליות של כולנו מגוונות מאוד ובאות לידי ביטוי ביצירה המשותפת שלנו. אנו מערבבים את כולן יחד עם המגע המיוחד שציינת המזוהה עם עבודת הגיטרות שלנו לאורך השנים. אני מאד אוהב את הסאונד של גיטרות PRS שעימן אנחנו מנגנים כיום, סאונד מאד חם ומתאים לחומר שלנו. מן הסתם במהלך השנים עברתי וניסיתי הרבה גיטרות ואפקטים שונים. כל הזמן אתה לומד ומתחדש. מי שדורך במקום נשמע אותו דבר כל הזמן".

"אני מתחבר מאוד לרעיון של לוחם האור כקונספט לאלבום, קונספט שהולם דברים רבים בחוויותיי ובאישיותי, ואני רואה אותו באופן מובהק באנשים רבים שאני נתקל בהם. יש למשל שיר שנקרא "בור תחתית" שכתבתי כשהייתי ממש בתקופה קשה ולא מייצגת, הייתי ב"תחתית הבור" ממש בתקופה בה הוא נכתב. אני חש היום יותר מנוסה ובוגר, מוקיר את שמחת החיים והחום הבלתי נדלה שירשתי מהוריי האוהבים בצורה מדהימה, והכישרון המוסיקלי המגיע מאבי דוד ססי שגם אחראי ללא מעט אלמנטים באופן שבו אורפנד לנד נשמעת היום, הוא ההשראה הראשונה והמובילה לשירים הפיוטיים יותר שלנו. זה דבר שהחזיק אותי וליווה אותי תמיד, באופן מאד טבעי זה מתחבר עכשיו לאלבום".

פישלנו... אז מה?

ה-אכזבות שתמיד נזכור

הנה פינה חדשה שקצת תעביר ביקורת ותשמש כמקום בו יקבלו להקות מכה קטנה מתחת לחגורה על "התנהגות לא הולמת" ואכזבת הקהל.... או: כמה הצעות שיפור...

מרוב קור כבר אין הארדקור

כולם מטאלקור, אימוקור, דת'קור, איפה ההארדקור? Biohazard עושים איחוד (סליחה: עושים קופה) אבל לא מדגדגים את העבר, Madball האחרון מאכזב, Hatebreed כנ"ל, לא עצוב שאלבום ההארדקור הטוב ביותר בשנים האחרונות בא מלהקה ותיקה כמו Agnostic Front במקום מחבורה צעירה שגדלה ברחוב? איפה הזעם, היאוש, התסכול?

ש Marduk יפסיקו להוציא אלבומים גרועים ויחזרו ל Those Of The Unlight

שנים שאתם ממחזרים חומר, תפנימו: AC/DC יש רק אחת, ואתם לא יכולים להרשות לעצמכם לטחון את הטנק עד דק, קחו את עצמכם בידיים, רדו מהשטויות ותתחילו לעשות בלאק מטאל ששורף את שערי גן העדן, מקווה שלא שכחתם איך.

ש Tom Araya יחזור לשיר ויפסיק לצעוק כמו מוכר בבאסטה

הגיע הזמן להודות: שירתו של סולן Slayer בעשור האחרון מזכירה יותר רוכל בשוק מאשר סולן טראש, באלבום האחרון זה ממש מעיק היות והמוסיקה יותר מטאלית ופחות הארדקור, קשה לי לשמוע Slayer כבר שנים בגלל זה, מדובר במלכים של הטראש, יש מצב לקצת פיתוח קול במטרה להחזיר עטרה ליושנה?

טריגרים נמאסתם !

לא רוצה לשמוע תופי מחשב גם אם מתופף עליהם בנאדם, תנו לשמוע הפקה אנושית, לא פלסטית ולא קרה כקרח, זה היה נחמד בהתחלה, כעת זה מעורר גועל, אני רוצה לשמוע להקה מנגנת ולא מחשב מנגן קטעי "העתק - הדבק".

Entombed - הייתם או חלמנו חלום?

לא Bloodbath ולא אף להקה דומה לא מדגדגת אפילו את שני האלבומים הראשונים של Entombed שפרצו דרך מכל בחינה, מאז ההרכב שקע באפרוריות מעצבנת ואף להקה אחרת לא הגיעה לרמה הזו ולסאונד הזה: הרבה ניסו ולא הצליחו, Left Hand Path ו Clandestine יישארו קלאסיקות על.

יוחזר Alf Svensson להרכב At The Gates לאיחוד אמיתי

איחוד של At The Gates בלי Alf האיש שכתב את שני האלבומים הראשונים שווה בעיני לאיחוד של איירון מיידן בלי אדריאן סמית, ה-צבע של At The Gates נכתב בין השנים 1991-1993 וכל מי שבאמת אוהב אותם יודה בזה.

שייפסק הקאמבק של 456 להקות טראש מהאייטיז

זה נראה לכם כמו טרמפיאדה? חוץ מ Exodus שפיצצו באלבום קאמבק מדהים כל השאר הביאו העתק חיוור ועייף של העבר, תנו לנו לזכור אתכם צעירים ויפים, אמיתיים ובועטים ולא עדר אופורטוניסטים בני 45 שחזרו מהכפור כדי לעשות כמה לירות על אוהבי הנוסטלגיה שבינינו.

Edguy לא רוצים להתפוצץ....

מאז שהופעתם פה ב 2000 אתם מקשקשים לנו על פחד להתפוצץ בישראל וכמה מסוכן פה, חלאס כבר, אם מדונה ולאונרד ובהמות יכולים - גם אתם יכולים, חוץ מזה: אני כבר לא כל כך בטוח שאנחנו רוצים, הקשבתם לעצמכם לאחרונה? איפה Vain Glory Opera? איפה Theater Of Salvation? איפה הם ואיפה אתם אנשים.....

יוחזר Kai Hansen ל Helloween

וכך במקום שתי להקות שאיבדו מהקסם שלהם והפכו בינוניות נקבל להקה אחת שסביר להניח שתטחון קופה על כל פסטיבל אפשרי אבל אולי אולי תוציא גם אלבום טוב על הדרך.

Napalm Death רוצים להופיע בעזה?

עוד להקה שלקחה על עצמה את תפקיד הבורר האזורי ואמרה שעד שלא ייפסק היחס לפלסטינאים הם לא יגיעו לכאן ואם כן אז זה רק להופעה בעזה ובתל אביב, אני בטוח שבעזה מחכים לכם בקוצר רוח, איך אמרתם פעם? Scum? יצאתם לא בסדר.

לעשות מוסיקה שלא טבעית לך זה לא "להתפתח" - זה להתמרח....

אם אני הולך למסעדה איטלקית אני רוצה אוכל איטלקי ולא סיני, לא חייב תמיד את אותה הפאסטה אבל אתם יודעים, משהו בכיוון, היינו הך לגבי להקות.

לא בא לי לשמוע להקת טראש מנגנת מטאלקור, אם ארצה לשמוע מטאלקור יש להקות שלהן זה טבעי, לא בא לי לשמוע להקות גותיק מטאל מנסות להשמע כמו דפש מוד ולא בא לי לשמוע להקות בלאק מנסות להשמע כמו Nine Inch Nails, תפסיקו ללבוש כובעים שרק גורמים לכם להראות מגוחך.

יוחזרו עטיפות המטאל היפות ויפסקו האילתורים לאלתר

כל ילד הוא "מעצב גרפי" כל עיבוד ממוחשב וסינתטי הוא "מסר היי טקי על עולם קשה" - נמאס לנו ! תקליטי מטאל צריכים להראות כמו תקליטי מטאל ולא כמו הכל חוץ ממטאל, עטיפה עם חיים ועומק מייצגת נאמנה את המוסיקה, Megadeth החדש הוא דוגמא מוחשית למצב המזעזע, עטיפה נוראית, איפה Ed Rebka?? איפה אנדרס מארשל??

קילר הלוהטת

צילומים: צביקה יצחקי

אם תשאלו את Motley Crue או את Guns N Roses על האבא והאמא שלהם תקבלו מייד שמות כמו Slade, New York Dolls, Ramones או אפילו Sweet ואליס קופר.
להקות שבהרבה מובנים טשטשו את הקווים בין גלאם, פאנק ורוקנרול סליזי מהרחוב, ססגוני ובועט.

קילר הלוהטת, שקמה בחיפה ב-1976, הייתה אמורה להוליד מאות צאצאים כאלו ולהציף את המדינה במכורי דיסטורשן. בכל מדינה מתוקנת הם היו מקבלים היום כבוד ששמור לפורצי דרך, כאן בישראל הם מקבלים "מי?" כתשובה. לנו נמאס מההפקר הזה, והחלטנו לתת במה ריספקט וחשיפה ללהקה הכי סליזית שהייתה פה לפני כולם אשר מתאחדת בימים אלו ומוציאה מחדש את אלבומה "דופקים את הלבנים".

רטרוספקטיבה:

סוף הסבנטיז: חיפה.

יורם מארק-רייך וירון דקל מקימים את הלהקה תחת השם "קילר" ורוקחים השפעות מהגלאם המוקדם של אליס קופר וטי רקס, הססגוניות של Slade וניו יורק דולס, ומחאת הרחוב של הפאנק שרק פרץ ועשה את צעדיו הראשונים.
הופעות הלהקה פרועות, מסתיימות לפני מועדן המקורי, ולא אחת בהתערבות המשטרה. "היינו ילדים מבתים בורגניים יחסית, אבל עשינו בחיפה דברים שכנראה יכולים לקרות רק שם," מספר מארק-רייך, כיום אב לילדות בגיל העשר'ה ורוקר בנשמתו שהחליט לאחרונה להחזיר את הלהקה לפעילות.
הימים ימי טרום בנזין ותיסלם, ובארץ כבר יוצאת התשובה הישראלית לסליז גלאם האמריקאי והבריטי, קילר מעוררים פרובוקציה ומשנים את שמם ל"קילר הלוהטת" ב-1980.

בסיס הלהקה נשאר תמיד סביב מארק-רייך, כשבין חברי הלהקה המתחלפים עברו נגנים שלימים התפרסמו כחברי אתניקס (גיל אלון), רשתות שיווק וחנויות סירבו להציג אותו בחלון הראווה שלהן, או למכור אותו, ומי שהצליח לרכוש עותק ראה עצמו בר מזל.
כיום נחשב האלבום לפריט אספנים יקר ומבוקש. שירי האלבום הם גרסאות פוליטיקלי-קורקט של השירים המקוריים, הנועזים והפרובוקטיביים הרבה יותר, ואשר בוצעו רק בהופעות הלהקה. הקילרים ידעו שאין סיכוי שהרדיו של שנות השמונים המוקדמות ישדר את השירים כפי שהם, ולכן הקליטו גרסאות-רדיו מרוככות, והן אלה שהוטבעו לעד על גבי תקליטי הוויניל.
1985. הלהקה עורכת הופעת פרידה ב"קולנוע דן" המיתולוגי ומארק

איפה הילד (אסף מרוז), ואפילו להקת מוניקה סקס נקראה על שם הבסיסטית של הקילרים בעלת שם הבמה הכה הולם.

הלהיט הראשון, "רוצה להיות ראש הממשלה!", הזניק את הלהקה להצלחה למרות הטקסט הלגלגני בו מציע מארק-רייך שוחד ושחיתות למי שיבחר בו לראשות הממשלה. השיר מושמע עד היום בתקופות בחירות והפך מאז לסמל כנגד שחיתות פוליטית. גם בשאר השירים נשמרו טונים של מחאה ומרד ("עיר של בתולות", "המלכה השחורה", "יורדים עלייך כסאח" ועוד). קילר צברה קהל מעריצים נאמן, ובמקביל להופעות מחתרתיות יחסית, אף הוזמנה לפסטיבלים והופיעה כלהקה אורחת של בנזין ותיסלם שהיו אז בשיא ההצלחה.
ובינתיים, בעולם הגדול.... שם מוציאה Motley Crue את אלבומה הראשון Too Fast For Love, בפינלנד מתחילה Hanoi Rocks את הקריירה, וללוס אנג'לס מגיעים שני ילדי רחוב בני 16 איזי סטראדלין ואקסל רוז ומחפשים להקים להקה...

אמצע האייטיז: תל אביב

1985, ימי הססגוניות בכל ענפי הרוק. רוני בראון מקים את חברת "הליקון", ומוציא את "דופקים את הלבנים" - אלבום בכורה רשמי לקילר הלוהטת, שלמעשה מהווה אלבום אוסף של מרבית הסינגלים שהוציאה. היום עטיפה כזו לא הייתה מקבלת אישור, אבל אז (באופן פרדוקסלי ואף מקומם) החברה בארץ הייתה ליברלית הרבה יותר. "דופקים את הלבנים" יצר רעש עם יציאתו, בגלל נושאי השירים הלא קונוונציונאליים, אך בעיקר בגלל העטיפה הקיצונית שהראתה ישבן, ובגלל הצהרות פרובוקטיביות שנכללו בו.

רייך טס ללונדון לנסות את מזלו מעבר לים.

ניינטיז:

אחרי חמש שנים בלונדון, יורם מארק-רייך חוזר ארצה ומנסה להחזיר את הלהקה לפעילות. קצת הקלטות עם גיטריסטים חדשים, כמה הופעות במועדון הרוקסן ובהיכלי רוק נוספים, ומופע פרידה ב1993- בחוף הים של חיפה מול אלפי צופים. אך מלבד כמה שירים שנכנסו לאוספים אלטרנטיביים, לא התקדמו הדברים לידי אלבום או המשך פעילות סדיר. הלהקה מתפרקת. הגיטרות מתכסות בקורי עכביש.

:2010

16 שנים אחרי שהלהקה מתה סופית, היא בוקעת מהקבר עם אנרגיות חדשות שלא מביישות אף להקה צעירה והורמונאלית. הקילרים חוזרים! בתל אביב שוקדת הלהקה על הקלטות לאלבום חדש לגמרי שיראה אור בשנה הבאה, ועל הוצאה מחדש של האלבום המיתולוגי "דופקים את הלבנים", רימאסטרד, אליו יתווסף דיסק בונוס עם כעשרה שירים מהאייטיז שלא נכללו באלבום המקורי מפאת חוסר מקום, וגם הקלטות חדשות של השירים "עיר של בתולות" ו"ראש ממשלה", ואפילו שני שירים שהוקלטו בימים אלה ממש בהם מתארחים חברי Useless ID.
מה עם הופעות? "מן הסתם נקיים הופעת השקה חד-פעמית ל'דופקים את הלבנים' המחודש. בעיקרון, אנחנו מעדיפים לצאת להופעות רק עם תום ההקלטות לאלבום החדש, ולא לקפוץ כרגע על כל הזדמנות, למרות שלא מפסיקות לזרום אלינו הצעות להופעות."
תל אביב היא בהחלט לא עיר של בתולות, גם הקהל בה רחוק מלהיות בתולי, ולמען האמת זהו קהל שבע. חברי קילר הלוהטת הולכים לעלות למגרש שונה לחלוטין מזה שעליו שיחקו בתחילת האייטיז. אך עם זאת, מדובר בלהקה חיפאית - והחיפאים בהחלט יודעים מה לעשות על המגרש.
עקב הגדלת הפרוייקט לאלבום כפול תאריך היציאה נקבע מחדש לעוד כחודשיים. ניתן ליצור קשר עם הלהקה ולהזמין את האלבום במייל: yorammr@gmail.com

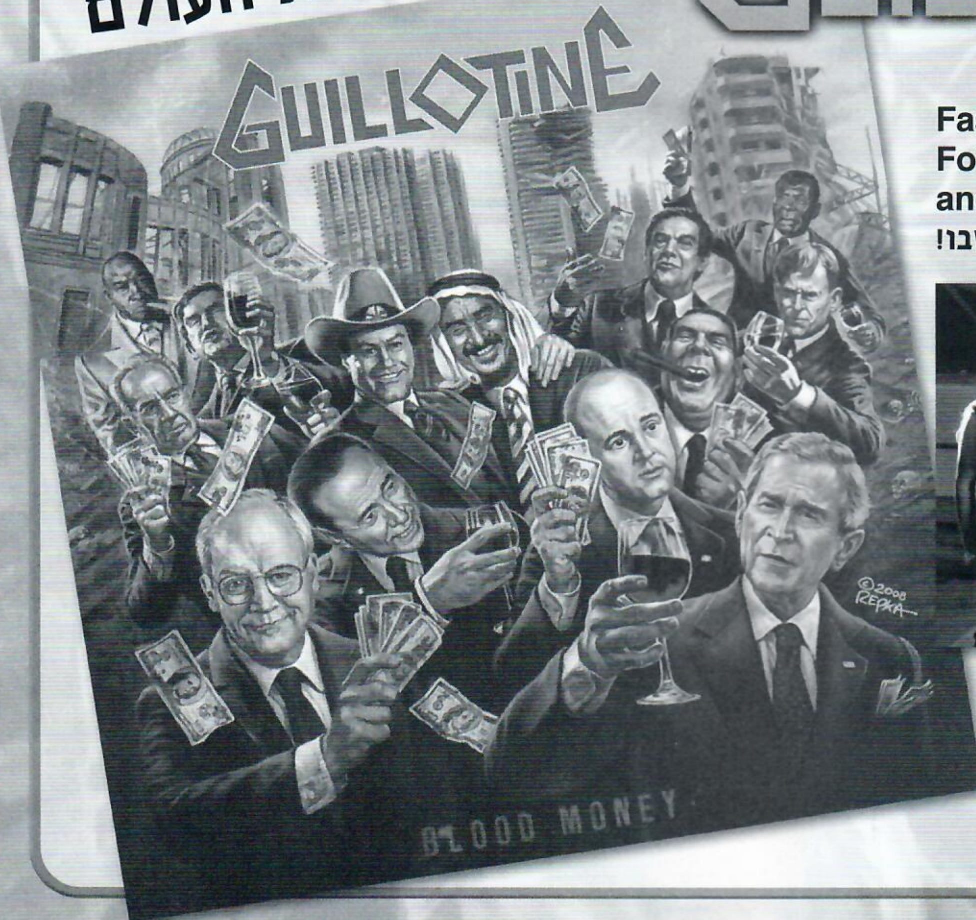

רייבן מיוזיק מביאה את הלייבל מסינגפור לישראל

www.pulverised.net

עם סנסצית הטראש שכובשת את העולם

GUILLOTINE

Fast and Intense Thrash Metal, For true fans of Kreator, Slayer and Testament.

טראש אגרסיבי במיטבו!

Master - The Human Machine

אלבום חדש ל-Master, מלהקות ה-Death Metal הראשונות בעולם.

The Black - Alongside Death

לאחר יותר מעשור של המתנה - האלבום החדש של הרכב הבלאק מטאל החולני משבדיה שכלל באלבומו הראשון את ג'ון מ"דיסקשן".

Bone Gnawer - Feast Of Flesh

עם הסולן האגדי Gore/Horror Death Metal Kam Lee מ-Massacre.

Whiplash - Unborn Again

אלבום חדש ואגרסיבי ללהקת הטראש מטאל הותיקה.

הפצה בישראל - רייבן מיוזיק

www.ravenmetal.com

Pulverised Signed SALEM

פרטים בקרוב

תיקיות - זיכרונות

ישי שוורץ מראיין את רונן בן טל

הייתה לנו סערה

כמעט 20 שנה אחורה, הייתי בן 15, בשיא הגילוי המוסיקלי שלי, ילד שהתבגר מהר, כתב שירים וגילה את המטאל, את הרוק האלטרנטיבי, את הפאנק והניו וייב ואת כל הבשר שיש לחיים להציע, באחד ממפגשי יום שישי מישהו ניגן את "תיקיות" (אלבום הסולו הראשון של רונן) וסיפר שזה "האלבום של הבחור מז`אן קונפליקט" (שסולנה היה רמי פורטיס).

מודה - נפלתי מהכסא, זה היה אמיתי, לא מצועצע כמו רוב הרוק שעשו בעברית, עם טקסטים חודרים ואווירה אפלה של ניו וייב, יום אחר כך טסתי לקנות באוזן השלישית, עד היום זה בעיני אחד האלבומים הכי טובים שהוקלטו בעברית אי פעם.

את רונן תמיד רציתי לפגוש, דמות שהעדיפה להתרחק מאור הזרקורים ולעסוק בעשייה נטו, חוסר הנגישות של האיש בשילוב הטקסטים המעורפלים יצרו מעין מיתוס תל אביבי שהיה בסוף האייטיז הדבר הכי קרוב שיכלת למצוא כאן שמקביל לסיטרס אוף מרסי (מיתוס שנופץ בראיון - האיש לא שומע אותם ולא מושפע מהם בשום דרך).

חיים מתחת למפלס

"תיקיות" היה מלא עומק, ולי השריש שלושה אלמנטים חזקים: תל אביב וחיי הדאון טאון שלה, מערכות יחסים מיניות סמי אלימות, וצבא, הערבוב הזה של חיילים, האנדרגראונד של תל אביב, ואס אם/נוירוטיות ביחסים, חזרו כחוט לאורך כל האלבום, לא הכרתי אותך אבל האמנתי לכל מילה, לא היה שם זיוף לרגע.

הכל הגיע מהחיים שלי, השירים נכתבו במקור באנגלית חוץ מ"בתוככי נפשי" שהיה הראשון שכתבתי בעברית, יש שם לא מעט חוויות לא קלות, בנאדם שמתנסה באקסטרים, "ג`ריקן" הוא טיול מסוייט בתוך ההתנסויות האלו ("שפכת לי נפט על המיטה, אמרת לי רק תישן בשקט, מתוך שינה הרטבתי במיטה והסיוט החליף ידיים, שאלת מה שמי, אמרתי "ג`ק" ויד אל הסכין שלחתי") שומעים את זה בתוך המוסיקה, היה נראה לי מדליק לשיר על משחק הזהות המינית, אמנם אני לא כתבתי את "לך מכאן" (שיר אהבת גייז) אבל קיבלתי את הטקסט ושרתי אותו, הוא מזוהה איתי, עשיתי את מה שאני אוהב, הקצנתי דברים, גם ב"רולטה רוסית" לקחתי את הדימוי אבל עם אקדח מלא בכדורים, זה דימוי על סיטואציה שאתה תקוע בפינה".

העיר עובדת, בלילות, בימים

"כולם רוצים" היה אולי השיא של השיקוף הזה "הבנים עם בנים, הבנות עם בנות, תומכות תומכים ואנשי עסקים, בודדים עם זוגות" וכיו"ב, חיית את תל אביב מלמטה וציירת אותה בצבעים מאד מיניים וקודרים.

כל הנושאים האלו היו Issue באלבום, גם הצבא, בפירוש, למרות שלא עשיתי שירות צבאי, לא באופן מודע אבל שלושת הקווים המנחים האלו אכן משתקפים בכל האלבום, זה לא fake אלא פשוט שיקוף של חוויות מהחיים שלי, שירים שנכתבו בשנים שקדמו לצאת האלבום, ולתרגם אותם לעברית או במקרים מסוימים לכתוב אותם מחדש בעברית היה לי לא קל "שמור את הגוף" הוא שיר מ 1981 במקור שנקרא Respect Your Gun שהקלטתי אותו עם פורטיס באוגוסט אותה שנה ב 4 ערוצים ועד היום יש לי את הקסטה עם ההקלטה הזאת.

הכל בבת אחת כל כך זמין

"לא היתה לי תכנית אב לגבי הקריירה, היתה לי אוריינטציה עניינית שהובילה אותי להסתכלות רחבה על הדברים, זה השתקף בכל מה שעשיתי, אולפני "די בי" התחילו בקטן וגדלו עם השנים, הקלטתי את משינה עוד כשנקראו "שלום הציבור" ועוד המון להקות והרכבים, את האולפן הקמתי כדי לעשות את המוסיקה הלא תקשורתית שלי ושל החברים שלי, אחרי כמה חודשים נגמרו האופציות עם החברים וזה התחיל לתפקד כאולפן פתוח לתעשייה וכעסק למעשה".

גילית וניהלת/הפקת את "נוער שוליים" עוד כשהיו להקת פאנק ניו וייב קודרת ואת "מופע הארנבות של ד"ר קספר" בשיא ההצלחה, האולפן שלך הנפיק תקליטי רוק מצליחים בזה אחר זה והפך למצליח ביותר בתחום, עבדת נון סטופ ועברת לצד השני של הזגוגית?

ידעתי למנף דברים קדימה ברגע שהם קרו אבל לא תכננתי אותם, הפקתי את הראשון של "נוער שוליים" שהיה מאד אפל ועולם אחר ממה שפרסם אותם, היה שם את המגע שלי, מאד התרכזתי בניהול האולפן שבשנות התשעים יצאו ממנו המון אלבומים מצליחים, ניהלתי 2 להקות שהגיעו לשיא המיינסטרים בארץ אבל התחלתי אתם מהכי

קטן, מההופעות בפינגווין והקלטות מינימליות, עם הזמן עברתי לניהול הלהקות ופחות עבודה פרקטית באולפן.

ב 1991 מוציא רונן את "אחד מול אחד" אלבומה של להקתו "אור כשדים".

איש שחור פגש באיש לבן

"בעברית למילה יש המון משמעות, מתקופת "אור כשדים" הטקסט בא אצלי לפני המוסיקה".

מצאתי ב"אחד מול אחד" שימוש מקסים בעברית שמתלבש מעולה על רוק בסיסי, בשרי ומלא אנרגיה, הפעם מה שתפס מילולית היו נושאים כמו מלחמת עדות, דת, טאבואים חברתיים, ושוב הזהות המינית במובן מעט אחר, "ארמסטרונג" ו"אזור הדמדומים" ו"בייבי בייבי" פחות מוחצנים משירי "תיקיות" אבל לא חסר להם.....

לגבי "ארמסטרונג" זה בראש שלך, קל להצמיד את הפזמון ולחשוב שזה כך ("כל פעם שאנחנו מתכופפים, כל כך קשה לנו להתרומם חזרה" או "הזכרתי לו את כח המשיכה שלנו") אבל זה ממש לא,זה הדבר היפה בטקסט, שאתה כמאזין נותן לו משמעות שלוקחת את השיר לפעמים למקום אחר, שני האחרים בהחלט כן ו"בייבי בייבי" זה שיר מתקתק עם טקסט אס אנד אמי לחלוטין ("את אוהבת מכשירי מתכת את אוהבת מכשירי חשמל, אוהבת שקושרים לך את העיניים") למרות שבמבט לאחור הוא לא שייך לאלבום לעומת "עוגייה" שהוא גם שיר רך אבל הוא עם טוויסט שאני מאד אוהב, הוא ממשיך את "ג`ריקן" מבחינתי, שיר ערפדי שכזה, אבל שאר שירי האלבום עוסקים הרבה בדת, פרות קדושות ("לטייס יש מזוזה על הדלת, וגם אשתו בצבא ההגנה") או "מת הבית" שזה אשכנזים מול ספרדים, דתיים מול חילונים, כל הקונפליקטים שיש כאן, ב"תיקיות" אין מודעות, יש השפרצה של רגשות, ב"אור כשדים" כבר יכולתי להתבונן פנימה, להסתכל סביב ולתת את האבחנה שלי בצורה יותר בוגרת.

ניתוח לב פתוח מיסטר הארט, מה דעתך?

"אזור הדמדומים" שיר ששווה בעיני חפירה לעומק, מבריק, תן לי אור מבעד לערפל...

זה זרם אסוציאציות, שיר שכולו זהות מינית מבולבלת, אם ראית את "נשיקת אשת העכביש" אז תבין את רוב הטקסט, ויליאם הארט קיבל על הסרט אוסקר, הוא משחק שם אשה, מעין טרנסוויסט שנמצא בכלא והאסיר שאיתו בתא מתאהב בו, הדמויות בשיר, ויליהאם הארט, וויליהאם שייקספיר וויליהאם טל, זה זרם תודעה על זהות מינית, טיפול פסיכולוגי, ועל זה שכולנו בסוף רוצים לזיין את אמא והדמות בשיר מתמודדת מול זה אם בהבנה ואם לא, זה מסופר כסיפור ציורי, אפשר לראות ממש את הדמויות בחדר.

"אור כשדים" זו מעין התבגרות

כמו שאמרתי קודם ש "עוגיה" ממשיך את "ג`ריקן" - הבנאדם היה מתנסה באקסטרים, התחתן, אבל נשאר לו הטוויסט, הטיפה של דם על השפתיים.

העיסוק בדת לא חדש לי, עוד כשעליתי לתורה בבר המצווה שלי הרגשתי שאני רוצה בעצם לשיר, אני לא אדם דתי ולא מאמין אבל אני מכיר טוב את המסורת היהודית ואוהב אותה, נורא אהבתי תנ"ך, אני משתמש בהמון שפה תנ"כית, עולם הדימויים הזה מאד קרוב עלי, זה יצא כבר בשיר הראשון שכתבתי בעברית "בתוככי נפשי" דרך "בגובה העשב" וממשיך עד היום בשירים החדשים כמו "הסוף הקוף" למשל, לא סתם קראתי ללהקה "אור כשדים".

המחיר של האמת משתנה מפעם לפעם

"הייתי בן 33 והופעתי מול ילדות בנות 17 שהיו עושות לי עיניים, היה ברור לי שזה לא לא מתאים לי, כשההופעות התחלפו מהמועדונים מלאי העשן למקומות שאוכלים לך חומוס מול הפרצוף חתכתי, היום , התנאים של הבארבי שהופענו בו את הופעת האיחוד מאד טובים בעיני, נהנתי מאד, אני מעדיף לעשות בארבי פעמיים בשנה ולעשות כייף לי ולמי שאוהב אותי מאשר לנסוע לקצה העולם מול 60 איש שבקושי שניים שם יודעים למה הם באו, הרגשתי שנכון לי יותר להתעסק בדברים אחרים, אני לא אדם נוסטלגי אבל כן אדם שנדלק בקלות ומנסה להגשים רעיונות שנראים לו לעניין".

יש לי הרגשה שזה ייגמר רע

מתי ולמה החלטת אחרי הפסקה של יותר מעשור לעשות עוד אלבום?

עברתי חוויה קשה, גילו לאשתי בגיל 43 סרטן נוראי, וכולי התגייסתי לטיפול בה, היא אשה אמיצה מאד וקרה שם נס גדול שכלל בין היתר בחירה נכונה של מנתח, שהוציא אותה מזה והיא ניצחה את הסרטן. אחרי שנתיים הייתי מסוגל להוציא אוויר שוב וזאת הדרך שאני יודע "להוציא אוויר" אז כתבתי שיר ("מתנה" שמספר על הנושא) והשמעתי אותו לפורטיס שאז היה גם חבר וגם שכן שלי, הוא תמיד דחף שאחזור לעשות מוסיקה ומייד הצטרף לזה וניגן גיטרה ושר, השמעתי את השיר מסביב לאנשים הקרובים אלי שדי היו בהלם היות והשיר מאד חושפני ומאד קשה, אנשים קרובים נהיו כחולים היות והסיפור קרוב אליהם, משם זה התחיל.

החיים נותנים לי עוד סיבוב במלחציים

תקלות - הדחקות

"הרעל והדבש" היה השיר השני שהקלטת באלבום, אישי מאד, ובעיני מקסים, חודר לעצמות, שיר ששם אותך כמאזין בבאלאנס, נותן את מירב הכח ל"אמצע" שלך, מפקס את החרדות מימין ומשמאל ומראה את המאזניים שעוזרים לנו לעבור את החיים עם יותר אמונה.

אחותי רופאה בכירה, היא אדם שמאד משפיע עלי, בתוך כל הכאוס שהייתי בו היא תפסה אותי לשיחה ואמרה לי "אתה חייב להיכנס למצב בו אתה חי בחוסר ודאות ומתמודד עם זה" הייתי בתקופה מטורפת, הגידול אצל אשתי היה בדצמבר 2000 וכמה חודשים לאחר מכן החבר הכי טוב שלי, השותף שלי בעסק חלה במחלה קשה מאד אחרת, הרגשתי כמו איוב, מה עוד ינחת, הייתי במצב פיזי ונפשי שנקרא FIGHT OR FLIGHT בו מערכת העצבים המרכזית תופסת פיקוד, אתה כמו חיה מותקפת ביער שחייבת לשרוד, הייתי במצב כזה שנתיים, עם תינוקת, לאחר שנתיים כשהסכנה חלפה ושניהם יצאו מזה התחילו לצאת ממני למעשה גם רעל וגם דבש שבעצם נותן הסתכלות מבוהלת אבל מפוקסת, הכתיבה באלבום הייתה כמו טיפול פסיכולוגי, יותר מאי פעם.

מנצח את המלאך

מ "הרעל והדבש" התחילו לזרום שירים בקצב, "פטיש אוויר" "מפיסטו" שזה שיר שמספר סיפור וממשיך את "מתנה" ו"הרעל והדבש" ולאט לאט יצאו עוד שירים שהקלטתי והאלבום נרקם. עכשיו יוצא "שקיות" שהוא מארז של שלושה אלבומים שמכיל את "תיקיות" את "אור כשדים" ואת "תקלה במנגנון ההדחקה" וניתן להשגה באוזן השלישית. לגבי הופעת האיחוד-השקת "שקיות" שהייתה לנו זו הייתה חוויה מיתית, כולנו עברנו אותה יחד, ניר, עובד ודודי. כל אחד מהן לא מנגן כך ביום יום, עובד מנגן גיטרות עם חווה אלברשטיין , וגם דודי הוא לא ניגן ככה מאז שהפסקנו להופיע.

אני מאד נהנה מזה עכשיו ובמקביל מתעסק שוב בקולנוע, חזרתי להפיק סרטים.

אם הדברים מסתדרים עם הלב נכון, צריך לתת לזה לקרות וללכת על זה.

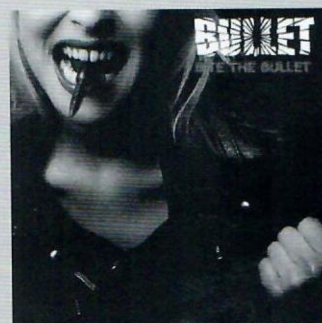
זה היה בערך לפני 20 שנה

לא מזמן ראיתי את "אור כשדים" עם רונן בהופעת האיחוד בבארבי, היה מדהים, "הזרעים נבטו ביום הולדת ה 50 שלי" מספר רונן "עשינו מעין מופע מול חברים, היה מאד מרגש, היה פיצוץ, לאחר מכן היה הערב לזכר ז`אן ז`אק גולדברג בבארבי ולמרות שהייתי סקפטי הופתעתי לטובה, אחרי ההופעה היה כבר ברור שיהיה לזה המשך".

יכולתי להתעכב עם רונן על תפקידי הנגינה, על הסאונד המצוין והמרשים שהלהקה הפגינה באותו מופע, ועל כך שנראו כמנוע בועט ואף לשאול אם ההד שקיבלו הפעם היה בעצם חזק יותר מבעבר, יכולתי וגם שוחחנו על כך אך העדפתי שלא לפרסם את זה כי להקות שמנגנות נפלא יש לא מעט, אך להקות ויוצרים כמו רונן בן טל שיש להם מה להגיד והם עושים זאת בשפה מיוחדת להם ובהגשה שמחדדת את המסר - יוצרים כאלו אין כמעט בארץ.

שוחחנו שלוש שעות, יצאתי מבית הקפה וכמו בסרט הזוי הנייד שלי צלצל, על הקו היה חבר מהתיכון שלא שוחחתי עמו בערך שלוש שנים, וכן, הוא היה באותו מפגש ביום ששי, "מה חדש, משהו מעניין?" שאל אותי, "הרגע סיימתי ראיון ארוך עם רונן בן טל" אמרתי וידעתי מה תהיה התגובה "תיקיות שלו יוצא מחדש ואני חייב, פשוט חייב לגלות אותו לקוראים שלי, זה חומר שאני שם אותו בכייף עם "סיפורים מהקופסא" של פורטיס ועם הנטאשה הראשון ברשימה של הטופ של המוסיקה הישראלית" אמרתי, "אין מצב" הוא השיב לי.. "לדעתי החומר שלו הרבה מעל מה שאמרת, איזה כייף שישמעו על זה עכשיו" ולרגע אחד היינו שוב ילדים בני 15 שקרועים על Bauhaus וחושבים שתוכן ומהות ישנו את העולם, היתה לנו סערה אז, מיטה מלאה בדלים על הבוקר ובלי פוקוס בעיניים, רק דיסטורשן באוזניים, כל הזמן.

BULLET - On the Highway To Hell

ככה בלי התראה מוקדמת באה התשובה השבדית ל Airbourne ומראה שאפשר לשמר את רוח הקודש של AC/DC ו Judas Priest גם בשבדיה, עם Bite The Bullet הם חצופים, בועטים ודוהרים על ההארלי מלאי גריז וריח של רוק נ` רול מלוכלך...

תראו, אני חולה על AC/DC ועל Judas Priest ובעיני לאהוב את האלבום הזה משול לטבעיות בה הולך אדם דתי לבית הכנסת בשבת, טבעי, נורמלי וברור שאוהב אותו, אם לא הייתי אוהב אותו אז כנראה שמשהו היה בעייתי בכושר הסינון שלי לזהות מה רוק טוב ובועט ומה סתם פוזה בלי נשמה, כאן יש מקרה שלא צריך להיות פרופיילר או חד עין, ברור מייד ש Bullet שורפים את הכביש ונוטפים אמת.

Bite The Bullet מגיע שנתיים לאחר האלבום הקודם, על השיר הראשון Pay The Price אני מבין שאני הולך לשלם את ה 70 שקלים ולקנות את האלבום הזה, הדבר שקופץ לי על ההתחלה זה הצליל המדויק והאותנטי שלהם, גיטרות מהממות, אנגוס יאנג כבר אמרתי? הנה אמרתי לראשונה ולא לאחרונה.

Roadking לוקח אותנו לכביש ברכיבה מסחררת, הנה הם באים על ההארלי במעילי עור חצי מרופטים, ג`ינס כחול וריח של בירה מהפה, אם זה לא רוק לתוך הפרצוף אני כבר לא יודע מה כן, איזה כייף, הסולן נשמע כמו הכלאה בין בריאן ג`ונסון ל Udo האגדיים, כוח של פלדה בשירה שלו, עוצמה, הנה להקה שהולכת בדרך להיות גדולה, ואתם יודעים: זו דרך ארוכה עד הטופ אם אתם ברוק אנד רול..

Bite The Bullet יהיה המנון הופעות, אני כבר רואה את הפסטיבלים בגרמניה רועדים כשאלפי מטאליסטים מחזיקים בירה ביד ימין וצורחים She Bite The Bullet בכל הכוח, המנון שמהר מאד יהיה "להיט מועדונים" בערבי המטאל והרוק אצל כל תקליטן שמכבד את עצמו.

Dusk Till Dawn יותר הולך לכיוון של Accept, שם ההשפעה של האדון Udo Dirkschnieder חזקה יותר, אבל השיר חזק ומהר מאד סוחף אותך, Nailed To The Ground שבא אחריו הולך לכיוון היותר רוק אייטיז/הארד רוק, עם פתיח גיטרות שמזכיר את The Hellion של Judas Priest, וכך זה ממשיך לתוך City Of Sins כש Waste My Time כבר הולך לכיוון AC/DC מובהק.

Bullet הם להקה צעירה שמביאה רוח צעירה, הם יכולים להביא את הסגנון לחייהם של מאות אלפי צעירים שלא נולדו כשהאבות הרוחניים של Bullet קרעו אצטדיונים בשנות השמונים, אני מאמין שלמישהו בן 17 יהיה קל ומגניב יותר לשמוע את זה מ Bullet או Airbourne מאשר ללכת לקנות עכשיו את Stained Class של Judas Priest מ 1979.

וזה מסביר את ההצלחה שאכן חוות שתי הלהקות האלו, קהל צעיר נתפס אליהן ובצדק וקהל מבוגר מאמץ אותן בחום וזה מתבקש מאד, האלבום הזה מעלה לי חיוך ענק על השפתיים, כייף לשמוע את זה, זו פשוט מחוות ענק לרוח הנכונה של הרוק, זה הבסיס לכל מה שצמח והתפתח וההליכה של Bullet לבסיס וממנו ליצור את אחד מהאלבומים הכי מלאי כייף שיצאו לאחרונה ראויה להרבה כבוד והערכה.

"דווקא היום בעידן ה"להקות מי ספייס" והמוסיקה המלוקקת שהשתלטה על כל חלקה טובה: Bullet הם להקת רוק נ`רול מטאלית שתעיף את כל להקות הפלסטיק קיבינימאט בבעיטה"

Rock n Roll Remedy עושה לדיסק את הצעד שהופך אותו לקלאסי ומעיף אותו לשמיים, מדובר בהמנון סטייל Thunderstrike שמפרק ראשים ותופס צווארים, פעם אחת שמעתם אותו ובפעם השנייה אתם עמוק בתוך הבלגן, אי אפשר להשאר אדישים, Rock Us Tonight הספידי והמהיר נשמע כאילו נכתב במיוחד ל Priest Live מ 1986, אם עוד לא קלטתם: יש פה חגיגה מטורפת.

Bullet הביאו כאן אלבום ממוקד, דורס, כזה שפוגע כמו כדור אקדח, אלבום שאי אפשר להפסיק לשמוע, עם דרייב מטורף וכל כך הרבה רוח של מטאל ורוק שנשאר רק לקנא בהם, Wheels Keep On Turning ו The Rebels Return שמסיימים את האלבום נותנים את הפינאלה בשני המנוני ענק, יש פה אלבום שאנשים צריכים ללמוד ממנו, דווקא היום בעידן ה"להקות מי ספייס" והמוסיקה המלוקקת שהשתלטה על כל חלקה טובה: Bullet הם להקת רוק נ`רול מטאלית שתעיף את כל להקות הפלסטיק קיבינימאט בבעיטה, ככה עושים רוק, בית ספר למוסיקה בועטת, אלבום מושלם, לא מצאתי בו דבר אחד שהייתי משנה או עושה אחרת, 11 שירים שפירקו לי את הצורה, תענוג.

(ציון: 10)

Absu - Absu

הרכב הבלאק/טראש מטקסס חוזר לאחר הפסקה שנראתה כמו נצח, אלבום האולפן האחרון Tara (2002) היה בעיני רבים המתקדם ביותר של ההרכב, אהבתנו נתונה לכל אלבומיהם ובמידה רבה גם לסטייל שהם מייצגים ולהיותם ייחודיים בדרכם האומנותית, Absu תמיד הלכו בקו שלהם, אופנות, טרנדים, לא אכפת להם וזו בהחלט נקודה לזכותם.

זה אלבום האולפן החמישי של ההרכב, הוא מציג כאן Absu מפוקסת, מאד מהודקת, מנגנת מטאל מצויין, קשה לשים את האצבע במדויק ולומר מה הכיוון המוסיקלי אבל בלי ספק הוא מגיע מהצד האפל של הירח.., בלאק/טראש מתובל בנגיעות של King Diamond, פשוט תענוג בלתי נגמר לאוזני המתחננות לעוד, יש לי הרגשה שסיפור האהבה עם האלבום הזה רק מתחיל, ואיזו התחלה...

(ציון: 9)

Arallu - The War On The Wailing Wall

Arallu זו להקה שאו שאוהבים או שלא, זו לא מהלהקות שניתן לומר עליהן "נחמד" ולו מהסיבה ש Arallu הם הכל חוץ מנחמד, הרכב הבלאק מטאל הירושלמי מוציא כאן מחדש (במהדורה השלישית) את אלבומו הראשון The War On The Wailing Wall שיצא לפני עשר שנים.

האלבום נפתח עם Sword Of Death, שיר שיותר קרוב לטראש מטאל למעשה, מהסוג הארגסיבי והתוקף, בכלל ניתן לומר שהאלבום הראשון של Arallu משקף מאד השפעות של בלאק/טראש ישן ובשרי כדוגמת Sarcofago, Venom, Nifelheim או Bathory הראשונים, אנרגיה פרועה וחסרת רסן שמשפריצה מטאל הרסני וברברי מכל הכיוונים.

Morbid Shadow ממשיך את הטירוף ואף מעלה את סף הגירוי, כאן כבר שומעים את הנגיעות המזרח תיכוניות שהחלו להתגבר באלבומים המאוחרים יותר, מפלס האנרגיה יורד רק בשיר Mesopotamian Genie ודווקא מראה שהקטעים בהם Arallu מנגנים לאט וכבד לא פחות טובים מהקטעים המהירים, שיר הכי יוצא דופן באלבום ואולי הכי "קליט" עד כמה שניתן לומר את המילה הזאת בהקשר זה.

Barbarian Bloodshed מחזיר את הדרייב לעסק ואת הנגיעה של הטראש מטאל, שומעים כאן את Absu המוקדמים ואת Bathory מאד חזק.

Satanic Birth In Jerusalem זה ה"גילוי" החדש שלי מהמהדורה הזו, שיר שלא שמתי אליו יותר מדי לב בעבר אבל התגלה כאת במלוא יופיו השחור והגהינומי, זה הרבה יותר בלאק מטאל, וכך עושים את זה, אם לא מרגישים את זה חודר לעצמות זה לא שווה, ו Arallu מרסקים כאן את העצמות לרסיסים, אקסטרים מטאל ישראלי עד הסוף.

Hellsaw - Cold

בלאק מטאל כמו שהיו עושים פעם, מנוגן טוב אבל מלא באווירת גהינום, מפתיע לטובה, חיבור בין Dissection, Mayhem ו Satyricon של אמצע הניינטיז, סאונד מאד נורוגי, מושחז כהלכה, קיצוני אבל ברור, בשיא הכנות מדובר באלבום מאד מרשים, השירה פסיכוטית כהלכה (מישהו אמר Bethlehem ולא קיבל?) החומר מעביר צמרמורת בכל אוהב בלאק מטאל אמיתי, אני מודה ומתוודה שהחבורה הזו הצליחה להפתיע אותי ומעכשיו אתחיל לעקוב אחריהם, בהחלט שווה, האלבום עצמו כולל DVD בונוס עם 8 שירים מהופעות חיות בפסטיבלי מטאל באירופה משנת 2008, מרשים מאד גם ויזואלית, מה שהופך את העניין לעוד יותר אטרקטיבי, בלאק מטאל חברים, הכייף של החושך, האטרף שבגהינום, תענוג.

(ציון: 9)

Delain - April Rain

יש אלבומים שמחברים עולמות מוסיקליים, שחוצים גבולות, Samael חיברו בלאק מטאל עם אינדסטריאל, Korpiklaani חיברו את המטאל לפולק הנורדי, Anthrax חיברו את המטאל לגרוב, כאן יש חיבור קיצוני בין המטאל לפופ, או יותר נכון בין פופ לכמה גיטרות מכסחות ברקע.

הם בטח ימכרו המון, אולי גם יביאו אלף איש להופעה בארץ, אולי יהיו יותר גדולים מ Epica, וכל זה עקב טשטוש הגבולות המדובר, הכל כאן לא מטאלי בעליל, החל בעטיפה הזועקת פופ, ממשיך בהפקה המעולה אך העדינה כמגבונים לחים וסוכרית להחריד, זה לא שהם לא מנגנים טוב: הם מנגנים בסדר, השירים בסדר (אם כי פלקטיים מאד ותבניתיים באופן בולט) אבל יש כאן בעיקר מוצר פופ, מוצר עשוי מעולה אבל מוצר פופ, משהו שאני לא יכול לומר על Nightwish למשל, Delain לקחו את הצד הפופי של Nightwish (ברמה פחות טובה) ובנו סביבו אלבום, כאלבום פופ זה מאד נחמד ומבוצע פיקס אבל רוקפויינט זה מגזין מוזיקה אחר ולא מגזין פופ.

(ציון: 6)

Dark Funeral - Angelus Exuro Pro Eternus

עם סאונד מרשים מאד וקליפ סנסציוני שזכה מיד לגרסה מצונזרת חוזרת ענקית הבלאק מטאל משבדיה עם אלבום חדש, הם טוענים שזה האלבום הטכני ביותר שלהם עד כה, אתם מכירים מישהו ממעריצי הלהקה ששומע אותם בגלל הטכניקה? אני לא, זה אכן מנוגן טוב יותר מאי פעם אבל ברוב אלבומי הלהקה הנגינה היתה טובה ובהחלט לעניין, אז כאן יש עליית מדרגה, יופי, מה מעבר? גיטרות חותכות (Abyss Studio) ותיפוף מהיר יותר מברק, אלו Dark Funeral עושים Dark Funeral באופן הכי מקצועי שאי פעם שמעתם אותם, יש ללהקה הזו צד טוב - הם בקטע, הם נאמנים לעצמם והם מאד מקצועיים, אני חייב להשחיל כאן שהם גם אנשים מאד נחמדים, אך יש גם ללהקה צד שאותי מאכזב וזה חוסר הדמיון, אני יכול לשער בדיוק איך יישמע האלבום הבא שלהם, זה תמיד די טוב, אני תמיד בעד, ותמיד מרגיש שהלהקה יכולה להגיע הרבה יותר גבוה ולא מוצה כאן מלא הפוטנציאל, גם כאן זו האבחנה שלי.

(ציון: 7)

Hate Eternal - Fury & Flames

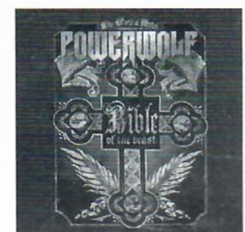

בעוד Morbid Angel מתמהמהים עם האלבום החדש ונקרעים בין האגו למציאות ממשיך אריק רוטן לרטון ולשנוא את כולם ובמקביל לקבע את להקתו Hate Eternal כמותג בזכות עצמו.

זה האלבום הרביעי שלהם ובו יש חזרה לכיוון שאפיין את האלבום הראשון Conquering The Throne קרי Death Metal סופר מהוקצע, הדוק, מנוגן נפלא, מרתק וטכני אך מהנה לשמיעה ופחות "חופר" לעומת האלבום הקודם Monarch I שעבור רבים עבר את הגבול בין אקסטרימיות לכאוס מוחלט וטוטאלי, כאן אריק מחזיר את הלהקה לסאונד ולכיוון שהכי מתאימים לה, Death Metal תענוג, חבל שהלהקה הזו לא מצליחה כמו שמגיע לה כי מדובר בלהקה טובה מאד עם אלבום חדש מדהים, סביר להניח שזה אלבום ה Metal Death של השנה.

(ציון: 9)

Powerwolf - Bible Of The Beast

הנה מה שאתם צריכים לדעת: הלהקה מרומניה, באלבומה החדש, עושה תבשיל של 20% מ Moonspell 20% Power Metal 20% מוסיקה קלאסית ובארוק ו 40% איירון מיידן, טקסטים משעשעים ומצחיקים, כתובים בשנינות, על המאבק והדואליות ביחס לדת, סולן ענק, גדול מהחיים, בעל קול בריטון מרעיד הישר מאולמות האופרה, שירים שכל אחד מהם מתנה לכל מטאליסט, המון נשמה ואהבה למה שהם מנגנים ואין לי ולו מילה אחת שלילית או ביקורתית לכתוב על האלבום המעולה הזה, חבל למרוח פה סופרלטיבים, כשחבר שלח לי שיר שלהם החודש תוך שעה כבר קניתי את האלבום, זה פשוט מפיל מהכסא, אחד מאלבומי השנה, בלי ספק, אדיר.

(ציון: 10)

Sons Of Seasons - Gods Of Vermin

Sons Of Seasons נוצרה על ידי הקלידן Oliver Palotai (Doro, Kamelot) ב2007– כדי לאפשר לו מפלט ליכולותיו הרבות כמוזיקאי, מלחין ומפיק. הוא חיפש לעצמו מגרש משחקים ללא הגבלות ומקום לבצע בו ניסויים מוזיקליים. הוא ידע שההרכב צריך להכיל מוזיקאים מוכשרים ובעלי אישיות חזקה, כזו שלא תסבול מאגו מנופח בעבודה כצוות ובמהלך Tourים . לשם כך צירף אל המשימה את Daniel Shield, (תופים), Jurgen Steinmetz (בס), Pepe Pierg (גיטרות) ואת הווקאליסט Henning Basse (Metalium) שאותו פגש אוליבר במהלך Tour ביפן והתרשם מאוד מההופעה יוצאת הדופן שלו ומקולו הייחודי.

החזון של אוליבר היה לשלב את התשוקה שלו למטאל, ג'אז ומוזיקה קלאסית , באופן מפתיע זה היה קל יותר משחשב, כאשר בשלב יחסית מוקדם כבר ידעו בבירור איך Sons of Seasons תשמע.

באחד מראיונותיו אמר אוליבר כי Gods of Vermin בהחלט לא יהיה עוד אלבום של קמלוט - אבל שכנראה שהרבה אנשים יצפו לזה. האמת שזה די חסר טעם להשוות להקות, אבל אם חייבים, ניתן להשוות את 'Gods of vermin' לאלבומים המוקדמים של Kamelot, ולא להפקות המאוחרות שבהן הלהקה יכולה לסמוך על שנים של ניסיון ולבטח תקציב גבוה פי 10 מלהקה חדשה כמו 'Sons of Seasons'.

לאחר שהאזנתי לאלבום יותר מפעם אחת, ולחלוטין לא ניתן להתחבר לאלבום זה רק בפעם אחת, בהתחשב בכל הפרטים הקטנים בקומפוזיציה שבאלבום - ניתן למצוא אלבום בכורה מלא בהפתעות ואינספור פיתולים. נגינת קלידים מבריקה וכתיבת מלודיות מצויינת, מילים שעובדות היטב בז'אנר ושירים בינוניים שעליהם בבירור מחפה הווקאליסט המצויין Henning Basse (Metalium). אי אפשר להתעלם מנוכחותה של Simon Simons (Epica) בכמה שירים . סימון, שהיא במקרה היא גם החברה של אוליבר עושה את מה שצריך כדי לתמוך טכנית בשירה באופן מדוייק (אין ברירה , חייבים לשלם את החשבונות בתעשיית המוזיקה) . אני אישית תמיד בעד מוזיקה עם אמירה ייחודית, פה לא מצאתי את זה. שמעתי את זה כבר קודם. למרות זאת, אני חושבת שזו התחלה מצויינת עבור להקה חדשה שאולי רק צריכה להגדיר את אופייה באופן בהיר יותר בעתיד - לפעמים האלבום הוא כמעט יותר מדי ורסטילי. מעריצי קמלוט, אפיקה ומטאל סימפוני כבד כנראה יאהבו את זה .

ליטל זמר

(ציון: 6)

At Vance - Ride The Sky

Olef Lenk הוא גיטריסט מאד מוכשר, שהקיף עצמו בעוד כמה מוסיקאים טובים כדי שיוכל להציג בפנינו את יכולותיו הוירטואוזיות. כבר למעלה מעשור מר Lenk וחבורתו (שקצת שונתה עם השנים) יוצרים ומנפיקים אלבומי פאוור מטאל מצוחצחים. הרעיון מאד ברור, פאוור מטאל אירופאי על פי מיטב המסורת, כשכוכב ההצגה הוא לא אחר מאשר הגיטריסט המוביל.

האלבום הנוכחי הוא עוד צעד בקרירה הממושכת של At Vance, קשה להגיד על האלבום שהוא רע, מדובר במכונה משומנת היטב שיודעת את העבודה ומתפקדת יחד בהצלחה מרובה: 11 קטעי פאוור, מתוכם גרסת כיסוי אחת, בלדה מתוקה עד בחילה וקטע אינסטרומנטלי מרשים ביותר המבוסס על יצירה של ויולדי. מצד שני, קשה גם להגיד על האלבום שהוא טוב, לאחר הקשבות ממושכות לאלבום, לא הצלחתי למצוא משהו שיתפוס אותי ויגרום לי לרצות להקשיב לאלבום שוב. המכורים לסגנון או להרכב הנ"ל בפרט ילקקו את האצבעות. מי שלא מכיר אותם, זהו אלבום טוב להתחיל כמו כל אלבום אחר בסדרת At Vance, מדובר ביצירת פאוור מטאל עשויה היטב, אך אין כאן שום דבר ממש מעניין, מחדש או מרגש.

אבי אריאל

(ציון: 7)

Axxis - Utopia

הקטע הראשון (אינסטרומנטלי) באלבום החדש של Axxis נקרא Journey To Utopia , השני נקרא Utopia. לא נשמע רעיון מבריק או מבטיח במיוחד כפתיחה לאלבום ואכן הפתיחה לא מצליחה ליצור את אפקט הציפיה. אבל, כנראה שזה הטריק המלוכלך של ברנרד וייס וחבורתו, כיוון שאחרי שתי השניות הראשונות של הקטע השני תקבל סטירה שתעיר אותך ותממש את אפקט הציפיה שלא הגיע עד עתה. על פני השטח Utopia הוא עוד אלבום פאוור מטאל מלודי עם השפעות הבי מטאל, קליט, בומבסטי ומופק היטב מבית היוצר של מר וייס .אולם, כשנכנסים לעומקם של דברים מגלים כמה שינויים שמשדרגים אותו. הריפים הם מהכבדים שאי פעם נשמעו באלבום של Axxis, הרבה מעבודת הקלידים שהוצבה גבוה בחזית המיקס בעבר, הוצנעה. הרבה יותר תחושת מטאל לאורך האלבום כולו ופחות לחנים "אירוויזיוניים". השירה הנשית שבשני האלבומים האחרונים תפסה נתח נכבד, צומצמה למינימום (למרות שאני לא בטוח שזה יתרון במקרה הזה). זה עדיין אותו הרכב שמייצר פאוור קיטשי מלוטש, אבל, נראה שמישהו בגרמניה (נחשו מי), החליט לקחת את Axxis קרוב יותר לחברותיה האירופאיות, כדוגמת Gamma Ray או Edguy . אל דאגה, חברינו עדיין רחוקים מלאבד את הייחוד שלהם אל מול חבריהם האירופאים, יש כאן הרבה קיטש דביק וקליט, אבל, עם מינונים גבוהים יותר של מוטיבים מטאליים משהורגלנו בעבר מ Axxis.

מעניין לראות לאן ינשבו הרוחות באלבום הבא.

אבי אריאל

(ציון: 8)

Destroyer 666 - Defiance

יש אלבומים שמייצגים משהו מעבר למוסיקה, Defiance האלבום החדש של להקת הבלאק/טראש האוסטרלית במקור Destroyer 666 מייצג עבורי את כל מה שיפה במטאל ונעלם בעשור האחרון בתוך ים של פלסטיקה מסחרית וזולה.

Desrtoyer 666 מנגנים בלאק/טראש אבל הטקסטים שלהם מאד עמוקים, מעניינים ועוסקים בעולמינו אנו מזווית הראייה הייחודית שלהם ולא בכמה קול לשתות אלכוהול ולהיות שליחי השטן, הריפים גאוניים, מלחמתיים, מאד מרשימים, ביצוע מרהיב לסאונד טראק של מלחמה אולטימטיבית, גועל מהעולם, גועל ממה שהמטאל הפך, המוסיקה לא מתחנפת, נותנת בראש בלי הפסקה, רהוטה, Destroyer 666 משחררים כאן אלבום מופת, אלבום שנותן תקווה למטאל הקיצוני, שנים שלא שמעתי כזו עוצמה בסגנון, מדהים.

(ציון: 10)

Dream Theater - Black Clouds & Silver Linings

Dream Theater יודעים לנגן, את זה אף אחד לא יכול לקחת מהם. מבלי להיכנס להיסטוריה של ההרכב הזה, אי אפשר להתעלם מכמה אלבומים שלהם שמהווים אבני דרך בתחום הפרוגרסיב מטאל וכן מהעובדה שמדובר בהרכב השולט בתחום.

כל ביקורת גם אם היא לא נעימה צריכה להתחיל דווקא באמירה חיובית לגבי מושא הביקורת.Black Clouds & Silver Linings, הוא אלבום מתיש וארוך שמסריח מעודף חשיבות עצמית. השירים ארוכים מעל ומעבר, כשהארוך שבהם גובל ב 20 דקות. נכון מדובר בפרוגרסיב, , אולם נשמע כאילו מה שקבע את אורך השיר הוא הזמן שנקבע מראש ולא המהלכים המוסיקליים שאמורים להוביל אותו. אין באלבום שיר אחד שמצליח לעניין מתחילתו ועד סופו, ישנם רגעים מסוימים שמעוררים לחיים ומחזירים את העניין, דוגמא טובה הוא הקטע הראשון ששוחרר מהאלבום A Rite Of Passage , שמתחיל מעניין ומזכיר רגעים טובים מהאלבום הקודם של הלהקה, אולם, בשלב מסויים השעמום אופף את השיר עד לסופו.

הליריקה באלבום גם היא לא הפגנת חכמה צרופה, הייתי מצפה ליותר מהרכב שכבר הוכיח את עצמו בתחום.

לסיכום, מדובר באלבום לא טוב ולא מעניין מהרכב שחרט על דיגלו איכות ועניין מוסיקלי. למי שבכל זאת מצפה להפתעות חדשות, מומלץ להאזין לגרסת הכיסוי ל To Tame A Land של Iron Maiden שמופיעה בהוצאת ה Limited Edition .

אבי אריאל

(ציון: 6)

Europe - Last Look At Eden

יש לי בעיה עם הרכבים ותיקים שעושים קאם בק, מעט מאד מהם מצליחים לשחזר את היכולות, האנרגיות וההצלחה המסחרית שעשו אותם למה שהיו בעשור/ים הקודמים. כשנתבקשתי לכתוב על האלבום החדש של Europe, לא הגעתי עם צפיות גדולות מדי, גם ככה הם מעולם לא הופיעו אצלי באיזו רשימה של שירים או להקות מועדפות, כמו כולם מה שזכרתי מהם זה את השיר שעשה אותם, The Final Countdown ובעיקר את סולו הגיטרה המהפנט מתוך הלהיט הענק הזה. ככה למדתי שיעור חשוב, יש להנמיך צפיות לפני האזנה לאלבום חדש של הרכב מוכר לך. כן, מה שאני מנסה להגיד, זה שהופתעתי לטובה ו-Last Look At Eden הוא פשוט אלבום הארד רוק טוב.

האלבום נפתח בקטע אינסטרומנטלי בשם Prelude וכשמו כן הוא, קטע אוורתי קלאסי מפתיע שמכניס אותנו הישר ללוע האלבום, לשיר הנושא, שהוא קטע מצוין המשלב בהצלחה את כל האלמנטים הנכונים לבניית המנון הארד רוק שלא יברח לך מהראש במשך כמה ימים, ככה פותחים אלבום! מכאן והלאה Europe מגישים אלבום טוב כשמדי פעם קצת לוחצים חזק יותר על דוושת הגז ומדי פעם מורידים את הרגל מהדוושה.

חדי ההבחנה שבינינו ישמעו כאן הרבה Led Zeppelin ו Whitesnake - , זה לא מפריע במיוחד כל עוד החבורה השבדית ממשיכה לתבל את הכל בתבלינים שרקחו בעצמם ובסאונד מצוין. מה שכן מפריע הוא שהאלבום נוסחתי מדי, קיימים אלפי אלבומי הארד רוק שבנויים בדיוק באותה צורה: פתיחה אנרגטית, שתי בלדות - אחת באמצע ואחת שסוגרת את האלבום ובדרך כמה קטעים טובים וכמה טובים פחות.

מצד שני נוסחתיות היא אחת הטענות נגד הארד רוק בכלל, אז או שאתה אוהב את זה או שלא.

Europe לקחו החלטה אסטרטגית אמיצה, במקום לנוח על זרי הנוסטלגיה, לחרוש את העולם בהופעות כלהקת קאברים של עצמם ולנפח את חשבונות הבנק שלהם, הם מביאים לעולם משהו חדש בעל אמירה מרעננת הנשענת על נסיון העבר שלהם ועל זה בלבד מגיע להם מחיאות כפיים.

אבי אריאל

(ציון: 8)

Lamb Of God - Wrath

המפלצת שטרפה את הקלפים, להקת המטאל האקסטרימית שהוחתמה ב Major Label והפציצה בשנים האחרונות את העולם במימדים שהחלו להזכיר את Pantera האגדית, הלהקה שרקחה את המטאל הדרומי, ההארדקור המודרני, הטראש הגרובי ואפילו דת` מטאל לתוך עיסה אחת, לקרוא לזה מטאלקור לא בדיוק נכון לטעמי כי Lamb Of God נשמעים הרבה יותר ייחודיים מהנוסחה התבניתית של המטאלקור, הם מרשים לעצמם להתנסות וזה נפלא, על השיר הראשון הם טוחנים ריפים באוזן שזה תענוג, כבר פלוס.

Lamb Of God מביאים כאן אלבום טוב ומרתק יותר מ Sacrament שהיה יחסית מאכזב, נכון שהשירה יחסית מעודנת אבל החומר עצמו דינמי, מרתק, משתנה ברגעים הנכונים, עשוי ומבוצע נפלא ובעיקר עושה חשק להקשיב לו שוב ושוב ולא נמאס.

(ציון: 8)

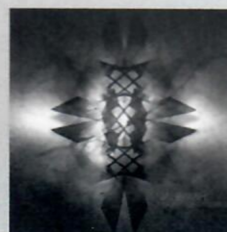
My Dying Bride - For Lies I Sire

אהרון ולהקתו ממשיכים להחזיק את כובד העולם וכאביו על כתפיהם, For Lies I Sire זה האלבום החדש של ההרכב הבריטי המשובח והוא משאיר אותנו עם הרבה שאלות פתוחות בסוף ההאזנה: למה להקה כזו לא נמצאת במקום הראוי לה ומוכרת מאות אלפי עותקים? איך ההרכב מצליח בכל אלבום להתנתק ממה שהולך סביבו ולשחרר חץ רגש ממוקד ומדויק שבכל אלבום ואלבום קורע את הלב מחדש כאילו זו הפעם הראשונה? מה עובר על אהרון סולן הלהקה בימים אלו ומה יקרה אם פעם לשם שינוי ירגיש אושר בחייו? האם זה יביא לסופה של הלהקה הכי איכותית שיצאה מבריטניה בעשרים השנה האחרונות? והאם אנו מעדיפים את האיש מאושר או עוד הרבה אלבומים מצוינים של My Dying Bride ? והשאלה המרכזית: עוד לא הזנתם את עצמכם לקנות את האלבום הזה?

(ציון: 9)

Nahemah - A New Constellation

על הפוטנציאל של הלהקה הזו הצבענו כבר באלבום הקודם , אוהדי Opeth ו Agalloch הנהנו בראשם והחלו להתעניין בלהקה אבל היה דרוש משהו מעבר לאלבום מבטיח, ה"משהו" הזה הגיע בימים אלו, אלבום חדש שלוקח את חומר הגלם של האלבום הקודם ומלטש את היהלום עד תום, A New Constellation הוא אלבום מרתק ומלא עניין מהשמיעה הראשונה, מהשיר הראשון, זה מתחיל בסאונד הטבעי והאמין שהלהקה אימצה לעצמה, ממשיך בנגיעות הפרוגרסיב ששזורות באופן מרהיב בתוך הקטעים הכבדים יותר, הפעם מעריצי Opeth ו Agalloch לא רק יהנהו בראשם בהערכה אלא יאלצו להודות ש Nahemah מביאה למגרש קטע משלה, מעניין מאד, מאתגר, וכזה שיביא להם הרבה מעריצים חדשים.

(ציון: 8)

Samael - Above

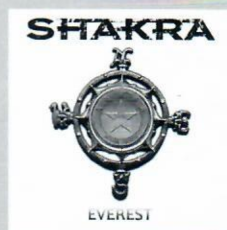

את זה שללהקה יש איכויות יוצאות דופן - כולם יודעים, את זה שהקהל שלהם נחלק למחנות של "לפני ואחרי Passage" גם כולם יודעים, כאן ההרכב מנסה לחזור למקורות ולפני שהוא חוזר למסע הסמי אלקטרוני שלו לתת עוד מגע קל מהצבע שהיה ללהקה בשלושת האלבומים הראשונים.

הבעיה: Samael מעולם לא הצטיינו בשירים המהירים, ההפך: דווקא השירים האיטיים הם שנתנו ללהקה את אהבת הקהל ומעמד ההרכב יוצא הדופן, כאן רוב השירים הם מהירים, אפילו מהירים מאד, מה זה משרה? תחושת אכזבה, המסתורין שהיה במוסיקה שלהם פינה מקומו לבלאק מטאל סביר, לעיתים נחמד, ולעיתים סתמי, מעולם לא חשבתי שאאלץ לכתוב את המילה "סתמי" על שירים של Samael והנה הגיע היום ממנו חששתי.

(ציון: 5)

Shakra - Everest

להקת ההארד רוק משוויץ באלבום חדש, השנה 2009 והסגנון זוכה להצלחה המזכירה את האייטיז, Shakra לא באים מהצד הגלאמי או הסליזי של התחום אלא מכיוון הנשען על מלודיות כובשות, עשויות בטוב טעם, יותר קרובות ל Scorpions של פעם או ל Bonfire מאשר ל Skid Row או Crashdiet, בקיצור: ההארד רוק האירופאי.

קשה להביא אותה באלבום ברמה גבוהה בסגנון, הן כי החידוש נתפס כאן כחילול קודש ופגיעה במסורת, והן כי צריך כשרון כדי לכתוב שירי רוק מלודי טובים שישרדו ב 2009 יותר משתיים שלוש שמיעות. Shakra צלחו את המבחן בהצלחה, הבנייה המלודית מעניינת, הביצוע פיקס, כל שיר טוב או טוב מאד, זמר עם עומק, גיטרות מעניינות ולא שטאנציות, אלבום שעושה חם בלב למי שבקטע, כייף להקשיב לו ועם כל האזנה הוא הופך ליותר ויותר אהוב, קניתי, הורדתי לנגן, מבסוט ממנו אש.

(ציון: 8)

Steel Panther - Feel The Steel

הם התחילו בתור להקת "מטאלשופ" (כן כן..) בקליפורניה שהיתה להקת מחווה לגלאם של האייטיז, אז זה היה מצחיק ומשעשע היות והם הופיעו בעיקר בבתי קזינו ומועדוני חשפנות וניגנו קאברים למוטלי קרו, סקיד רו, סינדרלה, פויזן וכיו"ב.

עם הזמן ההרכב שינה את שמו והחל לעשות חומר מקורי משלו, הייתי כותב על זה ברצינות אם היה מדובר בלהקה רצינית אבל העסק הוא פשוט בדיחה.

אני לא אוהב שעושים צחוק מהמוסיקה שאני מקשיב לה, זה לא ההומור השנון של Anthrax או הציני של Helloween, ללהקה הזו יש הומור בגובה הדשא שפונה לכוווללם כל עוד הם נהנים משירים טפשיים מלאי קללות סתם כדי לצאת ילדים רעים, Ratt לא קיללו באף שיר ככה ובכל זאת הם ה Bad Boys ו Steel Panther הם פשוט פארודיה שאותי מאד לא הצחיקה.

הטקסטים הם אוסף של קללות בשפה הכי נמוכה ובכתיבה הכי זבילית שמתרכזים בכמה חברי הלהקה מזיינים גרופיות בתחת וכמה יפה/ארוך/מפואר הוא איבר המין של הסולן, הצחקתם אותי, Nikki Sixx או Faster Pussycat היו באמת חולי מין, לא תגרמו לי להאמין שאתם כאלו גם אם תגידו Dick ו 500 Cunt פעם בשיר, הכל פוזה.

המוסיקה: גלאם מטאל חביב, לא רע, מנוגן יפה, לחנים בסדר, שירה בסדר גמור, אבל עם כל הכבוד לביצועים: אני מרגיש שצוחקים עלי ולא איתי, בדיחה בטעם רע בעיני.

(ציון: 5)

The Faceless - Planetary Duality

הלהקה הזו הסתובבה בעולם עם Meshuggah ועם Cynic ויש עליהם באז חזק מאד בימים אלו, הם מייצרים סוג של Death Metal פרוגרסיבי ומעט אוונגרדי, ברוטלי לעיתים עד כדי Cannibal Corpse אבל עם טוויסט מגניב שנותן להם מימד מתקדם לחומר, סולואים סטייל Cynic שלקוחים מעולמות הג'אז וקטעי מעבר מעניינים, יש פה ייחוד, בלי ספק, למען האמת הלהקה הזו בוורסיה מעט יותר רכה יכולה להיות הפתעה גדולה בתחום, הבעיה היא שהם עדיין שבויים במתכונת הברוטלית יחסית שמצד אחד תרחיק את מעריצי הפרוגרסיב ומצד שני התחכום שלהם ירתיע את מעריצי הברוטל, מי שיעז להתעלות מעל להגדרות האלו ימצא להקה מעניינת עם אלבום מאד מעניין.

(ציון: 7)

Tyr - By The Light Of The Northern Star

TYR באים מאיסלנד, זה אלבום האולפן החמישי שלהם, ההתחלה היתה כמעין פולק עם בלאק מטאל שמהר מאד פינה את מקומו לחומר יותר נסיוני ומעניין, לעיתים פרוגרסיבי, הרבה השפעות של ויקינג מטאל אך בלי ספק עם נגינה מקורית וצליל שלא שמענו מאף להקה בתחום.

האלבום החדש הוא ריכוז הפוטנציאל של ההרכב בחומר יותר קצבי, הרבה יותר סוחף, המנוני וכזה שעושה חשק לשמוע אותו שוב ושוב, אלבום כייפי גם לאוהבי Manowar וגם לאוהבי הפולק והמוסיקה הויקינגית, הנאה מובטחת.

(ציון: 8)

Theater Of Tragedy - Forever Is The World

הרכבים שנוטים לנסות כיוונים חדשים ראויים להערכה לטעמי. השינויים במוסיקה עלולים לפגוע בהצלחה של הלהקה ומצריכים אומץ והתמודדות עם עתיד בלתי ידוע. קחו לדוגמא את Slayer (עם כל הכבוד ויש כבוד) , מהאלבום הראשון עד לאלבום האחרון הרבה לא השתנה, אבל, עם זאת זו עדיין אחת להקות המטאל האהודות ביותר שקיימות היום. זו היושרה האמנותית שלהם, הפגנת נאמנות לעצמם ולמעריצים וסוג של דבקות במטרה. בצד השני של הסקאלה עומדות להקות כמו Theater Of Tragedy, שזיגזגו כל כך הרבה שאפילו לביבי נתניהו יש מה ללמוד מהן על זיגזוג. מדובר בהרכב שהציג מטאל גותי למהדרין כשהסגנון היה עדיין בחיתוליו וסומנו כאחד ההרכבים המבטיחים בתחום. הו אז החליטה החבורה להתעלל בעדת המעריצים שלה ובעתידם הכמעט מובטח ולהתנסות בכיוונים חדשים שלגמרי לא התאימו לחובבי הסגנון ולאלו שסימנו את ההרכב כהבטחה. המוטיב האלקטרוני שלט ביצירה החדשה וניפה כמות נכבדה של מאזינים, כמו גם את הזמרת המובילה ליב כריסטין (שהוחלפה על ידי נל סיגלנד) אל מחוץ לשורות Theater Of Tragedy .

כך למדו חברינו הנורווגים שלנסות כיוונים חדשים הוא רעיון טוב, כל עוד אתה לא שוכח "מאיפה באת ולאן אתה הולך". שני האלבומים האחרונים מסמנים חזרת עטרה ליושנה, אולם, לצערם ולצער חברת התקליטים שלהם, דיי פיספסו חברינו את הרכבת שהיו בעבר אחד מנהגי הקטר הראשיים בה.

Forever Is The World מתהדר בעטיפה גותית בעלת פשטות מושכת שמזכה את היצירה בנקודות זכות עוד לפני השמיעה. המוטיב האלקטרוני אינו כבד כבעברה של הלהקה, הגיטרות עברו שורה אחת קדימה בדיוק כמו באלבום הקודם וזו עוד נקודת זכות בקרב אוהדי המטאל. שילוב הקול הנשי העדין של סיגלנד עם חרחוריו של רוהוני (שאחראי לתקמותיו ומפלותיו של הפרויקט) מבוצע במינון הנכון. הסאונד נקי וללא רבב כיאה לסגנון הגותי. אם כך, האם מדובר באלבום גותיק מטאל מושלם? לצערי לא. השירים לא מצליחים להמריא ובסוף השיר נשארת תחושה של חוסר מיצוי. לא הצלחתי למצוא כאן אפילו קטע קליט אחד שיעיף את מכירות האלבום לשמיים. נשמע כאילו האלבום נעשה עם הרבה השקעה ורצון, אולם, ללא התאווה למוסיקה שמאפיינת כל כך את עולם המטאל. מאידך, ייתכן שאם הייתי נערה בת 14 שעושה את צעדיה הראשונים במבוכי הדיסטורשן, הייתי נהנה מאד מ- Forever Is The World , ו...אולי בעצם לשם הוא מכוון.

אבי אריאל

(ציון: 7)

Fairyland - Score to a new beginning

Fairyland הינו פרוייקט של הקלידן Phillipe Goirdana. הלהקה נקראה בעבר Fantasia ונוצרה על ידי Giordana והבסיסט/מתופף Willdric Lievin ב1998-. השניים חלקו תשוקה זהה ל-Epic metal ולמטאל סימפוני ב2003- הם הוציאו את אלבומם הראשון: 'Of Wars In Oshyria'.

לאחר מכן עזב Willdric את הלהקה ויצא אלבומם הראשון 'fall of an empire', שזכור היטב למעריצים מה- Tour האירופאי של Kamelot ו-Leaves Eyes .

Score to a new beginning, אלבומה השני של Fairyland הוא אלבום מטאל פאוור סימפוני חזק ביותר. הסאונד הכללי דומה מאוד לזה של Symphony X .

עבודת קומפיזציה פנומנלית. אורקסטרציה שמותירה אותך ללא מילים. לא פשוט לעשות זאת היום כשכל להקה שנייה מתיימרת לדעת איך לעשות סימפוניק מטאל. לאורך האלבום ניכרת עבודה ווקאלית מצויינת של George Newhauser (Serenity) [שמשהו באטיטיוד שלו מחזיר אותי אל Klaus Miene (Scorpions)][ושל Marco Sandron (Pathosray) שבמנעד שלו, שמזכיר את Russell Allen (סימפוני X) יש רק לקנא. (ע"ע הטראק Godsent .בטראק הזה משתתף בקולות רקע Fabio D'amore , שמנגן גם בס, גם הוא מ-Pathosray), הרמוניות מצויינות. הריפים מהירים ומקצועיים. סאונד תופים מצויין. תזמור כלי הנשיפה וכלי המיתר ב-Master of the Waves לא היה מבייש את תזמורת המטרופול שליוותה את Within Temptation באלבום הבלאק סימפוני . בטראק זה נחשף אופיו המיוחד של Giordana בסולו קלידים מעולה. באופן כללי, הקלידים נעים מפסנתר איטי אמוציונלי ללידים epic סימפוניים. תאווה לאוזניים. הדבר הראשון ששמתי לב אליו הוא שהם לא נשמעים כמו כל דבר אחר, אם לרגע חשת כאילו אתה נמצא בסאונדטראק של סרט איכותי, כמו בכל סרט טוב, דווקא כשאתה מתחיל להרגיש בטוח, לפתע מגיע הטוויסט שלא חשבת עליו. אלבום מעניין ומיוחד, סימפוניק פאוור מטאל משובח . אהבתי מאוד. מומלץ בחום למעריצי Symphony X .

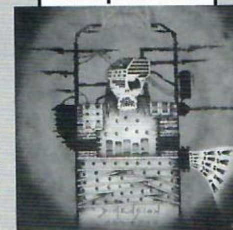
ליטל זמר

(ציון: 8)

רטרוספקטיבה

Voivod - Dimension Hatross

קלאסיקת מטאל - 1987

מטאליקה מעריכים אותם, Meshuggah גדלו עליהם, At The Gates תופסים מהם, Samael השפעו מהם, Fear Factory לקחו מהם רעיונות, ההערכה ל Voivod היא תופעה שחובקת סגנונות וזרמים במטאל ובמוסיקה האלטרנטיבית.

במקום בו נפגשים וזורמים יחד האנרגיות והליריקה האקולוגית של הטראש מטאל של שנות השמונים, המטאל המתועש, ההארדקור והמוסיקה הנסיונית והפסיכוטית, שם נוצר המרקם המיוחד שיוצר את הסאונד והחומר הייחודי של Voivod.

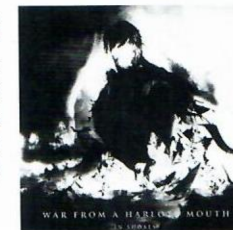
Voivod הקדימו את זמנם בכמה שנים טובות, הם היו נביאי הזעם של המהפכה העתידנית של המטאל, כבר מאלבומם הראשון War And Pain מ 1985 היה ניתן לראות את ניצוצות הפוטנציאל הענק שיקום מעט מאוחר יותר וישנה לא מעט דברים בעולם המטאל.

Voivod כתבו כאן על אקולוגיה, על פחד מטכנולוגיה ובמקביל משיכה לעולמות עתידניים, הטקסטים היו מאתגרים לשכל ומעניינים לנפש עקב המימד הפילוסופי שהיה בהם, Voivod איתגרה את קהל המעריצים שלה פעם אחר פעם ו Dimension Hatross בעיני זו פסגת היצירה שלהם.

מבחינת התפיסה מדובר בכיוון שיכול בקלות להקרא Progressive Thrash אבל כל ניסיון להגדיר את הלהקה המיוחדת הזו נידון לכישלון, תקשיבו להם, קבלו בראש מנה מרוכזת של היי טקיות מלפני תקופת ההי טק, של תעשייתיות לפני עידן האינדסטריאל, של טראש מטאל מתוחכם ומאד מתקדם, האלבום הזה יצא לפני 20 שנה ונשמע היום הרבה יותר רלוונטי וחכם מרוב האלבומים בשוק, מאד מומלץ, זה ייחודי וזה מטאל שעושה התעמלות לשרירי השכל, מאתגר.

(ציון: 9)

War From A Harlots Mouth - In Shoals

מכת קור, מטאלקור, דת` קור, גריינד קור, נהייה לי קר בנשמה כבר...

ובכל אופן ההרכב הגרמני הזה עושה אחלה של קור, זה התחיל באלבום הראשון לפני שנתיים וממשיך כאן בכיוון טיפה יותר מודרני שלוקח את ההרכב פחות לברוטאליות ויותר לגרוביות וכוחניות, זה יותר Meshuggah או Dillinger Escape Plan מאשר Cannibal Corpse, עדיין הברוטאליות כאן אבל ההתפתחות היא לכיוון יותר ניסיוני, הלהקה מתקדמת באופן מעניין, שווה לשים עליהם עין, לדעתי זה הרכב שיתפתח ויגדל, אין שום סיבה שעוד שנתיים הם לא יהיו הדבר הבא בתחום.

(ציון: 7)

Wolf - Ravenous

Wolf הוא הרכב לא צעיר שקיים עוד מ - 1995 וקם על חורבותיו והשפעותיו של הגל החדש של ההבי מטאל הבריטי ששלט בשנות השמונים הזוהרות. לחבורה השוודית הזאת אין צורך להמציא את הגלגל מחדש, הם נהנים מאד לנגן מוסיקה דומה לזאת שגדלו עליה וגם עושים את זה טוב. לא קשה להצביע על האמא והאבא של Wolf: לאמא קוראים Iron Maiden ולאבא קוראים Mercyful Fate ואין דוגמא טובה יותר כדי להמחיש את זה מאשר האזנה לרצועה השניה בדיסק Curse You Salem : הקטע נפתח ומתפתח כמו שיר קלאסי של M.F, הסולו מורכב מריף בס מודל 1983 של סטיב האריס, עליו נבנות מלודיות הגיטרות שגם הן נשמעות I.M לחלוטין ולקינוח סולו גיטרה קצר שנשמע לגמרי כמו לקוח מהאלבום הקלאסי Don't Break The Oath של M.F . השירה לאורך האלבום כולו גם היא נשמעת כהשפעה מוחלטת מקינג דיימונד וברוס דיקינסון, ללא האיכויות היחודיות של השניים, אולם, בעל ייחוד אישי שעומד בגאון בזכות עצמו.

Ravenous הוא אלבום הבי מטאל מסורתי שנפתח בקול תרועה רמה וכך גם מסתיים. אין ולו רגע משעמם אחד באלבום ולמרות שלאורך כל הדרך הוא "נשמע כמו", נעשית בו עבודה מצוינת ומהנה. אז נכון שבעוד כמה שנים מעט מאד אנשים יזכרו את האלבום הזה, ונכון גם שבניגוד להתפתחויות והחדשנות שמציע המטאל העדכני על יד מיני הרכבים מוכשרים, Wolf לא מציעים משהו חדש, אבל, את מה שהם עושים הם עושים מצוין וזה חשוב לא פחות מחדשנות. מי שהסגנון לא מדבר אליו מומלץ לפסוח על האלבום הנ"ל, מי שמטאל מסורתי זורם בעורקיו כמו אלכוהול בדם אלכוהוליסט מומלץ מאד לרכוש את האלבום ולהתמכר אליו לכמה חודשים.

אבי אריאל

(ציון: 9)

מיוזיק סנטר

03-9561740

Warwick Corvette

Framus Panthera custom

CORT EVL-Z47

Martin D-35

Warwick Profet 5.1

Framus Ruby Riot

Kustom Quad

Kustom Quad 4X12

Peavey Valveking 100

Warwick

Framus 4X12

Peavey Valveking 4X12

Combo Warwick ND8

Framus Cobra

Combo Kustom Defender

Peavey Classic 30 Combo

Dimarzio Super Distortion

Dimarzio X2N

Steve Vai

Ron Thal

Joe Stariani

Zakk Wylde Set

Kerry King

Zakk Wylde

Kirk Hammett

מיוזיק סנטר – ענקית יבוא כלי הנגינה בישראל

רח' פריימן 20 א.ת. ישן ראשל"צ